Παρνασσός

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ, ἡ ἀτρόμητος νησιώτισσα ναυμάχος τῆς Ἐπαναστάσεως.

ΑΡΙΘ. 15
ΔΡΑΧ. 2

Π
Π30

Παρνασσός

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ, ὁ ἡρωϊκὸς μάρτυς τῆς Ἐθνικῆς Ἐλευθερίας.

ΑΘΗΝΑΙ
27
ΜΑΡΤΙΟΥ 1937
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 15

Παρνασσός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία Δρχ. 200
Ἑξάμηνος » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία Δολλ. 10

Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παρνασσοῦ».

Πῶς φαντάζονται τὸν Παράδεισον οἱ διάφοροι λαοὶ

Καθὼς εἶνε γνωστόν, ὅπως στὴν ἀρχαιότητα, ἔτσι καὶ σήμερον, κάθε λαὸς ἔχει καὶ διαφορετικὴ ἰδέα γιὰ τὸν τόπο στὸν ὁποῖο μεταβαίνει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν τὸ θνητό του σῶμα παύσῃ πιὰ νὰ ζῇ.

Καὶ ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε σύμφωνος μὲ τὴν ἰδέα ποὺ ἔχει κάθε λαὸς γιὰ τὸν ὡραιότερο καὶ εὐτυχέστερο τρόπο ζωῆς καὶ ἀνταποκρίνεται ἐπίσης μὲ τὴν ζωὴν ποὺ διάγει ἐδῶ κάτω στὴ γῆ.

Οἱ ἄγριοι τῆς νήσου Τόγκα, παραδείγματος χάριν, οἱ ὁποῖοι τρέφονται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ καρποὺς καὶ ποὺ ἡ ἐνδυμασία των ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ λουλούδια καὶ φύλλα, ὀνομάζουν τὸν παράδεισό του Μπολοτόν. Ὁ παράδεισος αὐτὸς εἶνε, ὅπως τὸν φαντάζονται, ἕνας ἀπέραντος κῆπος, ὅπου ὡριμάζουν τὰ πιὸ χυμώδη φροῦτα καὶ ἀνθίζουν τὰ ὡραιότερα λουλούδια. Στὸν παράδεισον αὐτόν, μόλις κόψῃ κανεὶς ἕναν καρπὸ ἢ ἕνα λουλοῦδι, ἀμέσως φυτρώνει ἄλλο στὴ θέσι του καὶ ὅλα ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε ἤρεμα.

Ἡ ποιμενικὴ φυλὴ τῶν Ζουλοῦ ἔχει φανταστῆ πολὺ διαφορετικὸν τὸν παράδεισό της. Ἐκεῖ κάθε ψυχὴ βόσκει τὶς ἀγελάδες της σὲ καταπράσινους κάμπους, τὶς ἀρμέγει καὶ φτιάχνει θαυμάσιο τυρὶ καὶ βούτυρο.

Ἐπίσης ἡ κυνηγετικὲς φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι ὁ παράδεισος εἶνε ἕνας τόπος γεμᾶτο περίφημο κυνήγι, ὅπου καὶ ὁ πιὸ ἀδέξιος κυνηγὸς σκοτώνει ἄφθονα θηράματα.

Οἱ Ἐσκιμῶοι πάλι, οἱ ὁποῖοι δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ ἄνοιξι καὶ καλοκαῖρι, φαντάζονται τὸν παράδεισό τους ὡς μιὰ χώρα εὐτυχισμένη, στὴν ὁποία βασιλεύει αἰώνιο καλοκαῖρι, ὅπου λάμπει πάντοτε ὁ ἥλιος καὶ ὅπου δὲν νυχτώνει ποτέ. (Γιατὶ οἱ Ἐσκιμῶοι, ὡς γνωστόν, ἔχουν ἐπὶ ἕξη ὁλόκληρους μῆνες νύχτα!) Ἐπίσης στὸν παράδεισο τῶν Ἐσκιμώων ὑπάρχει ἀκόμη πάντοτε καλὸ νερὸ καὶ ἀφθονία ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου: ψάρια, πουλιά, φώκιες, τάρανδοι κ.λ.π. Ἔτσι ἡ ψυχὲς τῶν μακαρίων Ἐσκιμώων δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο, ὅταν πεθαίνοντας θὰ πᾶνε στὸν παράδεισο, παρὰ νὰ χορεύουν ὅλη μέρα καὶ νὰ παίζουν τὴ σφαῖρα.

Καθὼς βλέπετε, σὲ ὅλους τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀπολίτιστους αὐτοὺς λαοὺς δὲν γίνεται κἂν λόγος γιὰ τὴν ἀμοιβὴ τῶν δικαίων ἀνθρώπων ἢ γιὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν μετὰ θάνατον. Ὅλοι, καλοὶ καὶ κακοί, βλέπουν στὸν ἄλλο κόσμο ὅλους τοὺς πόθους τους νὰ ἐκπληροῦνται καὶ ὅλες τὶς ἐλπίδες τους νὰ ἐπαληθεύουν.

Ἐπίσης καὶ ἡ τρεῖς μεγάλες θρησκεῖες τοῦ κόσμου, ὁ Βουδδισμός, ὁ Ἰσλαμισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμός, ζωγραφίζουν μὲ λαμπρὰ χρώματα ὅπου πηγαίνουν ἡ ψυχὲς τῶν δικαίων μετὰ θάνατον.

Τὰ βιβλία τῶν Βουδδιστῶν γράφουν: «Ὁ παράδεισος εἶνε ὑπέροχος. Ὁ ζέφυρος, ποὺ περνάει ἐπάνω ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν δένδρων, σκορπίζει γύρω ἀγαλλίασι καὶ εὐδαιμονία. Τὰ κλαδιά, τὰ φύλλα, οἱ καρποί, ὅλα δονοῦνται ἀπὸ εὐδαιμονία. Τὰ κύματα, ποὺ χαϊδεύουν τὴ χρυσῆ ἀμμουδιά, κι' αὐτὰ δίνουν χαρὰ καὶ ὡραιότητα. Ἐπίσης τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν καὶ ἡ ἀγριόχηνα ποὺ πετᾷ στὸν ἀέρα, συμβολίζει τὴν ἀνακούφισιν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθήσεων».

Γιὰ τοὺς Μωαμεθανοὺς ὁ παράδεισος εἶνε ὁ τόπος τῆς ἀτελείωτης καὶ φαντασμαγορικῆς διασκεδάσεως. Σ' αὐτὸν ὅμως πηγαίνουν ὄχι τόσο πολὺ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔκαναν καλὰ στὴ ζωή τους, ὅσον οἱ γενναῖοι πολεμισταί, ποὺ ἔσφαξαν τοὺς πιὸ πολλοὺς ἀπίστους ἐν ὀνόματι τοῦ Μωάμεθ.

Οἱ μακάριοι, λοιπόν, Μουσουλμάνοι, ὅταν φθάσουν στὸν παράδεισό τους, βρίσκονται ξαπλωμένοι ἐπάνω σὲ μαξιλάρια, ποὺ λαμποκοποῦν ἀπὸ μάλαμα καὶ διαμαντικά. Πίνουν ἀθῶο κρασὶ μέσα σὲ ποτήρια, ποὺ τὰ γεμίζουν πλάσματα αἰωνίως νέα καὶ ὡραῖα. Καὶ τὸ κρασὶ αὐτὸ δὲν ζαλίζει ὅσο κι' ἂν πιῇ κανείς, γιατὶ εἶνε συγκερασμένο μὲ νερὸ ἀπὸ τὴν περίφημη βρύσι τοῦ Τασμίν. Παντοῦ εἶνε φυτευμένες φοινικὲς γεμᾶτες χουρμάδες καὶ ὁ λωτὸς πλημμυρίζει ὅλον τὸν τόπο. Τὰ πεντάμορφα οὐρὶ εἶνε ἁγνὰ καὶ ἄσπιλα σὰν τὰ μαργαριτάρια. Κάθε πιστὸς μπορεῖ νὰ τὰ χαρῇ, ἀλλ' ἐκεῖνα λούζονται μέσα στὴν πηγὴ Τασμὶν καὶ ἔτσι ἀνακτοῦν πάλι τὴν πρώτη τους ἁγνότητα. Τὰ ρυάκια κελαρύζουν καὶ τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν ἀκούραστα.

Πουθενὰ δὲν ἀκούονται λογομαχίες ἢ βαρειὰ λόγια. Παντοῦ βασιλεύει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι στὸν Βουδδιστικὸ καὶ Μωαμεθανικὸ παράδεισο δὲν ἔχουν εἴσοδο ἡ γυναῖκες. Αὐτὲς θεωροῦνται ὡς κατώτερα ὄντα, χωρὶς ψυχή. Ἀλλοίμονο λοιπὸν στὸν πιστὸ Μωαμεθανὸ μὲ τὶς δεκαπέντε καὶ εἴκοσι συζύγους του, ἂν τις συναντοῦσε ὅλες αὐτὲς στὴν ἄλλη ζωή! Ὁ παράδεισος θὰ γινόταν... κόλασι!

Ἂν τώρα ρωτήσετε ἕναν Χριστιανὸν γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ ἔχει γιὰ τὸν παράδεισο, δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ τί νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ. Ἡ χριστιανικὴ ἀντίληψις γιὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν εἶνε πολὺ ἀσαφής. Ἡ Καινὴ Διαθήκη δὲν μᾶς δίνει καθαρὴ εἰκόνα τοῦ παραδείσου.

Πιὸ θετικὴ εἶνε ἡ ἰδέα ποὺ ἔχουμε σχηματίσει γιὰ τὴν κόλασι, ὅπου οἱ κακοὶ ψήνονται μέσα στὶς φλόγες καὶ γιὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία, ὅπου καθένας θὰ δώσῃ λόγο γιὰ τὶς πράξεις του. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζουμε γιὰ τὸν παράδεισο εἶνε ὅτι οἱ δίκαιοι θὰ ζοῦν ἐκεῖ εὐτυχισμένοι μαζὶ μὲ τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφεὶμ κοντὰ στὸν θρόνο τοῦ Ὑψίστου.

Ὁπωσδήποτε ὅμως καὶ ἔχει τὸ πρᾶγμα, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐλπίδα γιὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωή. Μπορεῖ βέβαια νὰ λέῃ ὁ Βολταῖρος «Τὸ νὰ γεννηθῇ κανεὶς εἶνε ἤδη ἕνα ἔγκλημα ποὺ τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου». ὑψηλότερα ὅμως εἶνε τὰ λόγια τοῦ Γκαῖτε: «Εἶνε νεκροὶ καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωή, ὅσοι δὲν ἐλπίζουν σὲ καμμιὰν ἄλλη».

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Θεατρικὰ παρασκήνια

Νέα ἔργα. - Καινούργιοι θίασοι

Ὁ «Παπαφλέσσας» τοῦ κ. Σπ. Μελᾶ

Τὸ θεατρικὸν γεγονὸς τῆς ἑβδομάδος εἶνε ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ νέου ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπ. Μελᾶ «Ὁ Παπαφλέσσας» ποὺ ἀνεβιβάσθη μὲ ἀρτιότητα ἀπὸ τὸν θίασον Ἀλίκης εἰς τὸ ὁμώνυμον θέατρον.

— Ὁ κ. Σπ. Μελᾶς ἔχει γνωρίσει τόσον καλὰ ἱστορικῶς τοὺς ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως ὥστε δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὸ νέον ἔργον του θὰ διέπλασσε ἕνα θαυμάσιον Παπαφλέσσαν, τὸν φλογερὸν πρωταγωνιστὴν τῆς μεγάλης μας Ἐπαναστάσεως.

—Τὸ ἄρτιον θεατρικὸν ἔργον εἶνε εὐτύχημα ὅτι ἐπαίχθη ἄριστα καὶ ἀνεβιβάσθη ἄρτια ἀπὸ τὸν θίασον τῆς κ. Ἀλίκης μὲ σκηνοθεσίαν τοῦ ἰδίου κ. Μελᾶ.

— Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Κ. Μουσούρην ὑποδυθέντα θαυμάσια τὸν ρόλον τοῦ Παπαφλέσσα καὶ τὴν κ. Ἀλίκην ὁ θίασος ὁλόκληρος μὲ τοὺς κ.κ. Νέζερ, Ἠλ. Βλαχόπουλον, Ἀποστολίδην, Γαλανόν, κ. Ξανθάκη καὶ τοὺς ἄλλους συναδέλφους των ἔπαιξε μὲ πληρότητα τὸ ὡραῖον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ κ. Μελᾶ.

—Ὕστερα ἀπὸ μίαν πολύμηνον κρίσιν, τὸ θέατρον εἰσέρχεται καὶ πάλιν εἰς περίοδον ὀργασμοῦ. Δύο νέοι θίασοι προσετέθησαν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ μουσικοῦ θεάτρου τοῦ κ. Π. Κυριακοῦ εἰς τοῦ «Παπαϊωάννου» καὶ δεύτερος ὑπὸ τὰς Κας Ζαζᾶν Μπριλλάντη, Λίτσαν Λαζαρίδου καὶ τοὺς κ. κ. Πατρίκιον καὶ Ἰατροῦ εἰς τὸ «Κεντρικόν».

—Τρίτος θίασος «πρόζας» τῆς Ἀθηναϊκῆς σκηνῆς θὰ ἀρχίσῃ παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον «Ἀργυροπούλου». Τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα τοῦ κ. Πρινέα, ποὺ στεγάζεται εἰς τὸ θέατρον «Παπαϊωάννου», ἐτερμάτισε τὴν... περιπετειώδη ζωήν του μὲ τὴν «Γκαμήλα» ἀποκρηάτικη ἐπιθεώρησι τοῦ κ. Νικολαΐδη.

—Ἀπὸ τὸν θίασον αὐτὸν ἐλάχιστοι περιεσώθησαν. Ἡ δ)νὶς Μαρούσκα Βαλμᾶ προσελήφθη εἰς τὸ «Κεντρικὸν» καὶ ὁ καλλίτερος «ντιζὲρ» τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ὁ τενόρος κ. Μανιατάκης.

—Διὰ τὴν πρωταγωνίστριαν τοῦ θιάσου δίδα Μαίρην Λαμπρινοῦ, ὑπῆρχεν ἡ πληροφορία ὅτι θὰ μετεῖχεν ἑνὸς συγκροτήματος—πιθανῶς ὑπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου — τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ περιοδεύσῃ τὴν Αἴγυπτον, φαίνεται ὅμως πιθανώτερον ὅτι θὰ προσληφθῇ εἰς ἕνα τῶν ἤδη λειτουργούντων θιάσων.

— Ἄγνωστον εἶνε τέλος, ποῦ θὰ παίξουν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα τὰ δυὸ χαριτωμένα «φιντανάκια» — ἡ δ)νὶς Νανᾶ Σκιαδᾶ καὶ ἡ δ)νὶς Φωφὼ Χαρμπῆ. Ὁ κ. Χρυσοχόος καὶ ἡ κ. Φωφὼ Λουκᾶ, πιθανῶς νὰ ἡγηθοῦν θιάσου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπισκεφθῇ διαφόρους ἐπαρχιακὰς πόλεις.

—Καὶ μιὰ ἀκόμη ἐνδιαφέρουσα πληροφορία: Ὁ μεγάλος καὶ μοναδικός μας «καρατερίστας» κ. Ὀρέστης Μακρῆς, δὲν πρόκειται νὰ μετάσχῃ πρὸς τὸ παρὸν σὲ κανέναν θίασον, θὰ ἐμφανισθῇ δὲ τὸν Μάϊον εἰς τὸ θερινὸν θέατρον «Σαμαρτζῆ», γιὰ νὰ σκορπίσῃ καὶ πάλιν τὸ γέλιο εἰς τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστάς του.

—Καὶ ἰδοὺ τώρα οἱ νέοι θίασοι. Ὁ θίασος τοῦ «Κεντρικοῦ» περιλαμβάνει μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα στοιχεῖα τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, δηλαδὴ Ζαζᾶ Μπριλλάντη, Λίτσα Λαζαρίδου, Μαρούσκα Βαλμᾶ, Μαρίκα Ραφτοπούλου, τοὺς κ. κ. Γιάννην Ἰατροῦ, Σπῦρον Πατρίκιον, Μανιατάκην, Σπαρίδην, Ἰωαννίδην, Μπέρτον καὶ Πένναν καὶ τέλος τὴν μοναδικὴν χορεύτριαν Λιλὴ Κοντονῆ. Ὁ θίασος ἤρχισε τὰς παραστάσεις του τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην μὲ τὴν νέαν ὀπερέτταν τῶν κ. κ. Θ. Σακελλαρίδη καὶ Συλβίου «Οἱ δύο Ἄγγελοι».

—Δεύτερον συγκρότημα: Ὁ θίασος κ. Κυριακοῦ εἰς τὸ θέατρον «Παπαϊωάννου», εἰς τὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦν αἱ κυρίαι Σοφία καὶ Καίτη Βερώνη, οἱ κ. κ. Δούκας, Ἀργυρόπουλος, Κωνσταντίνου. Μετέχουν αἱ κ. κ. Πόπη Μέγγουλα, Ροζίτα Λυδία, Ρίτα Μπάστα καὶ οἱ κ.κ. Πλεμενίδης, Βακόντιος, Καμβύσης καὶ οἱ πολὺ καλοὶ χορογράφοι κ.κ. Κουμαριώτης καὶ Φλερύ. Ὁ θίασος αὐτὸς ἤρχισε τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν τὰς παραστάσεις του μὲ τὴν ὀπερέτταν «Ταξείδι στὸ Ἀλγέοι».

—Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ θίασος τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη ἐτερμάτισε τὰς παραστάσεις τῆς ὡραίας κομεντὶ τοῦ κ. Μπόγρη «Ἡ καινούργια ζωὴ» καὶ ἀναβιβάζει τὴν κωμωδίαν τοῦ Σαίξπηρ «Ὅπως ἀγαπᾶτε».

—Τὸ «Βασιλικὸν Θέατρον» θὰ συνεχίσῃ τὰς παραστάσεις του μὲ τὸ «Τενάσιτυ» τοῦ Καρόλου Βιλντράκ.

—Τὸ θέατρον «Μοντιάλ» συνεχίζει τὰς παραστάσεις τῆς σατυρικῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν κ. κ. Σπυροπούλου καὶ Ρηγοπούλου «Τὰ σκάνδαλα τοῦ Μοντιάλ».

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ
ΤΟ ΝΕΟ ΕΡΓΟ
τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ
ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ
Παίζεται κάθε βράδυ
ΣΤΟ
ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΛΙΚΗΣ

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΟΙ... ΧΑΖΟΚΟΛΛΟΝΕΣ!

Γαϊτανουφρύδου Παπλιόρα μ',

Ἄλλου πάλ' παράξ'νο οὐράθ'σαν οἱ φιγγίτις μ' ζαχαρουζυμουμέν' π'λάρα μ' ἰνθάδ' στὴν προυτέβ'σα ποὺ οὐ ζιρζιβούλ'ς μὶ ἰέστειλ' γιὰ νὰ κουρλαθῶ οὐ ἔρμος.

Ἰκειὰ π'λὲς ποὺ καθόμασταν ἰέξ' ἀποὺ τὴ μάντρα ποὺ μέν' μὶ τοῦ Θύμιου τοῦ Σφαλιάρα κι' τὰ ἄλλα πιδιά, νάσ' κι' πιρνάει ἰένα μπουλούκ' ἀνθρῶπ'ς ποὺ παρλάρανι σὰν κουμμέν'ς κιφαλὲς «γιὰ—γιὰ» «νόϊν—νόϊν» κι' ἄλλις ἀκαταλαβίστικις κουβέντις.

—Οὐρ' τί εἶν' τούτ'; κρέν' τοῦ Θύμιου, μπᾶς κι' τοὺ σκάσανε ἀπ' τοὺ τριλλουκουμίγειου;

— Σκάσ' οὐρὲ μὴ σ' ἀκούσ'ν κὶ βροῦμ' τοὺ μπιλᾶ μας, μοῦ ἀντικρέν' οὐ Θύμιους. Εἶν' περιηγηταράδις!

—Δηλαδής;

—Νὰ οὐρέ, φέρ'ν γυρουβουλιὰ τοὺν κόσμ' κὶ χαζέβ'νε γλιέπντας τὶς ἀρχαίγιες κουλλόνις ἰδοὺ κὶ στοῦ Ζάππειγιου ἀποὺ πίσ'!

— Ἀμ' ἰέτσ' κρένε μ' ντέ! Χαζουκολλόνες εἶν' κὶ τὰ λόγου τ'ς σὰν κὶ ἰκειοὺς ποὺ εἴχανε ἰέρθ' τὶς προυάλλες. Πάμ' οὐρὲ Θύμιου, κοντά τ'ς νὰ οὐραθοῦμ' τί κάνουν ἰκειὰ ποὺ παaίνουν;

Οὐ Θύμιους ποὺ δὲν εἶχε δ'λειὰ δέχτηκ' κὶ τοὺς πήραμ' τοὺ κατόπιν.

Ὄντας φτάσαμε στὶς κουλλόνις, Παπλιουράκ' μ', θὲς διγιότ' τὰ εἶχα κουπανίσ' στὴν ταβέρνα τοῦ Κατουστάρ' ἀποὺ βραδύς, θὲς διγιότ' ἄνοιξ' τὸν νιφρούδ' μ' ἀπὸ τοὺς δρόμ' μουρθ' νὰ κάν' τὸν νιρό μ'.

— Οὐρέ, κρέν τοῦ Θύμιου, δὲν κρατουλουγιέμ' οὐ ἔρμους. Ποῦ νὰ πάω νὰ ξαλαφρώσ' γιατὶ θὰ βρέξ' τοὺ μισοβράκ' μ' κὶ τὸν Παπλιουράκ' μ' δὶν εἶν' ἰδῶ γιὰ νὰ μοῦ τοὺ μουσκουπλίν'!

—Νά, μοῦ ἀντικρέν' οὐ Θύμιους; Τράβα πίσου ἀποὺ ἰκείν' τὴν κουλλόνα.

Χουρὶς νὰ χάσ' κιρὸ ροϊδομάγουλ' φιργάδα μ', τρέχου, σηκών' τὴ φ'στανέλλαμ' κὶ ἀρχίζ' νὰ τουτίζ' τὴν κουλλόνα. Ἀπάν' ὅμους ποὺ τέλειουσα νάσ' κὶ ξιπρουβάλλ' ἰένας χαζουκουλλόνας μὶ ἰένα μαύρου μπιχλιμπίδ' στοὺ χέρ' ποὺ ἤνταν, σὰν κ'τάκι.

— Μπίττε, μάϊν χέρ', μοῦ κρέν', ἄϊνεν μπίλντερ.

—Τί ἰέκανι λιέει; Θὰ μπῆ μαχαῖρ'; τοῦ ἀντικρέν' βλουσυρῶς κὶ βγάζ' τοὺ τσαρούχ' μ', Πίσου χαϊβάν', βρουντουφουνάζ' κὶ μαχαῖρ' δὶν μπαίν' στὰ λόγου μ' γιὰ νὰ πιθάν' τοὺ Παπλιουράκ' μ' ἀποὺ μαράζ'!

Ἰκειὸ ἤντανε ροϊδομάγουλ' φιργάδα μ'. Ἀμέσους μαζεύτ'καν ὅλ' οἱ χαζουκολλάν'ς γύρου μ' κὶ ἀρχίν'σαν νὰ παρλάρ'ν πάλ' σὰν κουμμένις κιφαλὲς ὥσπ' ἰέρχ'τι κουντά μ' ἰένας ρουμηὸς μὶ ἰένα καπέλλ' σὰν τηγάν'.

— Μπαρδόν, μοῦ κρέν'έ γιατὶ δὶν κάθησ' νὰ σὶ φουτουγραφήσ'ν οἱ κύργιοι.

—Τί νὰ φουτουγραφήσ' βρὲ ξόανου, τοῦ ἀντικρέν'έ ἰφτοῦν' ἰπ'δὴς κατάβριξα τὴν κουλλόνα θέλ'ν νὰ βάλ'ν μαχαῖρ'!

— Λάθους ἰέκανις, μοῦ κρέν' τοὺ ξόανου.

— Τί λάθους μουρέ, ποὺ μοῦ εἶπ' οὐ χαζουκουλλόνας «μπῆκι μαχαῖρ'»!

Ὄντας τόκ'οι ἰφτοῦνο τὸν ξόανου Παπλιουράκ' μ' 'ξιράθ'κι ἀπὸ τοὺ χαχανητό.

— Μπίττε μάϊν χέρ', μοῦ κρέν' θὰ πῆ Γιρμαν'κὰ «Παρακαλῶ κύργιε μ'» κὶ ὄχ' ὅτ' θὶ νάμπ' μαχαῖρ'!

Ἀμέσους Παπλιουράκ' μ', πῆγι ἡ καρδιά μ' στὴ θέσι τ'ς κὶ χουρὶς ἀντίρρ'σι κάθ'σα κὶ μ' πῆραν φουτουγραφίνια. Ὄντας τέλειουσαν ἰένας χαζουκουλλόνας βγάζ' κὶ μοῦ δίν' ἰένα πινιντάρ'.

— Οὐρὲ γιατὶ μοῦ τοῦ δίν'ς; τοῦ κρέν'.

—Ἴχ ἔσεν, μοῦ ἀντικρέν' κ'νῶντας τὸ ξιρό τ' σὰν νὰ τρώει.

—Ἆ! ἰγὼ δὶν ἔκανα τέτοιου πράμμα, ἰφώναξα θυμουμέν'ς, μόνου ψιλουκατάβριξα τὴν κουλλόνα γιὰ δαύτου κὶ δὶν τοῦ παίρν' κουρουϊδίστ'κα. Ἄλλ' φουρὰ θὰ κάν' ἀφτοῦνο ποὺ θέλ'τι, τώρα ποὺ ξέρου, κὶ τότινις μοῦ τοὺ δίν'τι.

Τοῦ πέταξα π'λιὲς τοὺ πινιντάρ', Παπλιουράκ' μ', κὶ ἦρθα ἀμέσους στὴ μάντρα νὰ σὶ γράψ' τούτ'ν τὴν ἰρουτ'κὴν ἰπιστ'λὴν μ' ποὺ κρατουλουγᾶς στὰ ξιραμένα σ' γιὰ νὰ μάθ'ς ὅτ' οὐ Μητρούσ'ς σ' εἶνι πιρήφανους κὶ δὶν καταδέχιτι νὰ πάρ' λιφτὰ γιὰ δ'λειὲς ποὺ δὶν κάν'.

Γλυκοφ'λῶ τὴν ἰλίτσα ποὺ ἔχ'ς κάτ' ἀποὺ τὸν μαγ'λάκ' σ'

Κὶ διατ'λῶ κατ'φὴς ἰξ ἰρουτ'κοῦ πάθους

Μήτρους Σβιρκιᾶς οὐ ἴδιους

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

ΕΠΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΩΣ

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ, Ο ΒΑΡΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΣΥΝΗΓΕΙΡΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ

> Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
> παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή.
> ΡΗΓΑΣ

Κανένας ἀπὸ τοὺς ἥρωας τοῦ 1821 δὲν μᾶς εἶνε τόσο ἄγνωστος, μολονότι τὸ ἔργον του ὑπῆρξε τεράστιον, ὅσον ὁ μεγάλος Θεσσαλὸς ψάλτης τῆς ἐλευθερίας καὶ πρῶτος μάρτυς τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας, ὁ Ρήγας Φερραῖος. Ὁ ποιητὴς μὲ τὴν σπινθηροβολοῦσα εὐφυΐα καὶ τὸν ἀκατάβλητο ἐνθουσιασμό, τὴν ἐκπληκτικὴ δραστηριότητα καὶ τὴν πλατειὰ μόρφωσι, τὴ δημοκρατικὴ πνοὴ καὶ τὴν ὑπέροχη αὐτοθυσία. Ἡ ψυχανάλυσις πιστεύει σήμερα πὼς ἡ ζωὴ ποὺ περνᾷ ὁ ἄνθρωπος τὰ πρῶτα-πρῶτα χρόνια του, ἀσκεῖ τὴ μεγαλειτέρα ἐπίδρασι στὴν ὅλη σταδιοδρομία του. Ἂν ἡ θεωρία αὐτὴ εἶνε ἀληθινή, τότε τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε εἶνε νὰ ἐρευνήσωμε τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Ρήγα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦμε σ' αὐτὰ τὰ σπέρματα τῆς κατοπινῆς μεγάλης καὶ φωτεινῆς του σταδιοδρομίας. Τὰ στοιχεῖα εὐτυχῶς εἶνε ἄφθονα. Ἀπ' τὸν μακαρίτη τὸν Ν. Πολίτη, τὸν Σ. Λάμπρο καὶ τὸν Χ. Περραιβόν, μέχρι τοὺς συγχρόνους μας ἱστορικούς, τοὺς κ. κ. Κ. Ἄμαντον, Γιάννη Κορδάτον, Φάνη Μιχαλόπουλον, Ε. Κουρίλα κ.λ.π. καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸν γυμνασιάρχην κ. Ι. Παπαγιαννόπουλον, τὸν βαθύτερο μελετητὴ τοῦ Ρήγα Φερραίου.

◈ ◈

Ὁ Ρήγας λοιπὸν γεννήθηκε στὸ Βελεστῖνο τῆς Θεσσαλίας στὰ 1757 ἀπὸ τὸν Κυριαζῆ τοῦ Παπανικόλα Οἰκονόμου καὶ τὴ Μαρία, εἶχε δὲ καὶ μιὰ ἀδελφή, τὴν Ἀσήμω, ποὺ τὴν ἐκρέμασαν οἱ Τοῦρκοι ἅμα ἔμαθαν τὶς ἐπαναστατικὲς προσπάθειες τοῦ Ρήγα καὶ τὸν θάνατό του. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους, ὄχι μόνον τοῦ Βελεστίνου, μὰ καὶ τῶν γύρω χωριῶν, γιατὶ εἶχε κτήματα πολλά, τρία χάνια, ἕνα μεγάλο μαγαζὶ (ἐμπορικὸ) καὶ τρία ἐργοστάσια (βυρσοδεψεῖον, βαφεῖον καὶ ὑφαντήριον), στὸ ὁποῖο ὕφαιναν τάπητες, σαγιάκια καὶ διάφορα ἄλλα ἐγχώρια ὑφάσματα. Ἦταν, δηλαδή, κτηματίας ἐπιχειρηματίας καὶ μεγαλοβιομήχανος, ὅπως θὰ ἐλέγαμε σημερα.

Στὶς δουλειές του αὐτὲς εἶχε 40 ἕως 50 ἐργάτες καὶ ὑπαλλήλους, Ἕλληνας καὶ Τουρκους, ἀκόμη καὶ Ἀρβανῖτες, χωριστὰ τοὺς βλαχοφώνους τοῦ χωριοῦ του — ὅλους φτωχοὺς παρακεντέδες. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ὁ Τοῦρκος ἔπαρχος Βελεστίνου Φετᾶ ἐφέντης τὸν χρησιμοποιοῦσε ὡς γραμματέα του στὶς χριστιανικὲς ὑποθέσεις. Τοὺς ἀνθρώπους λοιπὸν αὐτοὺς ὅλους ἄκουγε ὁ Ρήγας συχνὰ στὸ σπίτι του νὰ παραπονιοῦνται καὶ ν' ἀγκομαχοῦν. Ἔβλεπε ἐκεῖ ὅλη τὴ σκληρότητα ποὺ ἔδειχναν οἱ Τοῦρκοι ἀγάδες καὶ τὰ ὄργανα τῆς Ἐξουσίας στοὺς Χριστιανούς. Ἄκουγε τοὺς Τούρκους ἐργάτες νὰ παραπονιοῦνται γιὰ τὴν κακὴ διαγωγὴ τῶν ἰδίων ἀνθρώπων καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη, καὶ ἐμάντευε τὴν ἀγανάκτησί των, γιατὶ ἐκεῖνοι περνοῦσαν μπέϊκα, ἐνῷ αὐτοὶ ὑπέφεραν τόσο ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία. Βέβαια σὰν παιδὶ προεστοῦ καὶ προστάτου τόσων ἀνθρώπων ἀσφαλῶς θὰ τοῦ γεννήθηκε καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἀνωτερότητος, τῆς ὑπεροχῆς.

Τὰ σπέρματα ὅλης τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ταπεινοὺς καὶ καταφρονεμένους τῆς ζωῆς, τοὺς ὑποδουλωμένους καὶ τυραννουμένους ὁμοφύλους του δὲν ἔμειναν ἀκαλλιέργητα, μὰ ἐνισχύθησαν ἀπὸ τὴν μόρφωσι ποὺ ἐπῆρε.

Τὰ πρῶτα γράμματα ὁ Ρήγας τὰ ἐπῆρε ἀπὸ τὸν ἱερέα τοῦ Βελεστίνου, κατόπιν ἐμαθήτευσε στὴν ἀκμάζουσα τότε σχολὴ τῶν Ἀμπελακίων καὶ κατέληξε στὸ σχολεῖο τῆς Ζαγορᾶς, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τότε νὰ παίρνῃ νέα ζωή.

Ὅταν ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του προσελήφθη ὡς δάσκαλος στὸν Κισσὸ τοῦ Πηλίου καὶ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀνέπτυξε στὸ ἔπακρον ὅλας τὰς πνευματικάς του δυνάμεις. Ἐδιάβασε ἀρχαῖα συγγράμματα, ἐμελέτησε τοὺς ἐκλεκτοὺς χάρτες τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἐμορφώθη πραγματικά. Γι' αὐτὸ ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὸν Κισσὸ στὴν πατρίδα του, μὲ πικρία καὶ ἀγανάκτησι ἔβλεπε τοὺς χωρικοὺς τοῦ Νταπιγλὶ νὰ τοὺς παίρνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ τοὺς βάζουν σὲ ἀγγαρεία. Ἔπειτα ἡ κατάστασις στὴν Θεσσαλία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀφόρητη. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος Ὀρλώφ. Οἱ Τοῦρκοι ἦσαν φοβερὰ ἐξηγριωμένοι καὶ οἱ Χριστιανοί — ὅσοι δὲν ἐφονεύοντο — ὑπέφεραν κάθε εἶδους βάσανα. Ἔτσι δικαιολογεῖται καὶ τὸ περίφημο ἐπεισόδιο τοῦ Ρήγα, ποὺ ἤσκησε ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασι σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Μιὰ μέρα δηλαδή, ὁ Ρήγας ὑπεχρεώθη ἀπὸ ἕνα Τοῦρκο νὰ τὸν φορτωθῇ στοὺς ὤμους του καὶ νὰ τὸν περάσῃ στην ἄλλη ὄχθη τοῦ ρέματος τοῦ Βελεστίνου. Ὑπέκυψε ὁ Ρήγας στὴν ἀρχή, φορτώθηκε τὸν Ἀγᾶ καὶ μπῆκε στὸ ποτάμι. Μὰ σὰν ἔφθασε στὴ μέση, τὸν ἀναποδογύρισε καὶ μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ τρομερὴ ἀγανάκτησις γιὰ τὴν ταπείνωσί του καὶ μὲ τὴ δύναμι τῆς νεότητος τῶν 17 χρόνων ἑνὸς εὐσώμου παλληκαριοῦ, κατώρθωσε νὰ πνίξῃ τὸν ἄδικο τύραννο. Τρέχοντας ἦλθε στὴ μάννα του, ἐζήτησε καὶ ἐπῆρε στὸν τουρβᾶ λίγο ψωμὶ καὶ γοργὰ — γοργὰ κατέβηκε στὸν Βόλο. Ἐκεῖ ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πλοιάριο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Πόλη καὶ ἔφυγε.

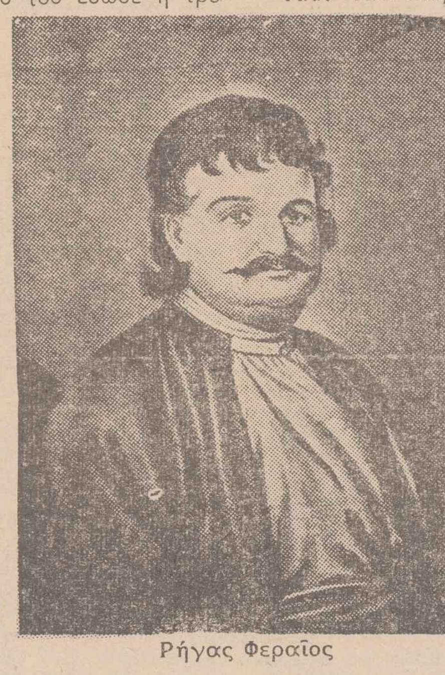

Ρήγας Φεραῖος

Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ὁ Ρήγας ἐπῆγε στὸν Ἄθω, στὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς τοῦ Βατοπεδίου Κοσμᾶ, οἰκογενειακό τους γνώριμο, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐφωδίασε μὲ γράμμα ἀπευθυνόμενο στὸν Ρῶσσο πρεσβευτὴ στὴν Πόλη. Ὁ τελευταῖος τὸν ἔστειλε στὸν Ἀλέξ. Ὑψηλάντη, πάππον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐπαναστάσεως στὴ Μολδοβλαχία καὶ διακεκριμένο ρωσσόφιλο, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐκράτησε σπίτι του.

◈ ◈

Ἀλλὰ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι ὁ Ρήγας — χάριν τῆς Ἱστορίας ἀναφέρομε ὅτι τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Ἀντώνιος ἢ Κωνσταντῖνος καὶ ὄχι Ρήγας, ποὺ τὸ ἐπῆρε ὡς ψευδώνυμο στὰ ποιήματά του — δὲν ἔμεινε πολύ. Ἔφυγε τὸ 1774 μαζὶ μὲ τὸν προστάτη του, ποὺ διωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας. Ἡ μετάβασις τοῦ Ρήγα στὸ Βουκουρέστι εἶνε ὁ μεγαλείτερος σταθμὸς τῆς σταδιοδρομίας του. Ἐκεῖ συνεπλήρωσε τὴ μόρφωσί του, ἐτελειοποιήθη στὰ γαλλικά, ἐξέμαθε τὰ ἰταλικα καὶ ἐσπούδασε τέλεια καὶ τὴ διπλωματία καὶ τὴν πολιτικὴ τῶν Φαναριωτῶν.

Ἡ σχολὴ τῆς Ζαγορᾶς, ὅπου ἐμαθήτευσεν ὁ Ρήγας

Καὶ ὅπως ἦταν ἔξυπνος καὶ δραστήριος, γρήγορα ἔγινε καὶ γραμματεὺς πρῶτα στὸν Ὑψηλάντη καὶ ὕστερα — ἅμα ἐκεῖνος (ὁ Ὑψηλάντης) στὸν δεύτερο πόλεμο τῆς Αἰκατερίνης Β΄ μὲ τοὺς Τούρκους ἔχασε τὴν ἡγεμονία τῆς Βλαχίας — τοῦ Νικ. Μαυρογένη.

Ρωσσόφιλος στὴν ἀρχὴ ὁ Ρήγας, εἴτε διότι εἶχε ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντη, εἴτε διότι ἤλπιζε πὼς ἡ Ρωσσία θὰ πραγματοποιοῦσε τὶς ὑποσχέσεις, ποὺ ἔδινε στοὺς Ἕλληνας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί των, ἔγινε κοντὰ στὸν Μαυρογένη γαλλόφιλος, ὅταν ἡ στάσις τῆς Αἰκατερίνης ἀπέδειξε τὴν ἐγκατάλειψι τῶν Ἑλλήνων καὶ τὶς ψευτιές της καὶ μάλιστα ὅταν ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις. Διότι τὰ κηρύγματα τῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης ἀνταπεκοίνοντο τελείως στὶς ἰδέες μὲ τὶς ὁποῖες ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια εἶχε ποτισθῆ στὸ σπίτι του, στὸ χωριό του ὁ Ρήγας.

Δὲν περνᾶ λίγος καιρὸς καὶ ὁ νέος προστάτης του (Μαυρογένης) ἀποκεφαλίζεται. Ὁ Ρήγας ἀσχολεῖται τώρα μὲ τὶς Μοῦσες. Ὀλίγον βραδύτερα ἀναλαμβάνει ὑπηρεσια στὸ Γαλλικὸ Προξενεῖο καὶ πετιέται καὶ στὴ Βιέννη, ὅπου φθάνει τὸ 1796.

◈ ◈

Ἀλλ' εἶνε καιρὸς νὰ ἐξετάσωμε τώρα τὰς συνθήκας καὶ τὸ ἰδεολογικὸν περιβάλλον, μέσα στὸ ὁποῖον ζοῦσε, ἀνέπνεε καὶ ἐκινεῖτο ὁ Ρήγας. Ἀπὸ τοῦ 15ου λοιπὸν μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος ἀπειράριθμοι στάσεις καὶ ἐπαναστάσεις ἐναντίον τῶν Τούρκων εἶχαν ἐπιχειρηθῆ στὴν Ἀλβανία, Ἤπειρο, Μακεδονία, Βουλγαρία, Σερβία, Ἐρζεγοβίνη, Δαλματία κλπ. ποὺ ἐστέναζαν κάτω ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγό. Ὅλες ὅμως αὐτὲς ἡ ἐπαναστατικὲς ἐκδηλώσεις κατεπνίγοντο στὸ αἷμα.

Τὸν 18ον αἰῶνα οἱ Ἕλληνες γίνονται οἱ ἐπαναστατικώτεροι ὅλων καὶ παίρνουν νὰ ποῦμε, τὴν πρωτοβουλία στὶς ἐξεγέρσεις. Καὶ τὸ οὐσιωδέστερο, ἐνῷ ἕως τότε οἱ Ἕλληνες ἐσηκώνοντο κυρίως γιὰ κάποιο τρίτο πάντοτε, τὸν αἰῶνα αὐτὸν τὸ ἐθνικόν των φρόνημα δυναμώνει καὶ ὁσάκις ἐπαναστατοῦν, ἐπαναστατοῦν γιὰ μόνη τὴν ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία. Τότε ἀκριβῶς παρουσιάσθη καὶ ὁ «Ρωσσικὸς Παράγων», ποὺ ἀντικατέστησε τὰς παρορμήσεις ἀπὸ τὴ Δύσι. Τὴν 23ην Μαρτίου 1811 ὁ Πέτρος ὁ Μέγας (ποὺ σὲ μια χαλκογραφία του γράφεται «Πέτρος πρωτος Ρωσσογραικῶν αὐτοκράτωρ»), ἐκδίδει μίαν προκήρυξιν «πρὸς παντας τοὺς πιστοὺς καὶ παντας τους μητροπολιτάδες ὅπου μας ἀγαποῦν καὶ τοὺς βοϊβοδάδες καὶ τοὺς σερδάρηδες καὶ τοὺς προεστοὺς τῶν κλεφτῶν καὶ τοὺς καπετάνιους κ.λ.π.», διὰ τῆς ὁποίας καλεῖ εἰς ἐπανάστασιν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Βαλκανικῆς.

«Ἐγὼ σας κράζω εἰς τὸ ἀσκέρι μου, ἔγραφε ὁ Τσάρος ἐκεῖνος, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ σπαθίου μου νὰ εὕρητε ἡσυχίαν καὶ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Καὶ ὅ,τι τιμὴν σᾶς ἔκαμαν οἱ μεγάλοι ἀφεντάδες καὶ οἱ μεγάλοι ἀγάδες, καὶ ἐγὼ παρόμοια θέλω σᾶς τὴν κάμει» κ.λ.π.

Ἀπὸ τὴν προκήρυξι αὐτὴ οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες ἀναθαρροῦν. Τὸν περιμένουν ὡς λυτρωτὴν των. Οἱ λόγιοι ἀποκαλοῦν τὸν Πέτρον «τελειότατον ἔργον τοῦ Θεου» καὶ οἱ κλέφτες τὸν τραγουδοῦν στὰ βουνὰ μὲ τό:

«Ἀκόμα τοῦτ' τὴν ἄνοιξ'
ραγιάδες ραγιάδες
τοῦτο τὸ καλοκαῖρι
ὅσο νάρθῃ ὁ Μόσκοβος
ραγιάδες, ραγιάδες
νὰ φέρῃ τὸ σεφέρι
Μωριᾶ καὶ Ρούμελη».

Τὸ σχέδιον τοῦ Μεγάλου Πέτρου ζητοῦν νὰ ἐκτελέσουν καὶ οἱ διάδοχοί του. Τὴν ἐποχὴ τῆς αὐτοκρατείρας Ἄννας ὁ στρατηγὸς καὶ πρωθυπουργὸς τῆς Μύνιχ σχεδιάζει τὴ διάλυσι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας μὲ ἐπανάστασιν τῶν Σλαύων καὶ Ἑλλήνων. Πράκτορες πολυάριθμοι περιτρέχουν τὴν Βαλκανικὴν καὶ καλουν σε ἐξέγερσι τοὺς λαούς της. Τότε, 1793, ἐπαναστατοῦν οἱ Θεσσαλοὶ καὶ πληρώνουν ἀκριβὰ τὴν εὐπιστίαν των. Διότι ἀρκετὲς χιλιάδες ἀπὸ αὐτοὺς ἐφονεύθησαν ἀπὸ τοὺς μανιασμένους Τούρκους. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐπίδρασις τῶν ρωσσικῶν ὑποσχέσεων ἐξακολουθεῖ. Στὰ 1751, λίγα χρόνια, δηλαδή, πρὶν γεννηθῇ ὁ Ρήγας, βγαίνει ὁ Ἀγαθάγγελος καὶ προφητεύει ὅτι θἄλθῃ «τὸ ξανθὸ γένος» (οἱ Ρῶσσοι) νὰ γλυτώσῃ τοὺς δούλους ἀπὸ τὴ σκλαβιά. Τὰ βιβλία τοῦ Ἀγαθαγγέλου σκορποῦνται κατὰ χιλιάδας στὴ Χερσόνησο, ἐνῷ, ἐκ παραλλήλου, αἱ ἀποστολαὶ τοῦ Παπάζογλου, τοῦ Ὀρλὼφ καὶ ὑστερώτερον ὁ Κατσώνης συγκινοῦν διαρκῶς τοὺς Ἕλληνας καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Βαλκανικῆς. Ὥστε τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ρήγας ἐγεννήθη καὶ ἐξεπαιδεύετο, ἡ Βαλκανικὴ Χερσόνησος ἦταν ἀληθινὸ ἡφαίστειο.

◈ ◈

Καὶ τώρα στὸ ἔργον τοῦ Ρήγα. Ὁ Ρήγας ἦταν, καθὼς εἴπαμε, ποτισμένος ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία μὲ τὴν ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴ συμπάθεια στοὺς δεινοπαθοῦντας συμπατριώτας του, χωρὶς καμμιὰ μάλιστα διάκρισι φυλῆς καὶ θρησκείας. Ἡ ψυχική του αὐτὴ διάθεσις καλλιεργήθη βραδύτερα πολὺ στὴ Μολδοβλαχία. Ἐκεῖ ὁ Ρήγας ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Πασβάνογλου, τὸν Πασσᾶ ἐκεῖνον τοῦ Βιδινίου, ποὺ ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη δεκαετία ἐπαναστάτης κατὰ τοῦ Σουλτάνου, διετήρησε, νικητὴς τόσων τουρκικῶν στρατιῶν, τὴν ἀνεξαρτησία του καὶ ἐλευθερία του, χωρὶς νὰ ξεχωρίζῃ τοὺς ὑπηκόους του σὲ Χριστιανοὺς καὶ Τούρκους. Τὸν κατήχησε στὶς ἰδέες του καὶ μαζὶ κατέστρωσαν τὸ σχέδιο γιὰ μιὰ ὁμοσπονδία ὅλων τῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς, ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν τοῦ Κράτους, ποὺ κατεδυνάστευαν ἀδιακρίτως ὅλους τοὺς λαούς της.

Σ' αὐτὸ ἐπάνω κηρύσσεται ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ποὺ κάνει τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν δουλωμένων νὰ σκιρτήσουν. Ὁ Ρήγας οἰστρηλατημένος ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν σκλάβων τοῦ Σουλτάνου, πετᾷ γοργὰ στὴ Βιέννη καὶ ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς πλουσίους Ἕλληνας ἐμπόρους ἀπὸ τὴ Θεσσαλία, τὴν Ἤπειρο, τὴ Μακεδονία, τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα κ.λ.π. ἀσχολεῖται νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ μεγάλο του ἔργον, τὴν ἐπανάστασι τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἄλλων λαῶν κατὰ τῶν Τούρκων.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ τὴν ἐπαναστατικὴ του δρᾶσι ὁ ὀνειροπαρμένος καὶ αἰσθηματιας ἐκεινος πατριώτης, εἶχε γράψει καὶ ἀρκετὰ βιβλία γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς συμπατριώτας του στὴν προσπάθεια τῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεώς των, ὅπως ἦσαν ἕνα «ἀπάνθισμα ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς καὶ Γαλλικῆς τῶν οὐσιωδεστέρων τῆς Φυσικῆς», μια μετάφρασις τοῦ «Πνεύματος τῶν Νόμων» τοῦ Μοντεσκιέ, μιὰ μετάφρασις τοῦ Δ΄ Τόμου τοῦ Ἀναχάρσιδος τοῦ ἀββᾶ Μπαρτελεμὺ καὶ ἡ ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν σύλληψίν της Χάρτο του, μέσα στὴν ὁποία ἀντικατωπτρίζετο ὅλο τὸ μεγαλοφάνταστο σχέδιο τοῦ Μεγάλου Θεσσαλοῦ, ἕνα νέο Κράτος ὁμόσπονδο, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἁπλώνεται ἀπὸ τὸν Σαῦο καὶ τὸν Δουναβι, ἕως τὰ Μῦρα τῆς Λυκίας καὶ ἀπὸ τὸ Ἰόνιον ἕως τὴν Αἴγυπτο κάτω.

Τέλος, γιὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ τοὺς παρακινήσῃ πρὸς νέους θριάμβους, ἐσχεδίασε καὶ ἐξέδωσε τὴν εἰκόνα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πλαισιωμένην ἀπὸ τὶς εἰκόνες τῶν σπουδαιοτέρων στρατηγῶν μὲ τὰ τριγύρω της εἰκονίσματα: 1) Τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Βαβυλῶνα. 2) Τὴν φυγὴν τῶν Περσῶν εἰς τὸν Γρανικὸν ποταμόν. 3) Τὴν ἧτταν τοῦ Δαρείου καὶ 4) Τὴν οἰκογένειαν τοῦ νικημένου βασιλέως εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ συνέταξε τὸ πολίτευμα τοῦ Νέου Κράτους, σὰν πολύπειρος διπλωμάτης καὶ δοκιμασμένος κυβερνήτης συγχρόνως ποὺ ἦταν. Γιὰ τὸ νέο Κράτος τοῦ Ρήγα ἕνα μόνο θὰ ποῦμε: Ὅτι τὸ ἤθελε μὲ κυριαρχοῦντα τὸν ἑλληνικὸν παράγοντα. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔθνος τὸ ὠνόμασε Ἑλληνικόν, ἑλληνικὴ δημοκρατία. Τοὺς Σέρβους μόνο δὲν ἤθελε, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι εἶχαν κι' αὐτοὶ τὴν ἀξίωσι νὰ εἶνε οἱ κυριαρχοῦντες στὰ Βαλκάνια. Κι' ἔτσι, ἐνῷ περιέλαβε στὸ νέο του Κράτος τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Βλάχους, δὲν περιέλαβε τοὺς Σέρβους.

Ἀλλ' ἡ πνευματικὴ ἐργασία τοῦ Φερραίου δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Γιὰ νὰ προετοιμάσῃ στρατιωτικὰ καὶ νὰ ὀργανώσῃ τὸν στρατὸ ποὺ θὰ ἐσηκώνετο ν' ἀντισταθῇ στὸν στρατὸ τοῦ Σουλτάνου, συντάσσει τὸ στρατιωτο γιὰ τοὺς στρατιωτικοὺς κανόνας καὶ ἐτικὸν ἐγκόλπιον, ἔργον ποὺ ἐπραγματεύεπεγράφετο «ὁ στρατάρχης Κοβενχίλερ» καὶ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρίφα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 39047

Η ΦΡΙΚΤΟΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΠΩΣ ΕΤΑΦΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ 600 ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Η ΦΟΒΕΡΑ ΕΚΡΗΞΙΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΞΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Εἶνε μοιραῖο, φαίνεται, ἡ Ἀμερικὴ νὰ κατακτᾷ ὅλα τὰ ρεκόρ! Ρεκὸρ δυνάμεως, πλούτου καί... δυστυχημάτων. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἐξηγοῦνται ἡ τακτικὲς θεομηνίες, ποὺ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν θάνατο ἑκατοντάδων ἀνθρώπων καὶ τὰ δυστυχήματα, ποὺ στοιχίζουν τὴ ζωὴ σ' ἄλλες τόσες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Ὅλα αὐτὰ γίνονται πιὸ τραγικά, ὅταν τὰ θύματα εἶνε παιδιά!

Ἕνα παρόμοιο ἀνατριχιαστικὸ ἄγγελμα μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Τέξας, τὴν γνωστὴν πετρελαιοφόρον περιοχὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο 608 παιδιὰ βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ θαυμασίου νεοκτίστου σχολείου των.

Ἀλλ' ἂς τὰ πάρωμε μὲ τὴ σειρά.

Τὸ σχολεῖο τοῦ Νέου Λονδίνου ἦταν τὸ καύχημα τῆς περιοχῆς. Εἶχε κατασκευασθῆ πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς στενογραφίας, τῆς λογιστικῆς καὶ τῶν παρομοίων πρακτικῶν μαθημάτων.

Εὑρίσκετο εἰς τὸ ὕψος ἑνὸς λόφου σκεπασμένου μὲ πεῦκα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 18ης τρέχοντος μηνὸς οἱ μαθηταὶ ἑτοιμάζονταν νὰ φύγουν. Ξαφνικὰ μιὰ τεραστία πυρίνη στήλη ἀνυψώθη καὶ μιὰ ὁλόκληρος πτέρυξ τοῦ σχολείου κατέρρευσε σχεδὸν ἀμέσως.

Ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος ἐκείνων, ποὺ παρέστησαν εἰς τὴν καταστροφήν.

Ὅταν ἡ πρώτη ἐντύπωσις παρῆλθε, ἔσπευσαν εἰς βοήθειαν τῶν θυμάτων.

Μέγας ἀριθμὸς μαθητῶν ἐκ τῶν 1500 περίπου τοῦ σχολείου ἦσαν συγκεντρωμένοι μὲ τοὺς καθηγητάς των εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν διδασκαλίας, ἡ ὁποία περιλαμβάνει περὶ τὶς 500 θέσεις.

Εἰς τριάντα μέτρων ἀπόστασιν ἀπ' ἐκεῖ σ' ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ σχολείου, ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ γυμνάσιο, περὶ τὶς πενῆντα μητέρες ἀνέμεναν τὰ παιδιά των. Μόλις ἤκουσαν τὴν ἔκρηξιν, ἔτρεξαν εἰς τὰ παράθυρα καὶ ἀντίκρυσαν ἕνα θέαμα, ποὺ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Δάντη μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ: ἡ σχολὴ ὁλόκληρος, κατασκευασμένη ἀπὸ χάλυβα καὶ μπετὸν-ἀρμέ, ἀνυψώθη εἰς τὸν ἀέρα, ὡσὰν λάβα ἡφαιστείου καὶ ὕστερα ξανάπεσε στὸ ἔδαφος μέσα εἰς μίαν κόλασιν καπνοῦ καὶ σκόνης.

Ἕνας, ποὺ παρίστατο εἰς αὐτὴν τὴν τρομερὰν σκηνήν, δίδει τὴν ἑξῆς περιγραφήν:

«Ἡ ἔκρηξις ἔκαμε σχετικῶς μικρὸν κρότον. Στὴν ἀρχὴ ἕνας ὑπόκωφος κρότος, μετὰ τὸν ὁποῖον οἱ τοῖχοι τοῦ σχολείου ἐχωρίσθησαν, ὡσὰν νὰ ὑπεχώρουν εἰς ἕνα ἐσωτερικὸν φούσκωμα.

»Ὅλα αὐτὰ δὲν διήρκεσαν παρὰ μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ἡ πυρκαϊὰ ἄρχισε.

»Ἀμέσως οἱ ἐργάται, ποὺ εἰργάζοντο εἰς τὰ πέριξ, προσέτρεξαν. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μεταξὺ αὐτῶν, ποὺ ἡ οἰκογένειά του νὰ μὴν εἶχε ἕνα τοὐλάχιστον θῦμα ἐκ τῆς καταστροφῆς. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καταβεβλημένοι ἀπὸ τὴ θλῖψι, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀφήνοντες καμμιὰ ἐλπίδα, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ ψάχνουν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ἀνασύροντες πότε-πότε κανένα τραγικὸ ὑπόλειμμα τοῦ παιδιοῦ των!...

Ὁ αἰδεσιμώτατος Τζάκσον, διευθυντὴς τῆς σχολῆς, βοηθοῦσε προθυμότατα ὅλους ἐκείνους τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους, ποὺ γίνονται οἱ ἠθοποιοὶ ἀληθινὰ σκηνῶν τραγικῶν μετὰ κάθε μακάβρια ἀποκάλυψι!

Τὸ παρεκκλήσιον τῆς σχολῆς μετετράπη ἀμέσως εἰς νοσοκομεῖον καὶ ἀπὸ τὸ Ντάλλας, πόλιν κειμένην εἰς μερικῶν χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπ' ἐκεῖ, ἔφθασαν κατεπειγόντως ἰατροὶ καὶ πραγματογνώμονες διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τῶν πτωμάτων. Συγχρόνως ὁ κ. Τζαίημς Ἄλλερεντ, κυβερνήτης τοῦ Τέξας, ἐκήρυττε τὴν πολιτείαν εἰς κατάστασιν πολιορκίας καὶ ἀπέστελλε εἰς Νέον Λονδῖνον ἀποσπάσματα ἐθνοφυλακῆς.

Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἔκρηξιν ἑκατὸ πτώματα εἶχαν ἀνασυρθῆ ἀπὸ τὰ καπνίζοντα ἐρείπια, τὸ πρωῒ ὅμως ἀνέφεραν ἀριθμοὺς ἐπισήμους : 540 παιδιὰ καὶ 68 κορίτσια. Μέχρι δὲ τῶν πρώτων ὡρῶν τῆς ἡμέρας εἶχον ἀνασυρθῆ 399 πτώματα.

Τὰ νοσοκομεῖα τῆς πολιτείας ἀφ' ἑτέρου εἶνε ὑπερπλήρη ἀπὸ πληγωμένους καὶ ἀκρωτηριασμένους, τῶν ὁποίων πολλοὶ δὲν θὰ ζήσουν. Πῶς νὰ μὴ φρίξῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν καταστροφὴν αὐτήν, ὅταν σκεφθῇ ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν θυμάτων εἶνε ἡλικίας ἀπὸ 9 μέχρι 14 ἐτῶν!...

Σκηναὶ ἀφαντάστως σπαρακτικαὶ ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἀνασυρθέντων πτωμάτων.

Μιὰ ἀλλόφρων μητέρα ἀνασύροντας μέσα ἀπὸ τὰ καπνίζοντα ἐρείπια ἕνα παιδικὸ πόδι, ἄρχιζε νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλή:

— Εἶνε ὁ Τζίμ, μικρέ μου Τζίμ!

. Τὸ ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὰ παπούτσια του τοῦ τέννις.

— Ἀλλὰ ὄχι, ἀπαντάει ὁ πατέρας, ξέρεις καλὰ ὅτι πρὶν φύγῃ, ἄλλαξε τὰ παπούτσια του. Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ Τζίμ, ἀσφαλῶς.

Καὶ οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται:

— Μεγάλε Θεέ, κάμε νὰ ζῇ ἀκόμη!...

Ἡ ἀστυνομία, ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρός, ὅλος ὁ κόσμος ἐκινητοποιήθη. Ὁ πρόεδρος Ρούζβελτ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς κατεταράχθη καὶ διέταξε ὅπως ὅλαι αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως λάβουν μέρος εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν βοηθειῶν πρὸς τὰ θύματα.

Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσαν ὅτι ἡ ἔκρηξις ὠφείλετο εἰς τὸ σκάσιμο ἑνὸς λέβητος τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως. Ἀλλὰ τώρα ἐπείσθησαν ὅτι τὸ αἴτιον εἶνε ἄλλο: ὅλη ἡ περιοχὴ αὐτὴ φωτίζεται καὶ θερμαίνεται ἀπὸ τὸ φυσικὸν ἀέριον, ποὺ βγαίνει ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἐδάφους καὶ καλεῖται «ὑγρὸν ἀέριον», τὸ ὁποῖον ἀφήνουν νὰ ἀναφλέγεται ἀπὸ τὰστόμια σωλήνων βυθισμένων εἰς τὸ ἔδαφος. Τὸ ἀέριον αὐτό, λοιπόν, εἰσέδυσε εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἀνεφλέγη ἀποτόμως.

Ὅλη αὐτὴ ἡ περιοχὴ τοῦ Τέξας εἶνε κυριολεκτικῶς πνιγμένη στὸ πετρέλαιο, ἡ δὲ μεγάλη πόλις Τζέφφερσον, τοῦ Ἀνατολικοῦ Τέξας, εἶνε ἡ Μέκκα τῶν κυνηγῶν τοῦ πετρελαίου, μιὰ νέα πηγὴ πλούτου καὶ κερδοσκοπίας, σ' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ χώρα, ὅπου ἡ ζωὴ παίρνει μιὰ ἐξαιρετικὴ ἔντασι.

◈◈

Τὸ σχολεῖο τοῦ Νέου Λονδίνου ἦταν τὸ ὡραιότερο κτίριο τῆς πόλεως. Τὸ σχολεῖο αὐτό, πρὸ μερικῶν χρόνων δὲν ἦταν, παρὰ μιὰ ἄθλια «παράγκα». Εἰς ὅλην δὲ τὴν ἀμερικανικὴν ἱστορίαν ἡ καταστροφὴ τοῦ Νέου Λονδίνου εἶνε ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας παρομοίας καταστροφάς. Καὶ τοιαῦται καταστροφαὶ συνέβησαν πολλαὶ κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἂς κάμωμεν τὸν μακάβριον αὐτὸν ἀπολογισμόν.

Ἡ πρώτη μὲ πολλὰ θύματα — παιδιὰ πάντοτε, ἐννοεῖται — εἶνε ἡ ἐπισυμβᾶσα κατὰ τὸ 1883 εἰς Βικτώρια-Χὼλλ καὶ ἡ ὁποία ἐστοίχισε τὴν ζωὴν εἰς 186 παιδιά.

Κατὰ τὸ 1903 εἰς ἕνα θέατρον τοῦ Σικάγου, ἐνῷ ἐπαίζετο ἕνα ἔργον, μιὰ πυρκαϊὰ ἐξερράγη στὴν ὀροφή. Τρομερὸς πανικὸς ἐπηκολούθησε καὶ 500 παιδάκια βρῆκαν τὸν θάνατο ὑπὸ περιστάσεις ἰδιαιτέρως τραγικάς.

Κατὰ τὸ 1904, 1200 παιδιά, ἀνήκοντα εἰς ἕνα Σχολεῖον Κυριακῆς καὶ εὑρισκόμενα εἰς ἕνα ἀτμόπλοιον, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχαν κάμει μιὰν ἐκδρομή, βρῆκαν τὸν θάνατο, λόγῳ ναυαγίου τοῦ πλοίου.

Κατὰ τὸ 1908 κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς παιδικῆς θεατρικῆς παραστάσεως τὸ θέατρον Μπόγερταουν (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι) ἀνεφλέγη, εἰς δὲ τὰ ἐρείπιά του ἀνεῦρον 200 μικτὰ πτώματα, ἀνήκοντα εἰς τοὺς μικροὺς θεατάς, φρικιαστικῶς ἀκρωτηριασμένα.

Πάλιν κατὰ τὸ 1908 κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς δεξιώσεως εἰς τὸ Δημαρχεῖον τοῦ Μπράνλεϋ 16 παιδιὰ βρῆκαν τὸν θάνατο, λόγῳ μιᾶς ἐκρήξεως.

Μετὰ τὸν πόλεμον, στὰ 1923, μιὰ πυρκαϊὰ ἐξεδηλώθη εἰς ἕνα σχολεῖον τοῦ Κλήβελαντ (Ὄχιο). Ἡ ὀροφὴ ἔπεσε πάνω στὰ κεφάλια 74 παιδιῶν, τὰ ὁποῖα πέθαναν, καέντα ζωντανά, μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους.

Τέλος ἡ τελευταία καταστροφὴ καὶ ἡ ἀντίστοιχος παιδικὴ ἑκατόμβη χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1929 καὶ ἔλαβε χώραν εἰς ἕνα κινηματογράφον τοῦ Παίσλεϋ, ὅπου μετὰ μίαν πυρκαϊὰν περισυνέλεξαν τὰ πτώματα 70 παιδιῶν!

Ἡ καταστροφὴ τοῦ σχολείου τοῦ Νέου Λονδίνου εἶνε ἀπὸ τὰς τραγικωτέρας, ἀφοῦ, ὅπως ἀγγέλλεται, προτοῦ οἱ σπεύσαντες εἰς βοήθειαν καθαρίσουν τὰ ἐρείπια, πεντακόσια πτώματα παιδιῶν εἶχαν ἀνασυρθῆ.

Εἶνε ἀδύνατον παρόμοιες καταστροφὲς νὰ μὴ συγκινήσουν τὴν καρδιὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι τὰ θύματα εἶνε ἡ τρυφερὲς ἐκεῖνες ὑπάρξεις τῆς σήμερον, πάνω στὶς ὁποῖες στηρίζονται ὅλες ἡ ἐλπίδες τῆς αὔριον.

Ἂς εὐχηθῶμεν νὰ μὴν ξανασυμβοῦν ποτὲ πιὰ τέτοιες τραγικὲς θυσίες, ποὺ πληγώνουν τόσο ἀνεπούλωτα τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων.

ΖΑΚ ΦΡΑΝΣΑΛΕΣ

τυπώνει τὸ θούριον «Ὡς πότε παλληκάρια...», ποὺ ἀνομολογεῖται ἀπ' ὅλους ὡς Ρηγικός.

◈◈

Στὰ δυὸ χρόνια ποὺ ἔμεινε στὴ Βιέννη ὁ Ρήγας Φερραῖος ἐργάζεται νύχτα-μέρα ἀφωσιωμένος ὁλόκληρος στὸν μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του: Τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Γένους του καὶ ἐκείνων, πού, μαζί μ' αὐτό, τυραννοῦνται ἀπὸ τὸν φοβερὸ καὶ ἀπαίσιο τύραννο.

Γράφει, μεταφράζει, συνεννοεῖται, σκορπίζει παντοῦ μὲ τὸ στόμα καὶ μὲ τὰ ἔργα του τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἐλπίδα. Καὶ τί ὁλοκληρωμένη προσπάθεια! Πρῶτα ζητεῖ νὰ φωτίσῃ τὸ Γένος του, κατόπιν νὰ ἐξάψῃ τὸν φανατισμὸ καὶ τὸ μῖσος τῶν δουλωμένων λαῶν κατὰ τοῦ κατακτητοῦ καὶ τῶν ὀργάνων του, προσπαθῶντας νὰ μὴ κάνῃ καμμιὰ διάκρισι μεταξύ των, συμπεριλαμβάνων καὶ τοὺς Τούρκους ἀκόμη. Τελευταῖα προσπαθεῖ — γράφοντας πάντα σὲ δημοτικὴ γλῶσσα — νὰ ἐξυψώσῃ τὸ φρόνημα, νὰ γεννήσῃ τὴν αὐτοπεποίθησι στοὺς σκλαβωμένους πῶς μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπό των. Γιατὶ ὁ τύραννος γυπαετὸς εἶνε σχεδὸν χωρὶς νύχια. Λύκος γηρασμένος, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ δύναμι ν' ἀντισταθῇ. Ὁ φίλος του Πασβάνογλου, ἦταν ἤδη ἐπαναστάτης ἀνίκητος ἀπὸ τὸ 1794. Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων δὲν ἦταν ἀκόμη ὁ κακοποιὸς ὕστερα τύραννος καὶ ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία ἦταν σ' ὅλο της τὸν ὀργασμὸ μὲ τάσι νὰ βαδίσῃ πρὸς τὴν Ἀνατολή. Αἱ θρυαλλίδες εἶχαν τεθῆ καλά. Δὲν ἐχρειάζετο παρὰ τὸ ἄναμμά των.

Πλὴν ἀλλοίμονο! Ἦταν γραμμένο νὰ συλληφθῇ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ ἐκεῖνος ἕτοιμος ἔσπευδε νὰ κατέβῃ στὴν Ἑλλάδα. Ἕνας γραικύλος, δειλὸς καὶ φιλοχρήματος, φοβούμενος μὴ πάθῃ τὸ πολύτιμο σαρκίον του καὶ γιὰ νὰ πάρῃ χρήματα, κατήγγειλε στὴν αὐστριακὴ ἀστυνομία τὴν «συνωμοσίαν» καὶ οἱ Αὐστριακοί, ποὺ ἤθελαν νὰ πωλήσουν ἐκδούλευσι στὴν Τουρκία γιὰ νὰ πάρουν ὅσα μποροῦσαν περισσότερα, συνέλαβαν τὸν Ρήγαν καὶ ἄλλους ἑπτὰ Ἕλληνας, Ὀθωμανοὺς ὑπηκόους καὶ τοὺς ἔστειλαν συνοδευομένους ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἀνθυπασπιστὴ Λαζὰρ στὸ Βελιγράδι. Ἐκεῖ ἡ συνοδεία ἔφθασε στὰς 28 Ἀπριλίου 1798 καὶ στὰς 29 παρεδόθη ἐπὶ ἀποδείξει στὸν καϊμακάμη Μαρασλῆ Ἀλῆ. Δύο μῆνας κατόπιν καὶ συγκεκριμένως στὰς 12 Ἰουνίου 1798, εἰς ἡλικίαν 41 ἐτῶν, ὁ μεγάλος δραματιστὴς καὶ βάρδος τῆς ἐλευθερίας, ὁ ἐμπνευσμένος ἐκεῖνος δημοκράτης, ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας καὶ πρῶτος Παμβαλκανιστὴς Ρήγας Φερραῖος παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸ Βελιγράδι, στραγγαλισθείς, μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του, μολονότι στὴν Κωνσταντινούπολι κατεβλήθησαν τεράστιες προσπάθειες πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν κρατουμένων, ἡ κυριωτέρα τῶν ὁποίων ἦταν ὅτι εἶχαν ὑποσχεθῆ στὸν Μέγαν Βεζύρην (τῆς χώρας ἐκείνης τοῦ μπαξὶς καὶ τῆς δωροδοκίας) 150,000 γρόσια, ἔναντι τῶν 300.000 ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος.

Τ. Ν.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ

Στὴν ἄκρη τοῦ πελάου, πιὸ πέρα,
ποὺ ἀρχίζει ἡ Ἀνατολὴ χρυσῆ,
καραβοκύρης πῆε μιὰ μέρα
νὰ βρῇ τοῦ ὀνείρου τὸ νησί.

Κοράλλι τοῦ νησιοῦ εἶνε οἱ κάβοι,
κι' ἀπὸ ρουμπίνι ἡ ἀκρογιαλιές,
κι' ὅπου περάσῃ τὸ καράβι:
Λουλούδια καὶ πορτοκαλλιές.

Καὶ τὰ πουλιά, τὰ περιστέρια,
λαχτάρες ποὺ εἶνε τοῦ κλωβιοῦ,
στὰ ξάρτια ἦρθαν καὶ παῖζαν ταίρια
καὶ στὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.

Καὶ τὸ καράβι πάει κι' ἀράζει
μέσα στοῦ ὀνείρου τὸ γιαλό,
ποὺ ἀστράφτει ἀτόφιο τὸ τοπάζι
τὸ μάλαμα τὸ πιὸ καλό.

— Καραβοκύρη μεθυσμένε
μὲ τὸ στεφάνι στὰ μαλλιά,
ἐδῶ εἶνε ὁ θάνατος, καημένε,
καὶ τῆς νεράϊδας ἡ σπηλιά!

— Φωτιὰ καὶ τὰ λουλούδια καῖνε
καὶ μὴν ἀγγίζεις γιασεμί,
καραβοκύρη μεθυσμένε
μὲ τ' ἀρχαγγελικὸ κορμί.

Στὴν ἄκρη τοῦ πελάου, πιὸ πέρα,
πού, λές, ματώνει τὸ νερό,
καραβοκύρης πῆε μιὰ μέρα
κι' ἀλησμονήθη μὲ καιρό.

Μπορεῖ νὰ πέθανε· ποιὸς ξέρει!
Μπορεῖ τοῦ ὀνείρου κι' ἡ ξωθιὰ
δικό της νὰ τὸν πῆρε ταῖρι
γιὰ πάντα στὰ νερὰ βαθειά.

Μὰ ὅσοι τὸν ἤξεραν τὸν κλαῖνε
μ' ἕνα τραγούδι ὅλοι καί:
— Καραβοκύρη μεθυσμένε,
ποιὸς σοὔειπε τ' ὄνειρο πῶς ζῇ;

ΑΘΑΝ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΥΟ

ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΕΤΑΙ

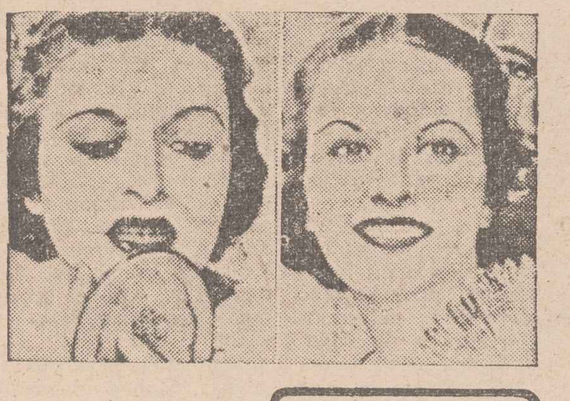

ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΣΥΜΠΑΘΗΣ

Καὶ αἱ δύο χρησιμοποιοῦν ΚΡΑΓΙΟΝ διὰ τὰ χείλη των. Ἡ μία ἠγόρασε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ προμηθευτής της τῆς ἔδωκεν, ἡ ἄλλη ἐζήτησεν ἐπιμόνως τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ. Μὲ αὐτὸ οὐδέποτε ξεβάφουν τὰ χείλη, οὐδέποτε κοκκινίζουν τὰ δόντια της καὶ εἶναι πάντοτε θελκτική.

Ἡ Ἀρωματοποιΐα **Cana** μὲ τὸν Γάλλον χημικὸν σύμβουλόν της A. Thomasen κατεσκεύασε τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς. Ὁ συντονισμός του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου εἶναι πολὺ εὔκολος καὶ κρατεῖ στὰ χείλη 24 ὁλόκληρες ὧρες, πρᾶγμα ποὺ σᾶς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ
ΟΡΕ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ τῶν Παρισίων.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς Κυρίας ΟΡΕ. Ζητήσατε κανονισμόν. Ἐγγραφαὶ καθ' οἱανδήποτε ἐποχήν.

Παρνασσός
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30232

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΝ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ

ΑΙ ΝΕΑΙ ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑΝ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΟΥ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

Διατρέχομεν τὴν ἐποχὴν τῶν πυρετωδῶν ἐξοπλισμῶν. Αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις δίχως νὰ δίδουν πλέον λόγον εἰς κανένα, ἐξοπλίζονται νυχθημερόν. Ἀνάλογος καὶ ὄχι ὀλιγώτερον γοργὸς εἶνε ὁ ρυθμὸς τῶν διπλωματικῶν παρασκευῶν. Μία ἑβδομὰς ἀρκεῖ διὰ νὰ παρουσιάσῃ νέας ζυμώσεις καὶ σημαντικὰς ἐξελίξεις. Τὸ ταξείδιον τοῦ Βέλγου Βασιλέως εἰς Λονδῖνον, τοῦ αὐστριακοῦ πρωθυπουργοῦ εἰς Βουδαπέστην, τοῦ Ἰταλοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ γαμβροῦ τοῦ Μουσσολίνι, κ. Τσιάνο εἰς Βελιγράδιον καὶ τοῦ κ. Ἀντωνέσκου εἰς Ἄγκυραν, ἡ ἀπότομος στροφὴ τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς Ἱσπανίαν, ἡ νέα οἰκονομικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις τῆς Γαλλίας, ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα διὰ τὰς διαφοράς του μὲ τὴν Γερμανίαν —ἰδοὺ γεγονότα σοβαρὰ διαδραματισθέντα ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν.

◈◈

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος ὁ Γ΄, εἶνε ὁ ὑψηλὸς ξένος τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα ἀναφέρει λακωνικώτατα ὅτι τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς του ἔπαιξε τὸ ἀγαπημένο του γκόλφ. Βεβαίως ἕκαστος ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ εὐρωπαϊκὸν αὐτὸ σπὸρ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ὁ σκοπὸς ἑνὸς μακρυνοῦ ταξειδίου, οὔτε καὶ ἡ μόνη ἀπασχόλησις τῆς παρελθούσης Τρίτης.

Ὑπάρχουν ἂν ὄχι προσφιλέστερα, πάντως ἀγωνιωδέστερα εὐρωπαϊκὰ ζητήματα. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὅπως ἐθίξαμεν καὶ εἰς τὰ τελευταῖα δελτία μας, τὸ ζήτημα τῆς οὐδετερότητος τοῦ Βελγίου τείνει νὰ λάβῃ τὴν πρωτεύουσαν θέσιν. Ἡ μικρὰ γεωγραφικῶς, ἀλλὰ σημαντικωτάτη αὐτὴ χώρα ἀπὸ ἀπόψεως στρατιωτικῆς, ἕως χθὲς ἀκόμη ἐθεωρεῖτο σύμμαχος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Τελευταίως ὅμως τὰ πράγματα ἔλαβον νέαν καὶ ἀπότομον τροπήν. Τὸ Βέλγιον ἀπεφάσισε νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ δόγμα τῆς αὐστηρᾶς οὐδετερότητος. Πρόκειται ὅμως περὶ οὐδετερότητος λίαν πρωτοτύπου, διότι συγχρόνως ἔχει καὶ τὴν ἀξίωσιν ὅπως οἱ παλαιοί του σύμμαχοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀποχωρίζεται οὕτως εἰπεῖν, ἐγγυηθοῦν καὶ ἐξασφαλίσουν τὰ σύνορά του.

Ὅσον καὶ ἂν φανῇ δικαιολογημένη ἡ βελγικὴ ἀξίωσις περὶ ἐγγυήσεως, πολὺ οὐσιαστικωτέρα εἶνε ἡ παλαιοσυμμαχικὴ ἔκπληξις καὶ δυσαρέσκεια. Ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς, ἐπὶ ὁλόκληρον σχεδὸν εἰκοσαετίαν, τὰ τρία γενικὰ ἐπιτελεῖα: Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Βελγίου, συνειργάζοντο καὶ ἐκανόνιζον τὴν ἀμοιβαίαν ἄμυναν διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ τρομερὸν πάθημα τῆς αἰφνιδιαστικῆς ἐπιδρομῆς τοῦ 1914, πάθημα τὸ ὁποῖον ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη εἰκοσαετίας θὰ μένῃ ἀνεξίτηλον εἰς τὴν ἀγγλο-γαλλικὴν μνήμην.

Ἐὰν ἡ βελγικὴ κυβέρνησις καὶ τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον της ἀπόσχουν τοῦ λοιποῦ πάσης στρατιωτικῆς συνεργασίας, ἡ Γαλλία θὰ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἀναθεωρήσῃ εὐθὺς ἀμέσως ὁλόκληρον τὸ ἀμυντικὸν σύστημα τῶν ἀνατολικῶν της συνόρων, ἀπὸ βορρᾶ μέχρι νότου. Πολὺ μεγαλειτέραν ὅμως σημασίαν ἔχει τὸ ζήτημα διὰ τὴν Ἀγγλίαν, διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐγκαθιδρύετο τυχὸν εἰς τὰς περὶ τὴν Ἀμβέρσαν βελγικὰς ἀκτάς, ἀνέκαθεν καὶ ἰδιαιτέρως σήμερον, θὰ ἠδύνατο μὲ τὰ μεγάλα τηλεβόλα καὶ τὰς ἀεροπορικὰς βάσεις, ν' ἀνατρέψῃ τοὺς ὅρους τῆς ἀσφαλείας εἰς τὴν ἀγγλικὴν θάλασσαν τῆς Μάγχης.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Λονδῖνον, διότι διὰ τὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα ἐκεῖ εὑρίσκεται τὸ πραγματικὸν κέντρον τοῦ βάρους. Βεβαίως ἐκ παραλλήλου διεξάγονται πυρετώδεις συνεννοήσεις μεταξὺ Παρισίων καὶ Λονδίνου —πράγματι λέγεται ὅτι τὰς τελευταίας ἡμέρας παρετηρήθη ἐξαιρετικὴ κίνησις μεταξὺ Καὶ ντ' Ὀρσαὶ καὶ Φόρεϊν Ὄφφις, διὰ νὰ εὑρεθῇ μία μέση λύσις διὰ τῆς συνάψεως ἑνὸς νέου Λοκάρνο, — ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται δυσκολώτατον.

Λέγεται ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ προτείνῃ μίαν διάμεσον λύσιν καὶ θὰ δηλώσῃ ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὴν νέαν πολιτικὴν ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι τὸ Βέλγιον θὰ διατηρήσῃ τὸ σημερινὸν ἐπίπεδον τῆς ἐθνικῆς του ἀμύνης καὶ μάλιστα θὰ τὸ αὐξήσῃ μέχρι τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον θὰ θεωρηθῇ ἀναγκαῖον ἀπὸ μέρους τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Τοιουτοτρόπως τὸ Βέλγιον θὰ παρεῖχε ταὐτοχρόνως εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν τὴν δυνατότητα νὰ ὀργανώσουν τὴν ἄμυνάν των εἰς περίπτωσιν πολέμου.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συμπεράνῃ κανεὶς εἰς ποῖον κρίσιμον σημεῖον θὰ περιήρχετο ἡ Εὐρωπαϊκὴ κατάστασις, ἂν δὲν εὑρίσκετο ἡ ποθητὴ λύσις. Θὰ ἐδημιουργεῖτο δυσάρεστος ἐκκρεμότης, ἡ ὁποία παρατεινομένη θὰ ὡδήγει ἀναποφεύκτως εἰς νέας ψυχρότητας, νέα ἀμυντικὰ συστήματα καὶ νέαν ὤθησιν εἰς ἐξοπλισμούς.

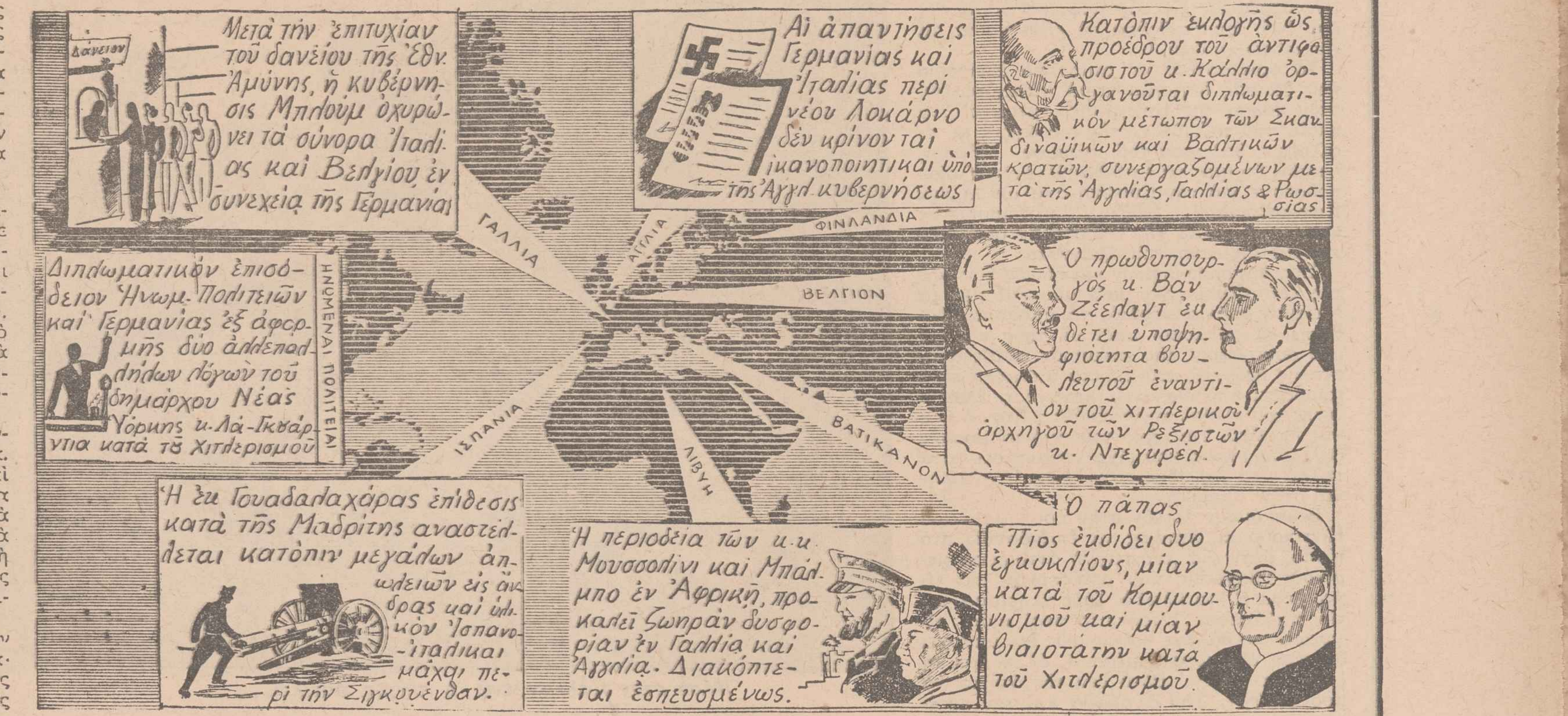
Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δανείου τῆς Ἐθν. Ἀμύνης, ἡ κυβέρνησις Μπλούμ ὀχυρώνει τὰ σύνορα Ἰταλίας καὶ Βελγίου ἐν συνεχείᾳ τῆς Γερμανίας
Δάνειον
Αἱ ἀπαντήσεις Γερμανίας καὶ Ἰταλίας περὶ νέου Λοκάρνο δὲν κρίνονται ἱκανοποιητικαὶ ὑπὸ τῆς Ἀγγλ. κυβερνήσεως
Κατόπιν ἐκλογῆς ὡς προέδρου τοῦ ἀντιφασιστοῦ κ. Κάλλιο ὀργανοῦται διπλωματικὸν μέτωπον τῶν Σκανδιναυϊκῶν καὶ Βαλτικῶν κρατῶν, συνεργαζομένων μετὰ τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας & Ρωσσίας
Διπλωματικὸν ἐπεισόδειον Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ Γερμανίας ἐξ ἀφορμῆς δύο ἀλλεπαλλήλων λόγων τοῦ δημάρχου Νέας Ὑόρκης κ. Λὰ-Γκβάρντια κατὰ τοῦ Χιτλερισμοῦ
ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ
ΓΑΛΛΙΑ
ΑΓΓΛΙΑ
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ
ΒΕΛΓΙΟΝ
ΙΣΠΑΝΙΑ
ΛΙΒΥΗ
ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ
Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βὰν Ζέελαντ ἐκθέτει ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ ἐναντίον τοῦ χιτλερικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ρεξιστῶν κ. Ντεγκρέλ
Ἡ ἐκ Γουαδαλαχάρας ἐπίθεσις κατὰ τῆς Μαδρίτης ἀναστέλλεται κατόπιν μεγάλων ἀπωλειῶν εἰς ἄνδρας καὶ ὑλικὸν Ἰσπανο-ἰταλικαὶ μάχαι περὶ τὴν Σιγκουένδαν.
Ἡ περιοδεία τῶν κ.κ. Μουσσολίνι καὶ Μπάλμπο ἐν Ἀφρικῇ, προκαλεῖ ζωηρὰν δυσφορίαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Διακόπτεται ἐσπευσμένως.
Ὁ πάπας
Πίος ἐκδίδει δύο ἐγκυκλίους, μίαν κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ μίαν βιαιοτάτην κατὰ τοῦ Χιτλερισμοῦ

Τὰ κυριώτερα διεθνῆ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος εἰκονογραφημένα

◈◈

Ἀπότομοι στροφαὶ παρατηροῦνται καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην. Ἡ Αὐστρία πρὸ τοῦ ὀγκουμένου ἑνωτικοῦ μὲ τὴν Γερμανίαν ρεύματος, ὡς γνωστὸν ἠθέλησε νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν παλινόρθωσιν τῶν Ἀψβούργων καὶ ἐζήτησε τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἰταλίας ἡ ὁποία ὅμως ἠρνήθη διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸ Βερολῖνον. Μετὰ τὸ ἀποτυχημένον ταξείδιον εἰς Ρώμην, ὁ αὐστριακὸς πρωθυπουργὸς ἐπιστρέψας εἰς Βιέννην ἤρχισε νὰ ἀναζητῇ μὲ τοὺς συνεργάτας του νέους συνδυασμούς.

Δίχως κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ἔλαβεν ἀποτόμως νέους προσανατολισμοὺς ἐξόχως τολμηρούς. Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστρίας μετέβη εἰς Βουδαπέστην ὅπου ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸν Οὐγγρον συνάδελφόν του κ. Νταράνυϊ. Ὁμιλοῦν περὶ προσεγγίσεως τῶν δύο ἄλλοτε ἡνωμένων κρατῶν μὲ κύριον σκοπὸν νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ ἐκ τοῦ βορρᾶ κινούμενον γερμανικὸν κῦμα καὶ ἐξασφαλίσουν τοιουτοτρόπως τὴν πολιτικήν των ἀνεξαρτησίαν. Ταυτοχρόνως ἀντικατεστάθη ὁ Χιτλερικὸς ὑπουργὸς τῆς Ἀσφαλείας ἐν Αὐστρίᾳ κ. Στίρμερ δι' ἐμπίστου φίλου τοῦ κ. Σούσνιγκ.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅμως κανεὶς τὴν θερμότητα τῶν συνομιλιῶν τῆς Βουδαπέστης καὶ τὸ πιθανὸν μιᾶς τοιαύτης προσεγγίσεως, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι τελευταίως καὶ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν παρετηρήθησαν κίνδυνοι ὑποκινούμενοι ἔξωθεν — ἀκριβῶς ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Νταράνυϊ ἀντιθέτως πρὸς τὴν προκάτοχόν της, εἶνε ἀποφασισμένη ὄχι μόνον νὰ μὴν εὐνοήσῃ τὰς γερμανικὰς βλέψεις ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντιδράσῃ μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν μάλιστα λέγεται ὅτι ὁ κ. Νταράνυϊ σκέπτεται νὰ σχηματίσῃ συνασπισμὸν κομμάτων «Πατριωτικοῦ Μετώπου», κατὰ τὸ αὐστριακὸν ὑπόδειγμα τοῦ κ. Σούσνιγκ.

Εὔλογος ἑπομένως εἶνε ἡ μεγάλη δυσφορία τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία ἐνῷ ἐνόμιζεν ὅτι ἐξησφάλισε τὴν ἀπόλυτον ἐπιρροήν της ἐπὶ τῆς Αὐστρίας διὰ τοῦ συμφώνου τῆς 11ης Ἰουλίου 1936, βλέπει νὰ τῆς διαφεύγῃ αἰφνιδίως ἡ μικρά της φίλη πρὸς νέας ἀναζητήσεις. Ἡ δυσφορία της εἶνε ἔτι περισσότερον δικαιολογημένη διότι ὅπως λέγεται αἱ συνομιλίαι τῆς Βουδαπέστης περιεστράφησαν εἰς τὴν δυνατότητα συνασπισμοῦ Αὐστρίας, Οὐγγαρίας καὶ Τσεχοσλοβακίας.

Ἐὰν εἰς τὸ ταξείδιον αὐτὸ παραθέσωμεν τὴν προχθεσινὴν μετάβασιν τοῦ Ρουμάνου πρωθυπουργοῦ κ. Ταταρέσκου μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ὑφυπουργοῦ του εἰς τὴν Τσεχοσλοβακικὴν πρωτεύουσαν καὶ τὴν γενομένην θερμοτάτην ὑποδοχήν, ἔχομεν πληρεστέραν ἰδέαν τῆς νέας καταστάσεως. Εὑρισκόμεθα ἆρά γε εἰς μίαν ἀνασύστασιν τοῦ παραδουναβείου φράγματος ; Πάντως εἶνε γεγονὸς ὅτι τὰ μικρὰ κράτη ἤρχισαν νὰ δεικνύουν σαφῆ διάθεσιν πρὸς μίαν ἀνεξάρτητον πολιτικήν.

◈◈

Τὸ ταξείδιον τοῦ κ. Ἀντωνέσκου εἰς Ἄγκυραν καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ χαροποιήσουν ὅλους τοὺς φίλους τῆς εἰρήνης. Δίχως θόρυβον καὶ δίχως τυμπανισμοὺς κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον διαμονήν του ἐν Ἀγκύρᾳ, ὁ Ρουμάνος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κατώρθωσε νὰ προαγάγῃ σημαντικῶς τὴν φιλίαν τῶν δύο χωρῶν, προσθέσας πολυτίμους λίθους εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ δικαιώσας τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ ἐστήριζεν ἡ φίλη καὶ γείτων χώρα εἰς τὸ ταξείδιον αὐτό.

Ὁ Τουρκικὸς Τύπος εὐλόγως τονίζει τὴν μεγάλην εἰρηνικὴν σημασίαν τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ ἀπὸ διεθνοῦς ἀπόψεως. Σημαντικώτερον ὅμως ἀπέβη διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο χωρῶν. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ἡ ἀποφασισθεῖσα προσεχὴς σύναψις νέας ἐμπορικῆς συμβάσεως καθὼς καὶ ἡ ἵδρυσις πανεπιστημιακῆς ἕδρας εἰς Ἄγκυραν καὶ εἰς Βουκουρέστιον διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ρουμανικῆς καὶ τουρκικῆς γλώσσης.

◈◈

Τὰ ἱσπανικὰ γεγονότα ἐξακολουθοῦν νὰ προκαλοῦν τὰς πλέον σοβαρὰς ἀνησυχίας. Ἡ κακοκαιρία ἐξακολουθεῖ καὶ ὡς φαίνεται θὰ παραταθῇ. Ἐνῷ ὅμως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἡ κατάστασις ἀρχίζει νὰ ξεκαθαρίζῃ ὥστε νὰ ἀποσαφηνίζεται ἡ μέλλουσα ἐξέλιξις κατόπιν τῶν τελευταίων γεγονότων ἔξω ἀπὸ τὴν Μαδρίτην, καὶ μὲ ἐνδεχομένην αὔριον συμμετοχὴν τῶν δυνάμεων τῆς Καταλωνίας μίαν ὡρισμένην στιγμήν, πολλὰς ἀνησυχίας ἐμπνέει ἡ ἐξωτερικὴ ἄποψις τοῦ ζητήματος.

Αἱ δυσκολίαι περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ διεθνοῦς ἐλέγχου εἰς τὰ ἱσπανικὰ σύνορα κατὰ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως, καὶ αἱ ἀτελεύτητοι ἀναβολαὶ εἶνε ἀνησυχητικαὶ ὄχι τόσον διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἐλέγχου ἀλλὰ κυρίως διὰ τὰ περαιτέρω. Διερωτᾶται κανεὶς ποῖα ἀπρόοπτα καὶ ποῖαι τριβαὶ ἠμποροῦν νὰ προκύψουν μετὰ τὴν ἐφαρμογήν του. Μία ἀπότομος μετατροπὴ τῆς πλάστιγγος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὑπὲρ μιᾶς τῶν παρατάξεων θὰ προκαλέσῃ τόσην συγκίνησιν εἰς τοὺς φίλους τῆς ἑτέρας, ὥστε νὰ καθίσταται προβληματικὴ ἡ φύσις τοῦ ἀντικτύπου τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ.

Ἡ νέα οἰκονομικὴ πολιτικὴ τοῦ κ. Μπλούμ, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπασχολῇ ἐχθροὺς καὶ φίλους καὶ νὰ προκαλῇ πολλὰ καὶ διάφορα σχόλια. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ Γάλλος κυβερνήτης μὲ τὸ ρεαλιστικὸν πνεῦμα ποὺ διακρίνει τὴν παράταξίν του καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν σοφίαν ποὺ συγκεντρώνει ἡ χῶρο του, ἀνεγνώρισεν ἐγκαίρως ὅτι τὰ βίαια μέσα ὄχι μόνον δὲν ἠμποροῦν νὰ μετατρέψουν τοὺς οἰκονομικοὺς νόμους ἀλλὰ καταλήγουν εἰς ὅλως ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Γαλλίας τίθενται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἐπιστήμης, δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν γνωστῶν ἐπιστημονικῶν κορυφῶν τῆς Γαλλίας—ὡς ὁ κ. Ρὶστ κ. ἄ. Τὸ νέον δάνειον ἐπέτυχε ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως καλύψεως ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστροφῆς εἰς Γαλλίαν μέρους τῶν φυγαδευθέντων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κεφαλαίων. Τὰ γεγονότα τοῦ Κλισὺ προὐκάλεσαν δικαιολογημένην συγκίνησιν. Εὐτυχῶς ἡ θύελλα παρῆλθε καὶ θὰ μείνῃ μόνον τὸ πολύτιμον μάθημα, ὥστε νὰ ληφθοῦν ὅλα τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα πρὸς ἀποτροπὴν παρομοίων ἐπεισοδίων εἰς τὸ μέλλον. Ἄλλως τε ἡ συζήτησις τῆς παρελθούσης Τετάρτης εἰς τὴν γαλλικὴν Βουλὴν καὶ ὁ ὄγκος τῆς ἐκδηλωθείσης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν κυβέρνησιν τοῦ κ. Λέοντος Μπλούμ, καθησυχάζει τοὺς φίλους τῆς τάξεως καὶ γελοιοποιεῖ τὴν πρόωρον χαρὰν τῶν ἀντιπάλων.

◈◈

Ἓν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα γεγονότα τῆς ἑβδομάδος θεωρεῖται ἡ ρῆξις Βατικανοῦ καὶ Γερμανίας. Εἰς ὅλας τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας ἀνεγνώσθη ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα, διὰ τῆς ὁποίας καταγγέλλει τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ παραβάσει τῶν ἐκ τοῦ κονκορδάτου ὑποχρεώσεων.

Σημαντικὸν εἶνε τὸ μέρος τῆς ἐγκυκλίου διὰ τοῦ ὁποίου καταδικάζει τὴν θεωρίαν τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ περὶ φυλῆς, καθὼς καὶ ἡ κατακλεὶς ὅπου λέγει τὰ ἑξῆς : «Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται ὑπὲρ ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν ἤδη εἰς τὰς φυλακὰς καὶ εἰς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως».

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Ἕνα δρᾶμα στὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν

Παλαίοντας μὲ τὴν τίγρι καὶ τὰ κύματα

Μέσα στὴν καταιγίδα.— Τὰ αἱμόφυρτα χέρια ποὺ σώζουν.— Εὐκινησία πιθήκου.— Ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν μαινομένων κυμάτων.—Τὰ χτυπήματα τοῦ θηρίου.

«Πῶς κατώρθωσα νὰ σώσω τὴν ζωήν μου!»

Ἡ Τίγρις !

Νὰ ἕνα ὄνομα ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ τρομερώτερο θηρίο τῆς ζούγκλας καὶ ποὺ πολλοὶ τὸ μεταχειρίζονται καὶ γι' ἀνθρώπους ἀκόμη, γιὰ νὰ ἐκφράσουν μὲ αὐτὸ τὰ μισαρά του ἔνστικτα, τὴν αἱμοβορίαν του, τὴν σκληρότητά του, λέγοντας : «Εἶσαι σωστὴ τίγρις !»

Κι' ὅμως ἐδῶ ὑπάρχει κάποια παρεξήγησις, διότι ἡ τίγρις, τὸ τρομερὸ αὐτὸ θηρίο, ἡ βασίλισσα τῆς ζούγκλας, ἀνήκει στὴν κατηγορίαν ἐκείνην τῶν ζώων ποὺ οὐδέποτε ἐπιδιώκουν τὸν κίνδυνον καὶ μάλιστα ποὺ ὅσο μποροῦν περισσότερον τὸν ἀποφεύγουν εὐχαρίστως.

Κι' ὅμως, μιὰ φορά, βρέθηκα ἀντιμέτωπος μὲ μιὰ τίγρι ποὺ μοῦ ἐπετέθηκε μὲ τόση λύσσα, χρησιμοποιῶντας τὰ λευκα κι' αἰχμηρὰ μεγάλα δόντια της καὶ τὰ φοβερὰ νύχια της, ποὺ ξεσχίζουν τὶς σάρκες τῶν θυμάτων των σὰν κοφτερὰ μαχαίρια, ἐνῷ ἐγὼ προσπαθοῦσα μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς σώσω τὴ ζωή !

Τὸ φρικιαστικὸ κι' αἱματηρὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ παρὰ κάτω, συνέβη στὸν κόλπο τῆς Βεγγάλης, μέσα σ' ἕνα πλοῖο ποὺ ταξείδευε στὴν πιὸ ἄγρια κι' ἀφιλόξενη θάλασσα τοῦ κόσμου. Ἤμουν, λοιπόν, ἕτοιμος νὰ ἐπιβιβασθῶ ἑνὸς πλοίου ποὔφευγε γιὰ τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὸν λιμένα Κιντιποὺρ τῶν Ἰνδιῶν, ἱκανοποιημένος πληρέστατα ἀπὸ τὴν ἀποστολήν μου στὴν καρδιὰ τῆς ἀσιατικῆς ζούγκλας.

Σὰν ἔμπορος θηρίων καὶ δεινὸς κυνηγὸς τῆς ζούγκλας, εἶχα μαζί μου καὶ μερικὰ ἐξωτικὰ σπάνια πουλιά, τὰ ὁποῖα κατώρθωσα νὰ συλλάβω μαζὶ μὲ τοὺς καλούς μου συντρόφους τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς ἀποστολῆς μου καὶ ποὺ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶχα ἀγοράσει ἀπὸ ἰθαγενεῖς κυνηγούς. Κυβερνήτης τοῦ πλοίου ποὺ ταξείδευα ἦταν ὁ Οὔγος Μάνλεϋ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς θαλασσόλυκους ποὺ εἶχα συναντήσει στὰ πολλά μου ταξείδια στὴν Ἄπω Ἀνατολὴν καὶ στὴν Ἀμερική.

Βρισκόμουν λοιπὸν στὴν προκυμαία τοῦ Κιντιποὺρ κι' ἕτοιμος νὰ ἐπιβιβασθῶ στὸ πλοῖο, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀντίκρυσα μερικοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ μετέφερναν μιὰ τίγρι μέσα σ' ἕνα κλωβό. Τοὺς πλησίασα καὶ τὴν παζάρεψα. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς τίγρεως ποὺ θὰλεγε κανεὶς πῶς δὲν ὑπάρχει δεύτερη σ' ὀμορφιὰ μέσα σ' ὁλόκληρη τὴ ζούγκλα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἄφηκα νὰ μοῦ ξεφύγῃ. Τὴν ἀγόρασα καὶ τὴν μετέφερα μέσα στὸ πλοῖο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἄλλη θέσις γιὰ νὰ τοποθετήσω τὸ τεράστιο κλουβὶ μὲ τὸ ὄμορφο θηρίο, τὸ ἔδεσα στὸ μπροστινὸ κατάρτι καὶ τὸ ἄφηκα ἐπάνω στὸ κατάστρωμα.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

Τὸ βαπόρι ἀφῆκε τὸ λιμάνι τοῦ Κιντιποὺρ κι' ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος.

Σὰν φθάσαμε ἀκριβῶς στὴν καρδιὰ τοῦ κόλπου τῆς Βεγγάλης, σηκώθηκε ξαφνικὰ μιὰ ἀνεκδιήγητη θύελλα. Δὲν ἦταν οὔτε τυφώνας, οὔτε κάτι τὸ παρόμοιο, ἀλλὰ μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες καταιγίδες ποὺ δέρνουν συνήθως τὴ θάλασσα καὶ ποὺ τὰ τεράστια κύματά της ἀγκάλιαζαν σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ καράβι καὶ σὲ κάθε του βουτιὰ τὸ ξέπλεναν μὲ τ' ἀφρισμένα νερά τους. Καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ κύματα χτυποῦσε μὲ λύσσα τὸν κλωβὸ τῆς τίγρεώς μου ποὺ μούγγριζε, οὔρλιαζε, μὲ τὴ πιὸ δυνατὴ φωνή της. Ὅσο προχωροῦσε τὸ πλοῖο τόσο κι' ἡ θύελλα μεγάλωνε. Ὁ πλοίαρχος διέταξε τὸ πλήρωμα νὰ κλείσῃ ἀκόμα καὶ τὴν παραμικρὴ τρύπα τοῦ βαποριοῦ καθὼς καὶ τὶς μπουκαπόρτες τῶν ἀμπαριῶν καὶ τὶς πόρτες τοῦ καταστρώματος γιὰ νὰ μὴν μποῦν μέσα τὰ νερὰ καὶ μᾶς πνίξουν βουλιάζοντας συγχρόνως καὶ τὸ βαπόρι μας.

Ἔτσι, σὲ λίγη ὥρα, ἔμεινε ἔρημο τὸ κατάστρωμα καὶ τὸ σκούπιζαν τὰ λυσσασμένα κύματα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ξεσποῦσαν ἐπάνω στὸν κλωβὸ μὲ τὴν τίγρι μου.

Ἐγὼ ἤξερα καλὰ πῶς ὁ κλωβὸς ἦταν φτιασμένος πολὺ γερὰ καὶ πῶς θ' ἄντεχε καὶ στὸ πιὸ μεγάλο χτύπημα, γιατὶ ἦταν φτιαγμένος ἀπὸ χονδρὰ ξύλα. Φοβόμουν ὅμως μήπως κοποῦν τὰ σχοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχα δέσει ἀπὸ τὸ κατάρτι. Εἶχα κάμει τοὺς κόμπους ὅταν βρισκόμουν ἀκόμη στὴν ἤρεμη θάλασσα καὶ συνεπῶς δὲν θὰ μποροῦσαν ν' ἀνθέξουν τώρα ποὺ δέχονταν τὰ κύματα τῆς μανιασμένης θαλάσσης.

Ἐνῷ λοιπὸν βρισκόμουν ἐπάνω στὴ γέφυρα τοῦ πλοιάρχου καὶ παρακολουθοῦσα μ' ἀγωνία τὴν λύσσα τῶν κυμάτων, γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδα πῶς ἕνα ἀπὸ τὰ σχοινιὰ κόπηκε. Ἕνα ἄλλο, πιὸ δυνατὸ κῦμα χτύπησε τὸν κλωβὸ καὶ τὸν παρέσυρε σχεδὸν ἕνα μέτρο. Σκέφθηκα πῶς λίγα ἀκόμη σὰν κ' ἐκεῖνο κύματα, θὰ παρέσυραν ὁλόκληρον τὸν κλωβὸ μὲ τὴν τίγρι στὴν ἄβυσσο τοῦ ὠκεανοῦ !

— Πάω κάτω ! —εἶπα στὸν πλοίαρχο— Θέλω νὰ δέσω καλὰ τὴν τίγρι μου !

Ὁ Μάνλεϋ μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα σὰν ν' ἀντίκρυζε ἕναν τρελλό.

Μέσα στὴν θύελλαν, ἐνῷ ἡ τίγρις ἀπειλεῖ...»

— Δὲν εἶνε δυνατόν, Φράνκο. Τ' ἀνοίγματα ποὺ φέρνουν στὸ κατάστρωμα εἶν' ὅλα κλειστὰ καὶ ἀμπαρωμένα.

—Ἀνοῖχτε ἕνα ἀπ' αὐτά.

— Οὔτε νὰ τὸ ξαναπῆς ! Νομίζεις πὼς θέλω νὰ βουλιάξω τὸ πλοῖο μου ; Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ μπορέσης νὰ σταθῆς οὔτε μιὰ στιγμὴ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα γιατὶ τὰ κύματα θὰ σὲ ρουφήξουν σὰν καρυδόφλυδα.

— Τότε πρέπει νὰ σκεφθῶ ἕναν ἄλλον τρόπον γιὰ νὰ φθάσω ὡς τὸν κλωβό...εἶπα.

Καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ πλοίαρχος κατορθώσει νὰ μοῦ πῆ ἔστω καὶ μιὰ λέξι, ἢ νὰ μ' ἐμποδίση — ὅπως ἤξερα καλὰ πῶς θἄκανε — μὲ μιά μου κίνησι πήδησα τὸ σιδηρόφραγμα τῆς γεφύρας κι' ἁρπάζοντας ἕνα σχοινὶ γλύστρησα ὡς τὴν βάσιν τοῦ καταρτιοῦ ὅπου βρισκόταν τὸ θηρίο μου

Μὴν νομίσετε τώρα πῶς ἀπεφάσισα ν' ἀντιμετωπίσω ἕναν τέτοιο βέβαιο κίνδυνον ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης μου πρὸς τὰ ζῶα. Ὄχι. Ἡ τίγρις μοῦ εἶχε κοστίσει ἀρκετὲς λίρες καὶ δὲν μοῦ ἐπετρέπετο νὰ χάσω τὰ χρήματά μου.

Γλύστρησα λοιπὸν ὡς τὴ βάσι τοῦ καταρτιοῦ σὰν πίθηκος. Ἐκεῖ μὲ ὑποδέχτηκε ἕνα ὁρμητικὸ κῦμα, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἀπέφυγα σχεδὸν βρίσκοντας καταφύγιο πίσω ἀπὸ τὸ κατάρτι. Στάθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα, ἐνῷ κατέφθανε καὶ τὸ ἄλλο κῦμα, ἅρπαξα τὸν κλωβὸ ἀναισθήτως καὶ φοβούμενος μήπως μοῦ τὸν παρασύρῃ τὸ πέλαγος.

Δὲν τὸν κράτησα ὅμως ἐπὶ πολύ. Μόλις τὰ χέρια μου φούχτωσαν τὰ χονδρὰ ξύλα του, δέχτηκα δυὸ φοβερὰ χτυπήματα Πήδησα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ κύτταξα τὰ χέρια μου. Εἶχαν σκεπασθῆ ἀπὸ αἷμα. Τὸ θηρίο μ' εἶχε χτυπήσει μὲ τὰ φοβερά του νύχια!

Ἕνα ἄλλο κῦμα ἔφθασε. Ἅρπαξα μὲ τὰ πληγωμένα μου χέρια τὰ σχοινια τοῦ κλωβοῦ καὶ τἄσφιξα γύρω στὸ κατάρτι, ἐνῷ ἡ τίγρις μούγγριζε πιὸ δυνατὰ καὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα! Ὕστερα τέντωσε τὰ πόδια της καὶ μὲ τὰ φονικά των νύχια προσπαθοῦσε νὰ μὲ βρῇ καὶ νὰ μὲ κατακρεουργήσῃ ἐπὶ τόπου, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ἐγὼ βρισκόμουν ἐκεῖ γιὰ νὰ τῆς σώσω τὴ ζωή.

Κι' ἄλλα κύματα κατέφθασαν ἀκόμη καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ρουφήξουν ἐμένα καὶ τὸ θηρίο. Ἡ τίγρις, μανιασμένη ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ φθάσῃ καὶ νὰ μὲ κατασπαράξῃ!

Τέλος, κατώρθωσα νὰ δέσω γερὰ τὸν κλωβὸ στὸ κατάρτι καὶ δὲν μοῦ ἀπέμενε ἄλλο παρὰ νὰ ἁρπαχτῶ ἀπὸ τὸ σχοινὶ καὶ ν' ἀναρριχηθῶ ὥς τὴ γέφυρα τοῦ πλοιάρχου. Πολὺ εὔκολο πρᾶγμα γιὰ νὰ τὸ πῆ κανείς, ἀλλὰ πολὺ δύσκολο γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ. Τὰ χέρια μου, ξεσχισμένα καὶ αἱμόφυρτα, φαινόνταν πῶς εἶχαν χάσει κάθε τους δύναμι. Οἱ πόνοι τους θα ἐδιπλασιάζοντο, ὅταν θ' ἁρπαζόμουν γερὰ ἀπὸ τὸ σχοινὶ καὶ θ' ἀναρριχόμουν ἀρκετὰ μέτρα σ' αὐτό, ἐνῷ τὰ κύματα θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μὲ τραβοῦν πρὸς τὴν ἀγκαλιά των καὶ ὁ ἄνεμος θἄκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὲ πάρῃ ὁλόκληρο!

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ παλαίψω γιὰ νὰ σώσω τὴν ζωήν μου καὶ πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πάλεψα γιὰ νὰ σώσω τὴν τίγρι.

Πιστεύω ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη χαρα ποὺ δοκίμασα στὴ ζωή μου ἦταν ὅταν ἔνοιωσα τὰ δυνατὰ χέρια τοῦ πλοιάρχου νὰ μοῦ σφίγγουν τὰ δικά μου καὶ νὰ μοῦ φωνάζῃ :

— Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιαν ἠλιθιότητα! Ἔπαιξες τὴ ζωή σου γιὰ ἐκεῖνον τὸν ἀγριόγατο!

Ἐγὼ ἀπηύθυνα ἕνα χαμόγελο πρὸς τὸν Μάνλεϋ καὶ ὕστερα ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸν κλωβὸ μὲ τὴν τίγρι, ποὺ ἦταν τώρα ἀσφαλισμένη καὶ γεροδεμένη στὸ κατάρτι.

ΦΡΑΝΚΟ ΜΠΡΑΝΤ

Παγκόσμιον Πνεῦμα

Ἑβραϊκὲς ἱστορίες

Εὔθυμοι Διάλογοι

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕ ΚΙΟΛΑΣ

Ὁ Τσιτσερόνε (δείχνοντας τὸ «Κολοσσαῖον» τῆς Ρώμης) —Λοιπόν, τί λέτε γι' αὐτό ;

Ὁ Λεβύ :— Λέω πῶς ὅταν δὲν ἔχουν λεπτὰ νὰ τελειώσουν ἕνα πρᾶγμα δὲν πρέπει ν' ἀρχίζουν νὰ τὸ χτίζουν !

ΗΣΑΝ ΚΙ' ΑΥΤΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Ἕνας ἑβραῖος βιβλιοπώλης στὴν Φραγκφούρτη εἶχε προσηλυτισθῆ στὴν χριστιανικὴν θρησκεία καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ὅλοι οἱ ἑβραῖοι τῆς πόλεως εἶχαν στραφῆ ἐναντίον του. Ὅταν κάποτε εἶδεν ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος του κάλεσε δυὸ ὁμοφύλους του βιβλιοπώλας.

Μόλις μπῆκαν στὴν κάμαρά του, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ εἶπε :

— Μετενόησες καὶ θέλεις βέβαια νὰ ἐπανέλθης στοὺς κόλπους τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ !

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ψυχορραγῶν. Εἶμαι πάντα Χριστιανός. Σᾶς ἐκάλεσα, ὅμως, ἐδῶ γιατὶ θέλω νὰ πεθάνω σὰν τὸν Χριστὸ ἐν τῷ μέσῳ δύο...ληστῶν !

ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΛΟΓΙΚΗ

— Τί εἶνε προτιμότερο Μωϋσῆ ; Δεκαπέντε χρόνια φυλακὴ ἢ ἰσόβια ;

— Ἰσόβια.

— ; ; ;

—Γιατὶ δεκαπέντε χρόνια φυλακὴ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ὑποφέρῃ. Ἐνῷ ἰσόβια τὸ παίρνει ἀπόφασι...

ΛΟΓΙΚΗ

Ὁ Πὰτ βγῆκε περίπατο μὲ τὸν Μάϊκ. Ὁ Μάϊκ ὅμως ἦταν ψηλὸς καὶ ὁ καημένος ὁ Πὰτ κοντός, τόσο ποὺ πρόφταινε μὲ κόπο τὰ μεγάλα βήματα τοῦ Μάϊκ. Ἀσθμαίνων τέλος τὸν ρώτησε:

—Δὲν μοῦ λές, Μάϊκ, ἔτσι γρήγορα περπατᾶς πάντα ;

— Βέβαια. Καὶ ὅταν εἶμαι μόνος περπατῶ γρηγορώτερα.

—Τότε δὲν θὰ ἤθελα γιὰ κανένα λόγο νὰ εἶμαι μαζί σου, ὅταν περπατᾶς μόνος σου !

ΗΤΑΝ ΦΥΣΙΚΟ

Ὁ Κὰν καὶ ὁ Λεβὺ ἀπεφάσισαν κάποτε νὰ κάνουν μπάνιο. Ὅταν γδύθηκαν ὁ Κὰν λέει στὸν Λεβύ :

— Τί βρώμικα ποὺ εἶνε τὰ πόδια σου Λεβύ !

— Γιατὶ σοῦ φαίνεται, περίεργο, ἀποντᾶ ὁ ἄλλος. Δὲν εἶμαι πέντε χρόνια μεγαλείτερός σου ;

ΕΛΕΓΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΥ

Ὁ Λεβὺ ἐμποδίζεται νὰ περάσῃ τὰ σύνορα μὲ τὴν γυναῖκα του γιατὶ τὸ διαβατήριό του ἔχει ἐκδοθῆ μόνο γιὰ τὸν ἴδιο.

— Μπορεῖτε ν' ἀποδείξετε πῶς εἶνε γυναῖκα σας ; τὸν ρωτᾶ ὁ ὑπάλληλος.

— Ἂν μπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε σεῖς πῶς δὲν εἶνε σᾶς πληρώνω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε.

ΣΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἡ δασκάλα: Ὅταν λέω «ἤμουν ὄμορφη» εἶνε χρόνος παρατατικός. Ὅταν λέω: «εἶμαι ὄμορφη» τί εἶνε ;...

Ὁ Λεβύ : Ψέμμα !

ΗΤΑΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ

— Φαντάσου, ἀγαπητέ μου Κάν τρεῖς μέρες μετὰ τὸν γάμο μου συνέλαβα τὴν γυναῖκα μου μὲ τὸν Μπλαονστάϊν. Καὶ τὴν νόμιζα ἄβγαλτη ἀκόμη.

— Μ' ἂν εἶχε πεῖρα, δὲν θ' ἄφηνε νὰ τὴν συλλάβῃς !...

ΠΛΑΓΙΟ ΠΕΙΡΑΓΜΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ.— Δὲ μοῦ λέτε; Αὐτὸ τὸ ἔργο τὸ γράψατε σεῖς ὁ ἴδιος;

ΝΕΑΡΟΣ ΛΟΓΙΟΣ.— Μάλιστα. Στὴ δική μου τὴν πέννα ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἐργασία.

ΕΚΔΟΤΗΣ (ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν πηγὴ τοῦ συγγράμματος).— Ὡραῖα! Τότε, κύριε Σαίκσπηρ, εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς συναντῶ. Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἴχατε πεθάνει πρὶν ἀπὸ 600 χρόνια!

ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ— Ὥστε ἔτσι, μ' ἐγκαταλείπεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ:— Τί τὰ θέλεις, ἀγάπη μου, ἀφότου ἔμαθα πῶς ξοδεύεις 60.000 φράγκα τὸν χρόνο γιὰ τὴν ράφτρα σου... προτιμῶ νὰ παντρευτῶ τὴν ράφτρα σου!

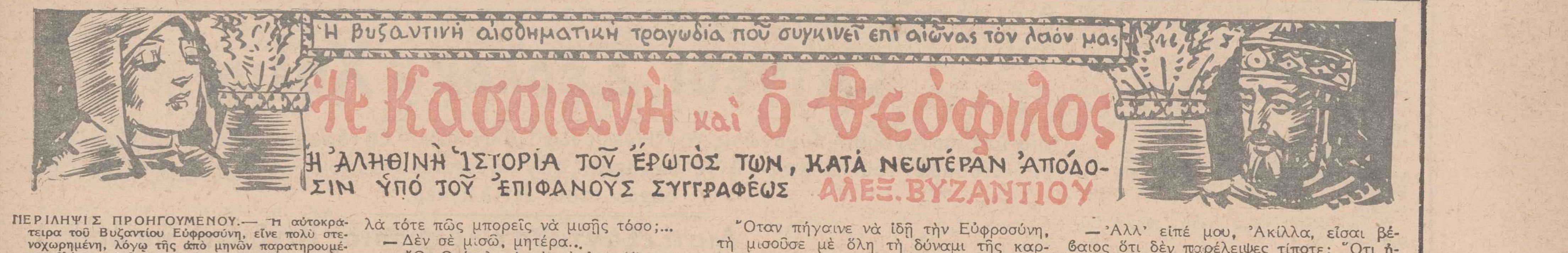

Ἡ βυζαντινὴ αἰσθηματικὴ τραγῳδία ποὺ συγκινεῖ ἐπὶ αἰῶνας τὸν λαόν μας

Ἡ Κασσιανὴ καὶ ὁ Θεόφιλος

Η ἈΛΗΘΙΝῊ ἹΣΤΟΡΊΑ ΤΟΥ ἜΡΩΤΌΣ ΤΩΝ, ΚΑΤᾺ ΝΕΩΤΈΡΑΝ ἈΠΌΔΟΣΙΝ ὙΠῸ ΤΟΥ ἘΠΙΦΑΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΈΩΣ ΑΛΕΞ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου Εὐφροσύνη, εἶνε πολὺ στενοχωρημένη, λόγῳ τῆς ἀπὸ μηνῶν παρατηρουμένης θλίψεως τοῦ προγονοῦ της Θεοφίλου.

Ἡ Εὐφροσύνη εἶνε ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Β΄., ὁ ὁποῖος τὴν ἐγνώρισε εἰς τὸ μοναστῆρι, ὅπου εἶχεν ἑκουσίως της ἐγκλεισθῆ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης, μητρὸς τοῦ πατρός της Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ΄. εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέβαλε νὰ διώξῃ τὴν σύζυγόν του Θέκλα.

Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της μετὰ τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Β΄., ἡ Εὐφροσύνη παρετήρησε μὲ μεγάλη της λύπη τὴν ἀπουσία τοῦ πρίγκηπος Θεοφίλου, ὁ ὁποῖος ἀντετίθετο εἰς τὸν γάμον αὐτὸν τοῦ πατρός του.

Θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν Θεόφιλον ὡς ἐχθρόν;

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἦταν, λοιπόν, μοιραῖον ν' ἀντιμετωπίσῃ πάλι τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων;

Τὸ μῖσος;

Ναί! Ὁ νέος Θεόφιλος τὴ μισοῦσε. Τὴ μισοῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς του. Διαφωνοῦσε ριζικὰ ὁ ὁρμητικὸς πρίγκηψ στὸν γάμο ἐκεῖνο τοῦ πατέρα του καὶ γιὰ νὰ δείξῃ τὴ διαφωνία του δὲν παρέστη στὴν τελετή.

Ἡ Αὐγούστα, ὅμως, Εὐφροσύνη, ἡ τρυφερὴ καρδιὰ τῆς ὁποίας δὲν εἶχε αἰσθανθῆ ποτὲ καὶ γιὰ κανένα τὸ μῖσος δὲν ἤθελε ἡ ἴδια νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον τοῦ κακοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος κανενὸς ἀνθρώπου.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ στὸν Θεόφιλο ὅτι τὸν ἀγαποῦσε, ἀπεφάσισε νὰ ἐξασκήσῃ ὅλη της τὴν ἐπιρροὴ στὸν αὐτοκράτορα καὶ να ἐπιτύχῃ ἔτσι ν' ἀνακηρυχθῆ συμβασιλεὺς καὶ διάδοχος τοῦ Θρόνου ὁ Θεόφιλος.

Πράγματι μιὰ μέρα, ποὺ αὐτὴ καὶ ὁ Μιχαὴλ βρίσκονταν μόνοι στὰ διαμερίσματά της καὶ καθὼς ἐκεῖνος τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκείνη τοῦ ἀνεκοίνωσε τὶς σκέψεις της, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ ὡραῖα μάτια της.

Ἀνίκανος ν' ἀντισταθῆ στὸ θέλγητρο τῆς γλυκειᾶς φωνῆς της καὶ στὴν ἐνατένισι τῶν ματιῶν της, ὁ Μιχαὴλ ὑπέκυψε στὴ θέλησί της, ποὺ σὲ λίγο ἔγινε καὶ θέλησι δική του.

Εὐτυχισμένη ἡ ὡραία βασίλισσα, ὑπῆρξε ἐκεῖνο τὸ βράδυ πιὸ θερμὴ στὶς ἐκδηλώσεις της πρὸς τὸν Μιχαήλ.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τοὺς βρῆκε ἀκόμη ἀγκαλιασμένους νὰ κοιμῶνται πάνω στὸ πολυτελέστατο κρεββάτι τοῦ κοιτῶνος τῆς Αὐγούστας.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Εὐφροσύνη ἔστειλε καὶ εἰδοποίησε τὸν Θεόφιλο ὅτι ἤθελε νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ πράγματα πολὺ σοβαρά.

Ἐκεῖνος παρουσιάσθηκε σκυθρωπός. Τὸ ὕφος του ἦταν πάντα γιὰ τὴ μητρυιά του ἐχθρικό.

—Μοῦ εἶπαν Αὐγούστα, ὅτι μὲ ζητεῖς. Τί μὲ θέλεις;

—Ναί, υἱέ μου Θεόφιλε, σὲ ζητοῦσα. Σὲ θέλω νὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα γεγονός, ποὺ θεωρῶ σπουδαῖο καὶ τὸ ὁποῖο, ὅταν τὸ ἀκούσῃς, θὰ παραδεχθῆς καὶ σὺ ὁ ἴδιὲς, ὅτι εἶνε πράγματι σπουδαῖο. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, Θεόφιλε, ποὺ ζῶ στὸ παλάτι σὰν σύζυγος τοῦ πατέρα σου καὶ αὐτοκράτορος Μιχαήλ, ἠννόησα ὅτι δὲν σοῦ ἐνέπνευσα τὴν ἀγάπη. Λυπήθηκα ὑπερβολικὰ γι' αὐτό, γιατὶ εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν θέλουν μὲ κανένα τρόπο νὰ προκαλοῦν τὸ μῖσος τῶν ἄλλων. Καὶ νόμισα πῶς μὲ τὸν καιρὸ θὰ καταλάβαινες τὴν πλάνη σου καὶ τὸ μῖσος θ' ἄφηνε τὴ θέσι του ὄχι σὲ μιὰ υἱϊκὴ ἀγάπη, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἁπλῆ καὶ φιλικὴ συμπάθεια. Δυστυχῶς μῆνες ἀρκετοὶ πέρασαν καὶ ἀπ' ὅσα ἔβλεπα καταλάβαινα ὅτι τὸ πρὸς ἐμὲ ἀδικαιολόγητο μῖσος σου, ἀντὶ νὰ ἐλαττώνεται, μεγάλωνε. Εἶχα γίνει σχεδὸν δυστυχής. Δὲν μποροῦσα νὰ νοιώσω τὶς ἀφορμὲς τοῦ μίσους σου. Εὕρισκα ὅτι τίποτε δὲν εἶχα κάμει γιὰ νὰ τὸ προκαλέσω, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ δεχθῶ νὰ μὲ ἀνασύρῃ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ μοναστηριοῦ, ὅπου ἤμουνα κλεισμένη, ὁ πατέρας σου καὶ νὰ μὲ κάμῃ σύζυγό του, ἀνακηρύσσοντάς με συγχρόνως καὶ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου.

»Ἡ τιμές, ὅμως, καὶ ἡ δόξες, Θεόφιλε, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ μὲ συγκινοῦν. Προτιμῶ νὰ γίνω πάλιν ἡ ταπεινὴ καλόγρηα, παρὰ νὰ μείνω αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, ἔχοντας συγχρόνως τὴν ἰδέα ὅτι κάποιος ποὺ δὲν ἔβλαψα καθόλου, μὲ μισεῖ...

— Ὦ! Βασίλισσα!..

— Ναί, Θεόφιλε, μὲ μισεῖς! Καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἰδικαιολογήτου αὐτοῦ μίσους δὲν μ' ἀφήνει νὰ ἡσυχάσω. Πές μου, πές μου, υἱέ μου, τί κακὸ ἔκαμα σὲ σένα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, τί κακό, ποὺ νὰ σὲ κάμῃ νὰ μὲ μισήσῃς τόσο;

— . . . .

— Δὲν ἀπαντᾶς; Ἀλλὰ γιατί; Μήπως καὶ σὺ ὁ ἴδιος δὲν ξέρεις τὴν αἰτία; Ἀλλὰ τότε πῶς μπορεῖς νὰ μισῆς τόσο;...

— Δὲν σὲ μισῶ, μητέρα..

— Ὦ, Θεόφιλε ! μὴ μὲ ὀνομάζῃς μητέρα σου. Μὴν ἐκστομίζῃς τὴ γλυκειὰ αὐτὴ λέξι, πρὶν δοκιμάσῃς τὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὴν μητέρα. Κι' ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία πῶς δὲν τὴ δοκίμασες ποτὲ σου γιὰ μένα. Ἔχεις δίκηο. Εἶχες τὴν ἀτυχία νὰ χάσῃς ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὴ μητέρα σου, τὴν ἁγία ἐκείνη βασίλισσα Θέκλα καὶ ἡ καρδιά σου ἔχει στεγνώσει πρόωρα ἀπ' τὴν ὥμορφη δροσιὰ τῆς υἱϊκῆς στοργῆς. Κι' ἐγώ, Θεόφιλε, αὐτὸ φιλοδοξοῦσα νὰ ἐπιτύχω : νὰ σὲ κάμω νὰ νοιώσῃς ὅτι ὁ ἐδῶ ἐρχομός μου ἦταν ενα εἶδος ἀναστάσεως τῆς ἀγαπημένης σου μητέρας.

»Ἀπατήθηκα, ὅμως, στὶς προβλέψεις μου καὶ ἀντὶ νὰ σοῦ ἐμπνεύσω ἀγάπη, σοῦ ἐνέπνευσα ἕνα ἄσπονδο μῖσος. Γιατί, Θεόφιλε;

— . . . .

— Πάλι δὲν ἀπαντᾶς. Κατανοεῖς, λοικόν, τὸ σοβαρὸ σφάλμα σου; Αὐτὸ μὲ κάνει εὐτυχισμένη. Τόσο εὐτυχισμένη!.. Καὶ ἐλπίζω πῶς πολὺ γρήγορα τὸ μῖσος σου αὐτὸ θὰ μετατραπῆ σὲ ἀγάπη. Καὶ τώρα ετοιμάσου ν' ἀκούσῃς τὴ μεγάλη εἴδησι, ποὺ ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός μου μοῦ ἀνέθεσε νὰ σοῦ ἀνακοινώσω.

»Πέρασαν τὰ χρόνια, Θεόφιλε, ποὺ ἤσουν ὁ ἀμέριμνος καὶ εὐτυχὴς πρίγκηψ, ποὺ ἄλλη ἔγνοια δὲν εἶχες παρὰ πῶς νὰ περνᾶς καλλίτερα τὸν καιρό σου. Πέρασε πιὰ ὁ καιρός, ποὺ σκεπτόσουν μόνον κυνήγια, διασκεδάσεις, ἱππόδρομους, ταξίδια. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ βαστάξῃς στοὺς εὔρωστους ὤμους σου ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ἀσήκωτο βάρος τῆς διακυβερνήσεως τοῦ ἀπεράντου Κράτους τοῦ πατέρα σου. Γι' αὐτὸ ὁ αὐτοκράτωρ, ἐκτιμῶντας καλὰ τὶς ἀρετές σου καὶ ἔχοντας ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ὀρθοφροσύνη σου, ἀπεφάσισε να σὲ ἀνακηρύξῃ συμβασιλέα τοῦ Θρόνου κι' ἀνέθεσε σὲ μένα νὰ σοῦ τὸ ἀναγγείλω. Αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαῖο νέο, γιὰ τὸ ὁποῖο σὲ κάλεσα. Πές μου, Θεόφιλε, μένεις ἱκανοποιημένος;

Λέγοντας αὐτὰ ἡ βασίλισσα τὸν κυττοῦσε ἐπίμονα στὰ μάτια. Ὁ Θεόφιλος μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξῃ, χαμήλωσε τὰ δικά του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε σιωπηλός. Ὕστερα γονατίζοντας στὰ πόδια τῆς Αὐγούστας, πῆρε μὲ εὐλάβεια τὴν ἄκρη τῆς πολυτελοῦς ἐσθῆτος της καὶ τὴν εφίλησε:

— Ὦ! Αὐγούστα! Ὦ! μητέρα! Ὦ! ἁγία γυναίκα ! Πῶς μπόρεσα νὰ σὲ παρεξηγήσω τόσο! Καὶ πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ συγχωρήσῃς γιὰ τὴ θλῖψι, ποὺ σοῦ προξένησα μὲ τὸ τρελλὸ καὶ ἀδικαιολόγητο μῖσος μου!...

Καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ βασίλισσα τὸν ἄφησε γιὰ λίγο στὴ συγκίνησί του. Ὕστερα τὸν ἔπιασε τρυφερά, τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ δίπλα της. Τοῦ εἶπα λόγια μητρικὰ καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ποὺ πρὶν μερικὲς στιγμὲς τοὺς χώριζε ἕνα ἀπέραντο μῖσος, βρίσκονταν ἀγκαλιασμένοι, σὰν πραγματικὰ νὰ ἦσαν μητέρα καὶ γυιός.

Ὅταν ὁ Θεόφιλος ἔφευγε ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς μητρυιᾶς του, ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος.

Ὅταν πήγαινε νὰ ἰδῆ τὴν Εὐφροσύνη, τὴ μισοῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς του καὶ τώρα, ποὺ τελείωσε ἡ συνομιλία των, τὴν ἀγαποῦσε σὰν πραγματική του μητέρα.

Τοῦ εἶχε δώσει ἀτράνταχτη ἀπόδειξι τῶν διαθέσεών της...

◆◆

Ἡ Αὐγούστα Εὐφροσύνη ἦταν πλέον εὐτυχής. Ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ σβύσῃ ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ προγονοῦ της τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος του, τίποτε πιὰ δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε, παρὰ τὸ πῶς νὰ φαίνεται ἀρεστὴ καὶ στοὺς δύο : Στὸν αὐτοκράτορα σύζυγό της καὶ στὸν συμβασιλέα, τοῦ ὁποίου εὐθὺς ἀμέσως φάνηκαν αἱ διοικητικαὶ ἀρεταί. Ἀλλὰ πάλι παρετήρησε ὅτι ὁ συμβασιλεὺς δὲν δείχνονταν καθόλου χαρούμενος. Μιὰ ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό του, μιὰ ρυτίδα, ποὺ φανέρωνε βαθειὰ μελαγχολία, τῆς ὁποίας τὰ αἴτια κανεὶς δὲν ἤξερε.

Καὶ ἡ Εὐφροσύνη ἤθελε ὁπωσδήποτε νὰ μάθῃ. Γι' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας, ἦταν τόσο σκεπτικὴ καὶ λυπημένη. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ τοὺς λόγους τῆς θλίψεως τοῦ προγονοῦ της.

Ὁ αὐτοκρατωρ Μιχαὴλ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Εὐφροσύνην

Ἀλλὰ ἡ τύχη τὴ βοήθησε.

Τὸ ἄλλο βράδυ βγῆκε καὶ κάθησε στὸν ἐξώστη τῶν διαμερισμάτων της, ἀναπνέοντας τὴ γλυκειὰ αὔρα, ποὺ ἐρχόταν πέρα ἀπ' τὴ θάλασσα.

Ξαφνικὰ ἀναπήδησε.

Κάτω στὸν ἀπέραντο κῆπο τῶν ἀνακτόρων τῆς φάνηκε πῶς ἄκουσε βήματα ἀνθρώπων. Τί ζητοῦσαν; Μὴν ἦσαν συνωμότες ; Τραβήχτηκε λίγο πιὸ μέσα καὶ τελείως ἀκίνητη περίμενε νὰ φανοῦν οἱ παράδοξοι νυκτερινοὶ περιπατηταί.

Σὲ λίγο πράγματι δυὸ σκιὲς φάνηκαν.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὶς ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φώτισε τὶς μορφές των καὶ ἡ Εὐφροσύνη μὲ εὐκολία ἀνεγνώρισε τὸν Θεόφιλο καὶ τὸν πιστό του φίλο Ἀκίλλα, μεγάλον ἀξιωματοῦχον τοῦ Κράτους. Τὸν ὡραῖον καὶ γενναῖον Ἀκίλλα, τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον προοιωνίζονταν εὐρὺ καὶ ἔνδοξο.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἦρθαν καὶ στάθηκαν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸν ἐξώστη τῆς Αὐγούστας καὶ συνέχιζαν μιὰ ὁμιλία, ποὺ εἶχαν διακόψει:

— Λοιπόν, Ἀκίλλα, δὲν ἀνεκάλυψες τίποτε;

— Δυστυχῶς, ἀπολύτως τίποτε, συμβασιλεῦ καὶ κύριέ μου, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας μου.

— Καὶ ὅμως, πρέπει πάσῃ θυσίᾳ ν' ἀνακαλύψωμε ποιὰ ἦταν ἡ ὥμορφη παρθένος. Εἶνε τέσσερες μῆνες τώρα, καλέ μου Ἀκίλλα, ποὺ ἡ σκέψι της δὲν μ' ἀφήνει. Ἡ γλυκειὰ μορφή της παρουσιάζεται πάντα μπροστά μου καὶ δὲν μ' ἀφήνει νὰ ἡσυχάσω. Παρημέλησα τελείως τὰ καθήκοντά μου καὶ ἀρχίζω νὰ διαψεύδω τὶς ἐλπίδες, ποὺ στήριζε ὁ πατέρας μου στὴν ἱκανότητά μου...

Ἡ βασίλισσα ἀπὸ πάνω ἄκουγε μὲ ἀγωνία. Ὥστε ὁ Θεόφιλος ἦταν ἐρωτευμένος.

Καὶ μὲ ποιά;

Τί δὲν θὰ ἔδινε γιὰ νὰ τὸ μάθῃ!

Ἀλλὰ νά ποὺ ἡ κουβέντες ξαναρχίζουν να φθάνουν στ' αὐτιά της:

— Ἀλλ' εἰπέ μου, Ἀκίλλα, εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν παρέλειψες τίποτε; Ὅτι ἠρεύνησες ἐπιμελῶς;

— Ὁρκίζομαι, κύριέ μου, ὅτι ἔκαμα πᾶν τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸ γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὴν κόρη, ποὺ τόσον ἔρωτα σοῦ ἐνέπνευσε.

»Ἔλαβα ὑπ' ὄψιν μου τὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα, ποὺ μοῦ ἔδωσες καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐνήργησα, ἀλλὰ δυστυχῶς τίποτε δὲν μπόρεσα νὰ ἐπιτύχω.

— Θεέ μου, τί θὰ γίνω; ἀναστέναξε ὁ Θεόφιλος. Εἶνε λοιπόν, μοιραῖο νὰ μὴ μπορέσω νὰ βρῶ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπῶ, τὴ γυναῖκα, ποὺ εἶδα γιὰ μιὰ μόνο στιγμή; Ὦ! γιατί νὰ μὴν παραστῶ στὴν τελετὴ τῶν γάμων τοῦ πατέρα μου!.. Ἔτσι θὰ τὴν ἔβλεπα πάλιν καὶ θὰ μάθαινα τὸ ὄνομά της. Καὶ τώρα δὲν θὰ μὲ ἀπασχολοῦσε καθόλου τὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ τὴν ἐγνώριζα καὶ θὰ ἔκανα ἐκεῖνο, ποὺ ἔπρεπε νὰ κάμω. Ἀλλὰ τώρα εἶνε, ἴσως, ἀργά. Ἡ παρθένος ἐκείνη δὲν πρόκειται νὰ ξαναφανῇ. Ἦταν, ἴσως, μιὰ παραίσθησις, μιὰ ὀπτασία, ποὺ ἐξηφανίσθη, ἀφοῦ μὲ συντάραξε βαθειά. Καὶ δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ ζήσω μὲ τὴν ἀνάμνησί της.

Ἀναστέναξε πάλι πιὸ βαθειά.

— Ὦ, ἄγνωστη παρθένος, πόσο σ' ἀγαπῶ! Καὶ πόσο δυστυχὴς εἶμαι, ποὺ δὲν σ' ἔχω κοντά μου! Τί βλακεία νὰ μὴν παραστῶ στὴν τελετή. Γιατί, ἀσφαλῶς, ἡ νέα αὐτὴ θ' ἀνῆκε στὴν τιμητικὴ συνοδεία τῆς βασιλίσσης.

»Πόσον ἦταν ὡραία! Τὰ μαλλιά της ἦταν πιὸ μαῦρα κι' ἀπὸ τὸν ἔβενο καὶ τὰ μάτια της γαλάζια σὰν τὸν Βόσπορο. Ἦταν τόσο ὡραία στὴν ἁγνότητά της καὶ κράτησε τόσον λίγο ἡ ὀπτασία!... Ὦ, Ἀκίλλα, τί θέλγητρο μπορεῖ νὰ ἔχῃ τώρα ἡ ζωὴ γιὰ μένα, χωρὶς αὐτή;

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, συμβασιλεῦ καὶ κύριέ μου. Ἴσως ἡ τύχη, ποὺ τὴν ἔφερε μιὰ φορὰ μπροστά σου, τὴν ξαναφέρῃ.

Ὁ Θεόφιλος γέλασε πικραμένα.

— Ἡ τύχη...

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐξακολούθησαν τὸν περίπατό τους καὶ σὲ λίγο χάθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ἡ Εὐφροσύνη πῆρε πάλι τὴ θέσι της στὸν ἐξώστη.

Ὥστε, λοιπόν, δὲν εἶχε ἀπατηθῆ. Ὁ πρόγονός της ἦταν ἐρωτευμένος καὶ φαίνεται πῶς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ἀπ' τὶς παρθένες τῆς ἀκολουθίας της, γιατὶ ὁ Θεόφιλος καταριόταν τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ μὴν παραστῆ στὸν γάμο.

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ παρθένος ἐκείνη, ποὺ τόσο φλογερὸ καὶ κεραυνοβόλο ἔρωτα ἐνέπνευσε στὸν συμβασιλέα, ὥστε νὰ τὸν καταστήσῃ ἀνίκανο γιὰ κάθε ἄλλη δουλειά, παρεχτὸς ἀπὸ τὸ νὰ τὴν σκέπτεται καὶ νὰ τὴν ἀναζητῆ,

»Ἄρχισε νὰ μετρᾶ τὶς κόρες, ποὺ πῆραν μέρος στὴ νυμφικὴ ἀκολουθία της. Ἦσαν εἴκοσι ἀπ' τὶς ἀρχοντικώτερες οἰκογένειες τοῦ Βυζαντίου καὶ συγχρόνως ἡ ὡραιότερες. Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἐκείνη, ποὺ εἶχε μαῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια γαλανὰ σὰν τὸν γαλήνιο Βόσπορο;

Ἡ Αὐγούστα ἔμεινε γιὰ πολὺ σκεπτική. Τέλος μιὰ κραυγὴ χαρᾶς τῆς ξέφυγε:

— Αὐτὴ εἶνε. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε αὐτή. Ἡ Κασσιανή, μόνον ἡ Κασσιανὴ ἦταν ἄξια ἑνὸς τόσο φλογεροῦ ἔρωτος. Μόνο ἡ ἀσύγκριτη καλλονὴ αὐτῆς τῆς ὡραίας παρθένου μποροῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα τόσο μεγάλο ἔρωτα.

Καὶ ἡ αὐτοκράτειρα ἀπεφάσισε νὰ διευκολύνῃ τὸν Θεόφιλο στὴν ἀνακάλυψι τῆς «ὡραίας ἀγνώστου» καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὴν καταστήσῃ γυναῖκα του.

Ὅλη τὴ νύχτα ἡ Εὐφροσύνη δὲν κοιμήθηκε, ἀλλὰ σχεδίαζε στὸ μυαλό της τὸν τρόπο, ποὺ θὰ ἔκανε τὴν Κασσιανὴ βασίλισσα τοῦ Βυζαντίου. Γιατὶ ἡ Εὐφροσύνη συμπαθοῦσε ἰδιαιτέρως τὴ σεμνὴ Κασσιανὴ καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ὁ ἔρως τοῦ Θεοφίλου νὰ μείνῃ μόνο ἕνας ἔρως καὶ ἡ Κασσιανὴ νὰ γίνῃ μιὰ παλλακίδα του, ποὺ σὲ λίγον καιρὸ θὰ τὴν περιφρονοῦσε. Ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ ἀποφύγῃ αὐτό.

Καὶ τὸ σχέδιό της ἐκεῖ ἀπέβλεπε.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε καὶ συνήντησε τὸν σύζυγό της Μιχαὴλ καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιό της νὰ νυμφεύσουν τὸν Θεόφιλο, ποὺ συνίστατο στὸ ἑξῆς: Ἐπειδὴ κάθε φορά, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκλεγῇ ἡ νύμφη τοῦ διαδόχου ἢ ἑνὸς βασιλέως μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τοῦ Βυζαντίου, δημιουργοῦνταν φοβερὲς ἀντιζηλίες, ποὺ ὡδηγοῦσαν ὄχι σπανίως σὲ δράματα, ἡ Εὐφροσύνη, γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν ὅλα αὐτά, πρότεινε στὸν βασιλέα, ὅπως ἡ ἐκλογὴ τῆς συζύγου τοῦ Θεοφίλου γίνῃ δημοσίᾳ μεταξὺ εἴκοσι ἐκ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὡραιοτέρων Βυζαντινῶν παρθένων.

Ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ἔχων ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στὴν ὀρθὴ κρίσι τῆς συζύγου του, τῆς ἔδωσε πλήρη ἐξουσιοδότησι νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἤθελε, προκειμένου νὰ ἐκλεγῇ ἡ μέλλουσα αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου.

Τρελλὴ ἀπὸ ἁγνὴ χαρὰ ἡ ὡραία Αὐγούστα, φώναξε ἀμέσως κοντά της τὸν Θεόφιλο. Ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Μόλις ἐκεῖνος πῆγε κοντά της, ἡ Εὐφροσύνη τοῦ εἶπε:

— Πάει τόσος καιρός, υἱέ μου, ποὺ σὲ βλέπω νὰ εἶσαι πολὺ λυπημένος. Καταλαβαίνω ἀκόμη πὼς ἄρχισες νὰ παραμελῇς τὰ βαρειά σου καθήκοντα καὶ αὐτὸ πρὸς ζημίαν ὑψίστων συμφερόντων τῆς αὐτοκρατορίας.

»Ξέρεις, Θεόφιλε, πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ξέρεις ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ σένα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ διώξω ἀπ' τὴν καρδιά σου τὴ θλῖψι αὐτή.

»Σὲ φώναξα ἐδῶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ κάμῃς κοινωνὸ τοῦ πόνου σου, γιατὶ εἶμαι βεβαία, πὼς πονεῖς, πὼς πονεῖς πολύ.

»Γιατί δὲν θέλεις νὰ πῇς στὴ μητέρα σου τί ἔχεις;

— Δὲν ἔχω τίποτε, μητέρα.

— Δὲν λὲς ἀλήθεια, Θεόφιλε. Δὲν εἶνε δυνατὸν τόσους μῆνες τώρα, ἀπ' τὴν ἡμέρα τῶν γάμων, νὰ εἶσαι διαρκῶς θλιμμένος. Εἶνε ἀκριβῶς τέσσερες μῆνες ἀπὸ τότε. Κάτι σοῦ κατατρώγει τὴν καρδιά. Κάτι, ποὺ δὲν θέλεις μὲ κανένα τρόπο νὰ μοῦ τὸ πῇς. Ἀλλ' ἂς δοῦμε: μὴ εἶσαι ἐρωτευμένος;

Ἡ ἐρώτησις αὐτή, ποὺ ἔπεσε τόσο ἀπότομα, ἔκαμε τὸν Θεόφιλο νὰ τὰ χάσῃ. Ξαφνικὰ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του κοκκίνησε καὶ τὰ χείλη του ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ συγκίνησι, ποὺ δὲν μποροῦσε περισσότερο νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ἐν τούτοις ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ κρυφτῇ:

— Σὲ βεβαιῶ, μητέρα, πὼς δὲν εἶνε ὁ ἔρως, ποὺ μὲ κάνει τόσο θλιμμένο.

— Ἀλλὰ τότε τί εἶνε, ἂν δὲν εἶνε ὁ ἔρως; ρώτησε ἡ αὐτοκράτειρα, κυττάζοντάς τον ἐπίμονα.

Ὁ Θεόφιλος ἄλλη μιὰ φορὰ δὲν ἄνθεξε στὸ ἐπίμονο ἐκεῖνο βλέμμα καὶ κατέβασε τὰ μάτια ψιθυρίζοντας:

— Μητέρα!...

— Ἔλα, λοιπόν, ἀγαπημένο μου παιδί, ἔλα καὶ ἐξομολογήσου στὴ μητέρα σου, ποὺ σ' ἀγαπᾷ τόσο, τὸ μυστικό σου. Ποιὰ εἶνε ἡ γυναῖκα, ἡ κόρη, ποὺ σ' ἔκαμε τόσο πολὺ νὰ τὴν ἀγαπήσῃς;

Ὁ Θεόφιλος ἀναστέναξε:

— Ὤ! ἂν ἤξερα, μητέρα, ποιὰ ἦταν ἡ κόρη, ποὺ ἀγαπῶ, θὰ εἶχα κάμει ἀπὸ καιρὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἔπρεπε.

Ἡ Εὐφροσύνη προσεποιήθη ὅτι ἐξεπλήσσετο:

— Πῶς; Δὲν ξέρεις ποιὰ εἶνε ἡ κόρη, ποὺ ἀγαπᾷς τόσο πολύ;

— Ὄχι! Δὲν ξέρω.

Καὶ ὁ Θεόφιλος διηγήθηκε τότε στὴν Εὐφροσύνη ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ ἔρωτός του:

Ἦταν τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τοῦ πατέρα του, μὲ τὴν Εὐφροσύνη, στοὺς ὁποίους κινούμενος ἀπὸ ἕνα ἠλίθιο μῖσος, δὲν παρέστη, ἀλλὰ προτίμησε ν' ἀπομονωθῇ στὰ διαμερίσματά του.

Καθώς, ὅμως, ἔβγαινε, ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νὰ πάῃ σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα, ποὺ ἤθελε κάτι νὰ πάρῃ, βρέθηκε στὸν διάδρομο μπροστὰ σὲ μιὰ κόρη ἀφαντάστου καλλονῆς. Ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ ἐνῷ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος της, ἕτοιμος νὰ τῆς μιλήσῃ, ἐκείνη ἔτρεξε καὶ χώθηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο.

Προσπάθησε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ, ἀλλὰ ματαίως. Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησε τὶς θαλαμηπόλες, στὶς ὁποῖες ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης ἐκείνης, νὰ τοῦ ποῦν ἂν βρισκόταν στ' ἀνάκτορα. Ἀλλὰ ἡ θαλαμηπόλες δὲν τὴν ἤξεραν. Ἔτσι σχημάτισε τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἄγνωστη κόρη θ' ἀνῆκε στὴ νυμφικὴ ἀκολουθία τῆς Αὐγούστας.

Ἡ Εὐφροσύνη ἄκουγε τὴν ἐξιστόρησι, ποὺ τὴν εἶχε ξανακούσει καὶ τὸ ἄλλο βράδυ, μὲ προσποιητὴ ἔκπληξι.

Ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε, τοῦ εἶπε:

— Εἶπες, Θεόφιλε, ὅτι ἂν τὴν ἤξερες, θὰ εἶχες κάνει πρὸ πολλοῦ ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε. Δηλαδὴ τί;

— Θὰ τὴν ἔκανα γυναῖκα μου! ἀπήντησε μ' ἐπίσημο ὕφος ὁ Θεόφιλος.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατᾶσαι ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησι τῶν αἰσθημάτων σου;

— Ναί, μητέρα καὶ βασίλισσά μου, δὲν ἀπατῶμαι. Εἶπα ὅτι θὰ τὴν ἔκανα γυναῖκα μου καὶ εἶμαι πρόθυμος ν' ἀποδείξω τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ παρουσιασθῇ.

— Ἂς μὴν ἀπελπιζώμεθα, Θεόφιλε. Ὁ Θεός, ποὺ βλέπει, εἶνε ἱκανὸς νὰ μᾶς δώσῃ τὴ χαρά, ποὺ δὲν περιμένομε.

Ὁ Θεόφιλος τὴν κύτταξε:

— Τί θέλεις νὰ πῇς, μητέρα;

— Τίποτε, μόνο ὅτι θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγὼ στὴν ἀνακάλυψι τῆς κόρης, ποὺ ἀγαπᾷς.

— Ἀλήθεια, μητέρα;

— Ναί, παιδί μου, καὶ εἶμαι βεβαία, πὼς πρὶν περάσουν λίγες μέρες, ἡ ὡραία κόρη θὰ βρίσκεται κοντά σου. Ἀλλά, πές μου, εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃς μέσα σὲ εἴκοσι ἄλλες, ἐξ ἴσου ὡραῖες κόρες;

— Μπορῶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες ὅλης τῆς αὐτοκρατορίας. Τόσο ἡ μορφή της ἀποτυπώθηκε στὴ σκέψι μου. Ἀλλὰ γιατί μὲ ρωτᾷς;

— Καὶ εἶσαι ἕτοιμος νὰ τὴν κάμῃς γυναῖκα σου, δὲν εἶπες;

— Ναί, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, σεπτή μου Αὐγούστα.

— Λοιπόν, νὰ τί σκέφθηκα: Ὅπως εἶπες, συμφωνῶ κι' ἐγὼ στὴ γνώμη σου ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἀνῆκε στὴ νυμφικὴ μου ἀκολουθία. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ καλέσω ὅλες αὐτὲς τὶς κοπέλλες στὸ παλάτι, στὶς ὁποῖες θὰ πῶ ὅτι πρόκειται νὰ ἐκλέξῃς τὴ σύζυγό σου καὶ ὅτι θὰ ἤθελες ἡ ἐκλογὴ νὰ γίνῃ δημοσίᾳ. Ἡ κόρη τῆς προτιμήσεώς σου θὰ λάβῃ ἀπὸ τὰ χέρια σου ἕνα χρυσὸ μῆλο, σημεῖο ὅτι αὐτὴ προκρίνεις νὰ καθήσῃ μαζί σου στὸν λαμπρὸ θρόνο τοῦ Βυζαντίου, ποὺ κάθησαν τόσοι μεγάλοι αὐτοκράτορες! Σύμφωνοι;

— Ναί, μητέρα.

— Λοιπόν, τώρα πήγαινε νὰ ξεκουρασθῇς καὶ ἔσο βέβαιος πὼς ἡ ἀγαπημένη σου μητέρα θὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας ὅλη αὐτὴ τὴ δύσκολη ὑπόθεσι, ὥστε σὲ μερικὲς μέρες νὰ κρατῇς στὴν ἀγκαλιά σου τὴν κόρη τῶν ὀνείρων σου.

Ὁ Θεόφιλος βαθειὰ συγκινημένος ἔφυγε, ἔχοντας πεποίθησι ὅτι ἡ μητρυιά του θὰ ἐρρύθμιζε τὸ ζήτημα κατὰ τὸν καλλίτερο δυνατὸ τρόπο.

Πράγματι ἡ αὐτοκράτειρα ἀκολουθουμένη ἀπὸ μερικὲς δέσποινες τῆς Αὐλῆς της περιῆλθε ὅλα τὰ ἀρχοντικὰ τῶν νεανίδων τῆς ἀκολουθίας της καὶ εἰδοποίησε ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς νύμφης τοῦ Θεοφίλου θὰ ἐλάμβανε χώραν στὰ ἀνάκτορα σὲ δέκα ἡμέρες καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθοῦν.

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Αὐγούστας στὰ ἀρχοντικὰ διαρκοῦσαν πολὺ λίγο. Μόνο σ' ἕνα ἡ Εὐφροσύνη ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπίτι τῆς Κασσιανῆς, τῆς κόρης, ποὺ προετοίμαζε γιὰ σύζυγο τοῦ Θεοφίλου.

Ἡ Κασσιανή, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς σεμνότερες κόρες τοῦ Βυζαντίου, μόλις ἔμαθε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἰδίας τῆς Εὐφροσύνης, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

Διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν γκάγκστερς

Οἱ νέοι Σέρλοκ - Χὸλμς

Μία ὑπεραστυνομικὴ ὀργάνωσις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.— Οἱ «ἄσσοι» τοῦ ὁπλοπολυβόλου.— Ἡ «αἴθουσα τοῦ Ὀσκὰρ» ἢ τὸ δωμάτιον τῶν ἀναπαραστάσεων.— Ἡ σύλληψις τῶν διαδόχων τοῦ Ντίλλιγκερ.

Διατὶ ἐξωντώθη ὁ «Δημόσιος Κίνδυνος ὑπ' ἀριθ. 1»

ι κάγκστερ!

Νά, μιὰ λέξι, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ εἰς κακοῦργον, ἀπατεῶνα, ἀπαγωγέα, ἐκβιαστή, ληστή, διαρρήκτη, τυχοδιώκτη, δήμιο... εἰς ὅλας δηλαδὴ τὰς λέξεις, ποὺ συμπεριλαμβάνονται μέσα εἰς τὴν ἐγκληματικότητα!

Ὁ γκάγκστερ εἶνε μέλος μιᾶς ληστρικῆς συμμορίας, τῆς ὁποίας οἱ σκοποὶ ἀποτελοῦν μέγιστον κίνδυνον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Καθὼς λοιπὸν εἶνε γνωστόν, ἡ Ἀμερικὴ μαστίζεται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ τοὺς δημοσίους αὐτοὺς κινδύνους, μεταξὺ τῶν ὁποίων... ἀνεφάνησαν καὶ πολλοὶ «ἄσσοι» τῆς ἐγκληματικότητος, ὅπως ὁ Ντίλλιγκερ, ὁ Σάμ, ὁ Νὶλς καὶ ἄλλοι τρομοκράται, κυριολεκτικῶς, τῶν κατοίκων πόλεων.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία εὑρίσκετο εἰς ἀδυναμίαν νὰ περιορίσῃ τὴν μάστιγα αὐτήν, ἡ ὁποία ὁλοὲν ἐξαπλοῦτο καὶ ἐσημείωνε πληθώραν θυμάτων καὶ διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις τῆς Οὐασιγκτῶνος ἀπεφάσισε πρὸ διετίας περίπου νὰ ἱδρύσῃ ἕνα εἰδικὸν ἀστυνομικὸν Σῶμα ἀκριβῶς καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν καταδίωξιν καὶ ἐξόντωσιν τῶν γκάγκστερς. Πράγματι, ἐντὸς ἱκανοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἐξεπαίδευσεν ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθησαν «Γκοβερνάμενταλ Μὲν» (ἄνθρωποι τῆς Κυβερνήσεως), οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν τὸ νέον ἀστυνομικὸν Σῶμα εἰδικῶς διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν καὶ τῶν ἀπαγωγέων παιδιῶν.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Σώματος αὐτοῦ ἐτέθη ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ἀστυνομικὸς Ἔντγκαρ Χοῦβερ, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὸ ὄνομα «Ὁ ἐξολοθρευτὴς τῶν γκάγκστερς».

Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει τὸ γραφεῖον του εἰς ἕνα ἐπιβλητικὸν λευκὸν κτίριον τῆς Οὐασιγκτῶνος, τὸ ὁποῖον μᾶλλον ὁμοιάζει μὲ ἐπιστημονικὸν ἰνστιτοῦτον παρὰ μὲ ἀστυνομικὸν κατάστημα. Οἱ «ἄνθρωποι τοῦ Χοῦβερ» δὲν ἔχουν ἐμφάνισιν ἀστυνομικοῦ καὶ δὲν φοροῦν στολήν. Εἶνε νέοι, κομψοντυμένοι, μορφωμένοι καὶ πολὺ εὐγενεῖς. Ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον των μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ χωρὶς κανένα θόρυβον. Αἱ ἐπιτυχίαι των μέχρι σήμερον εἶνε καταπληκτικαὶ καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν εἰδικὴν των ἐκπαίδευσιν καὶ εἰς τὴν εὐφυΐαν των.

ΠΟΙΑ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ

Πρὶν τῆς ἐνάρξεως οἱουδήποτε ἄλλου μαθήματος, οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ καταγίνονται εἰς τὴν σωματικὴν ἀγωγήν. Μανθάνουν ἐπίσης πυγμαχίαν, ἑλληνορωμαϊκὴν πάλην, ἰαπωνικὴν πάλην κ.τ.λ. Ἀργότερον ἀρχίζουν τὰ ἐκπαιδευτικὰ μαθήματα καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ περιφήμου ὁπλοπολυβόλου Θόμψον, τὸ ὁποῖον δὲν ζυγίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ βάρος ἑνὸς συνηθισμένου τυφεκίου καὶ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ βάλλῃ τριακοσίας σφαίρας κατὰ λεπτόν.

Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς αὐτοὺς ἔχουν ἀποκτήσει μίαν τέτοιαν ἐπιδεξιότητα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὁπλοπολυβόλου, ὥστε μποροῦν, εἰς ἀπόστασιν ἀρκετῶν δεκάδων μέτρων, νὰ πυροβολοῦν καὶ μὲ τὰς σφαίρας νὰ γράφουν τὸ ὄνομά των μέσα εἰς ἕνα πλαίσιον φάρδους μόνον πενήντα ἑκατοστῶν.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ «ἄσσοι τοῦ ὁπλοπολυβόλου» καὶ οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τὸν περιβόητον γκάγκστερ Μπαίημπυ-Ρὰς-Νέλσον, τὸν διάδοχον τοῦ Ντίλλιγκερ, τὸν ὁποῖον ἡ τακτικὴ ἀστυνομία δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συλλάβῃ, ἂν καὶ μετεχειρίσθη διαφόρους παγίδας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ διαθέτουν, ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν πιστολίων μὲ φυσίγγια πλήρη δακρυγόνων, ναρκωτικῶν ἀερίων καὶ ἄλλων χημικῶν μέσων, καὶ ἓν ἄλλο ἀμυντικὸν καὶ ἐπιθετικὸν συνάμα μέσον, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ μίαν φαρδυὰν ζώνην ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ κτύπημα εἶνε ἱκανὸν νὰ παραλύσῃ καὶ τὸν πλέον δυνατὸν ἄνδρα, χωρὶς νὰ τὸν πληγώσῃ καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὸν παραμικρὸν μώλωπα.

Ἐπίσης ἐκπαιδεύονται εἰς τὸν χειρισμόν, λύσιν καὶ συναρμολόγησιν ὅπλων διαφόρων συστημάτων, εἰς τὰ ἀποτελέσματα τούτων καὶ εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν ἀπὸ τὴν σφαῖραν, ἡ ὁποία θὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ σῶμα τοῦ θύματος.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ

Εἰς τὴν σχολὴν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπάρχει καὶ μία αἴθουσα, ἡ ὁποία χρησιμεύει διὰ πειράματα καὶ ἀναπαραστάσεις. Τὰ πρόσωπα τῶν ἀναπαραστάσεων ἀποτελοῦν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Ὀσκάρ. Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἁπλούστατα ἕνα μανεκὲν-οἰκογενειάρχης, ὁ ὁποῖος ἔχει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σύζυγόν του τὴν Σούγκ, καὶ παιδιά, συγγενεῖς καὶ φίλους.

Μὲ αὐτὰ λοιπὸν τὰ μανεκὲν ὁ καθηγητὴς σκηνοθετεῖ διάφορα ἐγκλήματα, ἀπὸ τὰ πλέον μυστηριώδη καὶ πολύπλοκα ἕως τὰ ἁπλούστερα.

Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι τίποτε τὸ φανταστικὸν δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ μάθημα αὐτό. Τὸ «δωμάτιον τοῦ Ὀσκὰρ» χρησιμεύει μόνον δι' ἀναπαραστάσεις πραγματικῶν ἐγκλημάτων. Ὅλαι αἱ ἐνδείξεις, αἱ ὁποῖαι ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἐξεύρουν τοὺς ἐνόχους, ἐπαναλαμβάνονται πιστῶς καὶ ἡ σκηνοθέτησις γίνεται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φωτογραφιῶν τοῦ «ἐγκληματικοῦ ἀρχείου» καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχήν.

Διὰ τῶν ἀναπαραστάσεων αὐτῶν οἱ ἀστυνομικοὶ μανθάνουν ὄχι μόνον νὰ συλλέγουν ἐνδείξεις, νὰ λαμβάνουν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, φωτογραφίας κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ νὰ συνηθίζουν νὰ μένουν ἀπαθεῖς ἐμπρὸς καὶ εἰς τὰ φρικωδέστερα ἐγκλήματα.

Ἄλλα μαθήματα, τὰ ὁποῖα διδάσκονται οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοί, εἶνε ἡ χημεία, ἡ ἰατροδικαστικὴ καὶ ἡ φυσιολογία, μαθήματα ἀπαραίτητα δι' αὐτούς, διότι πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ τελειώνουν μόνοι των τὰς ἀνατεθειμένας ἀποστολὰς των ὡς μέλη τοῦ ὑπεραστυνομικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ εἶνε: «Συλλάβετε τὸν ἔνοχον ζωντανὸν ἢ νεκρὸν!»

Οἱ καθηγηταὶ πρὶν τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων κάνουν μίαν σύντομον διάλεξιν εἰς τοὺς μαθητάς των καὶ ἐξαίρουν τοὺς σκοποὺς τῆς ὑπεραστυνομικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως.

«Ἡ ὑπεραστυνομικὴ αὐτὴ ὀργάνωσις ἱδρύθη μὲ τὸν σκοπὸν νὰ καταδιώξῃ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ κάθε ἐγκληματίαν, ἀπὸ τὸν πλέον μικρὸν μέχρι τὸν διασημότερον. Κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν καθηκόντων σας, θὰ συναντᾶτε κακοποιούς, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Εἰς μερικὰς Πολιτείας τοῦ Κράτους μάλιστα θὰ συναντήσετε συνεργασίαν μεταξὺ τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ γκάγκστερς, θὰ εὕρετε ἀναμεμιγμένους εἰς τὴν ἐγκληματικότητα πολιτικοὺς ἄνδρας, διεφθαρμένους δικαστικούς, καθὼς καὶ ἀστυνομικοὺς ὑποθάλποντας ληστρικὰς συμμορίας. Οὐδεὶς λόγος δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάμῃ νὰ διστάσετε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων σας. Ὅπου συναντᾶτε δυσκολίαν, νὰ τὴν ἀνατρέπετε ἀμέσως καὶ ἂν δὲν τὸ ἐπιτυγχάνετε, νὰ τηλεγραφῆτε ἀμέσως περὶ αὐτῆς εἰς τὴν Ἕδραν. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἰς οἱανδήποτε στιγμὴν ἡ Ὀργάνωσις εὑρίσκεται παρὰ τὸ πλευρόν σας καὶ σᾶς προστατεύει μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν. Ἂν πέσετε, ἕνας συνάδελφος θὰ σᾶς ἀντικαταστήσῃ ἀμέσως. Ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς Ὀργανώσεως εἶνε ὁ ἐκμηδενισμὸς τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν, τῶν κακοποιῶν στοιχείων, τῶν γκάγκστερς καὶ εἰδικῶς τῶν ἀπαγωγέων καὶ ἐκβιαστῶν καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ ἔνοχος πρέπει νὰ συλλαμβάνετε εἴτε ζωντανός, εἴτε νεκρός».

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκπαιδευτικῆς περιόδου οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχίζουν νὰ ἀναλαμβάνουν ἀποστολάς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τούτων τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον δύναται νὰ συνεργασθῇ μὲ τὰ ἐργαστήρια τῆς Ἕδρας, τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν δύνανται ν' ἀποφαίνωνται ἐφ' οἱουδήποτε ζητήματος. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ ἀστυνομικὸς δύναται νὰ δίδῃ φῶς εἰς ἕνα ἔγκλημα, καὶ τὸ σκοτεινότερον καὶ πολυπλοκώτερον ἀκόμη, ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος. Ἂν π. χ. εἰς ἕνα ἔγκλημα ὑπάρχουν ἀμφιβολίαι περὶ τοῦ πραγματικοῦ δράστου ἢ καὶ τῶν ἄλλων ἐνόχων, ὁ ἀστυνομικὸς δύναται νὰ ζητήσῃ οἱανδήποτε πληροφορίαν ἀπὸ τὴν Ἕδραν περὶ τοῦ ὑπόπτου ἀτόμου καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ πᾶσαν ἐπιστημονικὴν μέθοδον δυναμένην νὰ τὸν διαφωτίσῃ εἰς τὸ ἔργον του.

Μὲ αὐτὰ τὰ μέσα, ποὺ διαθέτει ἡ Ὀργάνωσις, ἐπιτρέπει εἰς κάθε ὄργανόν της νὰ ἐνεργῇ μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

«ΜΗ ΤΟΝ ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ ΖΩΝΤΑΝΟΝ!»

Εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷ τὸν ἱδρυτὴν τῆς ἀστυνομίας αὐτῆς διὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ περιβοήτου «Δημοσίου κινδύνου ὑπ' ἀριθ. 1», τοῦ Ντίλλιγκερ, ὁ σὲρ Χοῦβερ ἀπαντᾷ:

«Πολλοὶ μᾶς ἔκαμαν τὴν παρατήρησιν ὅτι σκοτώσαμε τὸν Ντίλλιγκερ, χωρὶς νὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὸν συλλάβωμεν ζωντανόν. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ μετενόησα. Ἂν συλλαμβάναμεν ζωντανὸν τὸν Ντίλλιγκερ, δὲν θὰ ἐγνώριζε τὴν ἠλεκτρικὴν καρέκλαν πρὶν παρέλθουν τοὐλάχιστον τρία χρόνια, διότι τόσον θὰ διαρκοῦσεν ἡ σειρὰ τῶν δικῶν του. Ἐπίσης ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀποδράσῃ καὶ διὰ τρίτην φοράν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐσήμαινε καὶ νέαν σειρὰν ἀποτροπιαστικῶν ἐγκλημάτων. Τὰ ὄργανά μου ἐξετέλεσαν θαυμάσια τὸ καθῆκον των καὶ τοὺς εὔχομαι νὰ ἐπιτύχουν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς διαδόχους τοῦ τρομεροῦ κακούργου».

Μέχρι τῆς στιγμῆς, πράγματι, ἡ ὑπεραστυνομικὴ αὐτὴ ὀργάνωσις κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ σημαντικῶς τὴν ἐγκληματικότητα καὶ ἐλπίζει ὅτι ἡ «Βιομηχανία τῶν ἀπαγωγῶν καὶ ἐγκλημάτων» θὰ διαλυθῇ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος. Τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας αὐτῆς ἀντιμετωπίζουν καὶ τοὺς τρομερωτέρους γκάγκστερς, κατορθώνουν νὰ τοὺς ἐξοντώνουν χάρις εἰς τὴν εὐφυΐαν των καὶ εἰς τὰ δραστικώτατα μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτουν. Οἱ «Γκοβερνάμενταλ Μὲν» εἶνε ὁ τρόμος τῶν γκάγκστερς καὶ ὑπόσχονται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ τὸ ὄνομα «γκάγκστερ» θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον.

ΚΑΡΛΟ ΦΡΑΤΤΙΝΙ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ἡ Κόκκινη Παρθένος

Τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως σὲρ ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Πρὸ μερικῶν αἰώνων σὲ μιὰ πόλι τῆς μακρινῆς Ἀνατολῆς ἔγινε μιὰ περίεργη τελετή:

Μιὰ λιτανεία κατέβαινε πρὸς τὸ ποτάμι, ὅπου περίμενε ἕνα πλοῖο.

Στὸ κέντρο τῆς λιτανείας βάδιζε ἕνας ὑψηλόσωμος καὶ ἡμίγυμνος ἀγριωπὸς ἄνδρας, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ γυναῖκες, τὴ μιὰ ἐκπάγλου καλλονῆς, καὶ τὴν ἄλλη φρικτῆς ἀσχήμιας.

Ὅταν ἡ συνοδεία ἔφθασε στὸ πλοῖο, ὁ ἄνδρας μπῆκε μέσα καὶ τότε τὸ πλῆθος ξέσπασε σὲ κατάρες ἐναντίον του, ἀλλὰ ἐκεῖνος φώναζε:

—Τρελλοί, μὴ χαίρεστε. Μώργκ, ὁ θάνατος θὰ ξαναγυρίσῃ κάποτε ἀπ' τὴ δύσι.

Τὴν ἴδια μέρα στοὺς βάλτους τοῦ Μπλάϊθμπουργκ, στὴν Ἀγγλία, ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα συνηντῶντο.

Ἦσαν δύο ἐρασταί, ποὺ ἀπεφάσισαν ν' ἀλληλοαπαχθοῦν, ἀφοῦ οἱ γονεῖς τῆς νέας—οἱ εὐγενεῖς Κλάβερινγκ δὲν ἔστεργον στὸ γάμο της μὲ τὸν ἀγαπημένο της Οὖγον δὲ Κρεσού, υἱὸν ἐμπόρου καὶ γόνον εὐγενῶν.

Σὲ λίγο ὁ Οὖγος καὶ ἡ Εὔα, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Γκραίη Ντίκ, πιστὸν τοῦ Οὔγου, προχώρησαν πρὸς τὸ ποτάμι, ἀλλὰ ἦχος σηζητήσεων καὶ καλπασμοῦ ἀλόγων τοὺς ἔκαμε νὰ τρέξουν νὰ κρυφτοῦν σὲ μερικοὺς θάμνους ἐκεῖ κοντά.

Ἦσαν ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Εὔας μαζὶ μὲ κάποιον Γάλλον ἱππότην, ποὺ ἤθελαν νὰ τῆς δώσουν ὡς ἄνδρα.

Βλέποντας, πὼς δὲν μποροῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ ζεῦγος, οἱ διῶκται των, ἔβαλαν φωτιὰ στοὺς θάμνους.

—Φοβοῦμαι λιγώτερο τὴ φωτιά, ἀπὸ ἕνα τέτοιο γάμο, ἀπήντησε ἡ Εὔα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φωτιὰ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της καὶ εἶχε γίνει πολὺ ἀπειλητική. Ὁ Οὖγος πρότεινε νὰ πέσουν στὸ ποτάμι καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ περάσουν στὴν ἄλλη ὄχθη.

—Τὰ νερὰ εἶνε παγωμένα, εἶπε ὁ Γκραίη Ντίκ.

—Τί πρέπει νὰ γίνῃ, λοιπόν, Ντίκ;

—Τί νὰ γίνῃ. Ἴσως ὅταν ὁ καπνὸς γίνῃ πυκνότερος νὰ φύγουν μόνοι των. Τότε θὰ πηδήσωμε στὸ μὴ παγωμένο μέρος τοῦ ποταμοῦ. Σεῖς προχωρῆστε κι' ἐγὼ θὰ ὑποστηρίξω τὴ φυγή σας. Τί λέτε γιὰ τὸ σχέδιο, Λαίδη;

—Εἶνε τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ τ' ἄλλα. Μπορεῖ νὰ πετύχῃ καὶ μπορεῖ ὄχι. Ἂς μείνωμε ἐδῶ, ποὺ εἴμαστε κι' ἂς κάμωμε ὅ,τι μποροῦμε. Μὴ χάνῃς, λοιπόν, τὰ λόγια σου, Οὖγο. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ ὑποκύψω. Ἔπειτα σὺ ἠμπόδισες τὴ Ντὶκ να τοξεύσῃ κι' ὄχι ἐγώ.

—Ὤ! Κόκκινη Εὔα! Κόκκινη Εὔα! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ Ντίκ. Πόσο σωστὰ σκέπτεσαι!...

Γιὰ λίγα λεπτὰ ἐπεκράτησε σιωπή. Ἡ Εὔα κρατοῦσε τὸ φόρεμά της κοντὰ στὸ στόμα της γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἀποπνικτικὸ καπνό.

—Καιρὸς νὰ φεύγωμε, εἶπε ὁ Οὖγος. Κυττάξτε στὸ ποτάμι. Πρῶτος ἐγώ, ὕστερα σύ, καὶ τελευταῖος ὁ Ντίκ. Ἐμπρός.

Καὶ οἱ τρεῖς ὥρμησαν μέσα στὴ φωτιά. Ἀμέσως μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε. Σημεῖον, ὅτι τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῆ. Ἡ Εὔα γρήγορη προσπέρασε τὸν Οὖγο καὶ χώθηκε πρώτη μέσα στὶς φλόγες. Οἱ ἄλλοι τὴν ἀκολούθησαν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Οὖγος σκόνταψε κι' ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ ρίζα ἰτιᾶς καὶ καθὼς ἔκαμε νὰ σηκωθῇ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς κατεδίωκαν τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἀλλὰ ἀμέσως ἀπεσπάσθη ἀπ' τὴν περίπτυξι ἐκείνη. Γράβηξε ἕνα μικρὸ ξίφος καὶ ἀγριεμένος ὥρμησε κατὰ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ παρεμβάλλοντο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ πηδοῦσε στὰ νερὰ τοῦ Μπλάϊθ.

Ἐκεῖνοι ὑπεχώρησαν καὶ μόνον ὁ νέος Κλάβερινγκ βρέθηκε μπροστά του καὶ καθὼς ὁ Οὖγος τὸν ἔσπρωξε, ἐκεῖνος τὸν ἐρράπισε φωνάζοντας:

—Πιάσαμε τὸν δὲ Κρεσύ, τὸν κλέφτη. Κρεμάστε τον.

Ὁ Οὖγος πελιδνὸς ἀπ' τὴν προσβολή, στάθηκε. Οἱ διῶκται του τὸν ἐπλησίασαν ἀλλὰ τότε ἀκούσθηκε ἡ βροντώδη φωνὴ τοῦ Ντίκ:

—Σὲρ Τζὼν Κλάβερινγκ, πέστε στοὺς ἀνθρώπους σας, ν' ἀφίσουν ἥσυχο τὸν αὐθέντη μου, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ σᾶς στείλω ἀπὸ ἕνα βέλος στὴν καρδιά.

Καὶ καθὼς ἔλεγε αὐτά, ὕψωσε τὸ τόξο του.

Ὅλοι ὀπισθοχώρησαν, ἐκτὸς ἑνὸς Γάλλου, ποὺ δὲν ἠννόησε τὴν ἀπειλὴ καὶ καθὼς ἔκανε να συλλάβῃ τὸν Ντίκ, ἕνας βέλος τοῦ τρυποῦσε τὴν καρδιὰ καὶ τὸν σώριαζε κάτω.

Γιὰ λίγο ἐπεκράτησε ἀρκετὸς θόρυβος. Τέλος ὁ σὲρ Ἐδμόνδος εἶπε στὸν σὲρ Τζών:

—Νεαρέ μου κύριε, ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἔχει δίκηο. Ὁποιοδήποτε δὲ κι' ἂν εἶνε τὸ ἐπάγγελμά του, τὸ αἷμα του εἶνε ἐξ ἴσου εὐγενὲς μὲ τὸ δικό σου. Πρέπει νὰ χτυπηθῇς μαζί του.

Ὁ νεαρὸς Κλάβερινγκ γύρισε στὸν πατέρα του:

—Αὐθέντη, εἶπε, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ χτυπηθῶ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

—Ὤφειλες νὰ μ' ἐρωτήσῃς πρὶν τὸν μπατσίσῃς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Εἶσαι ἐνήλιξ καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' ἂν δεχθῇ πίσω τὸ ράπισμα ποὺ ἔδωκες, φύγε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ Μπλάϊθμπουργκ.

Ἡ Εὔα τότε ὕψωσε τὴ φωνή της καὶ φώναξε:

—Ἀδελφὲ Τζών, ἂν χτυπηθῇς μὲ τὸν ἐξάδελφό σου Οὖγο, ποὺ εἶνε ἀγαπητικός μου καὶ ἀρραβωνιαστικός μου καὶ νικηθῇς, τὸ λάθος θὰ εἶνε δικό σου καὶ ἐπὶ πλέον μὴ μὲ πῇς ποτὲ ἀδελφή σου. Γιατὶ σὺ τὸν προκάλεσες. Ἄκου, λοιπόν, τὴ συμβουλή μου καὶ ἄφησέ τον νὰ φύγῃ, πρὶν ἀναγκασθῇς νὰ κάμῃς κανένα ταξεῖδι πολὺ μακρινό. Καὶ σύ, Οὖγο, γιὰ τὸ χατῆρι μου συγχώρησέ τον καὶ ἔλα μαζί μου.

Ἐγονυπέτησεν ἐπάνω του καὶ ὕψωσε τὸ ξίφος...

—Ἀκούεις; εἶπε χαμηλόφωνα ὁ Οὖγος. Ἐπειδὴ εἶνε ἀδελφή σου, ἂν θέλῃς φεύγω.

—Ὄχι! ἀπήντησε ὁ Τζών. Δειλέ, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς γιὰ νὰ ζήσῃς μολύνοντας τὸ σπίτι μας.

—Τζών, Τζών, μὴ λὲς μεγάλα λόγια, φώναξε ἡ Εὔα, γιατὶ δὲν ξέρεις ποῦ θὰ κοιμηθῇς ἀπόψε.

Ὁ ἀγὼν ἦταν ἀναπόφευκτος. Οἱ δύο ἀντίπαλοι στάθηκαν ἀπέναντι ἀλλήλων. Γύρω των πῆραν θέσι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κλάβερινγκ καὶ τοῦ Γάλλου, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ θέαμα.

Οἱ δύο των στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητοι. Τὸ κόκκινο φῶς τοῦ ἥλιου, ποὺ ἔδυε, ἔπεφτε πάνω των. Κόκκινος ἦταν κι' ὁ καπνὸς τῶν καιομένων θάμνων, κόκκινα τὰ νερὰ τοῦ Μπλάϊθ, κόκκινο τὸ χιόνι καὶ ἕνα κοπάδι ἀγριοκύκνων, ποὺ πετοῦσε πάνω των, εἶχε κι' αὐτὸ χρωματισθῆ κόκκινο. Ξαφνικὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς κύκνους ἔπεσε. Τὸ βέλος τοῦ Ντὶκ εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του. Πέφτοντας ράντισε μὲ τὸ αἷμα του τὸν σὲρ Ἐδμόνδον καὶ τὸν νεαρὸν Κλάβερινγκ.

—Κακὸ σημάδι, ἀπάντησε μιὰ φωνή.

Ὁ σὲρ Τζών, πατέρας, προχώρησε πρὸς τοὺς δύο ἀντιπάλους καὶ εἶπεν ἐπίσημα:

— Χτυπηθῆτε μέχρι θανάτου, ἀλύπητα!...

Ὁ ἀγὼν εἶχε πιὰ ἀρχίσει. Ὁ νέος Κλάβερινγκ ἐπετίθετο καὶ ὁ Οὖγος ὑποχωροῦσε.

—Φοβᾶται ὁ παληοέμπορος, φώναξε κάποιος. Δόστε του ἕνα σιδερένιο πῆχυ. Τὰ χέρια του δὲν εἶνε γιὰ τὸ σπαθί.

Ἡ Εὔα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπό της καὶ ψιθύρισε μὲ ἀγωνία στὸν Ντίκ:

— Ἆρά γε νὰ εἶνε ἀλήθεια;

—Ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸν τραβᾷ κοντὰ στὴν ὄχθη καὶ ἂν ἔχῃς ὑπομονὴ θὰ ἰδῇς. Ὁ κύκνος δὲν εἶπε ψέματα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Οὖγος σκόνταψε πάνω στὸ πτῶμα τοῦ κύκνου καὶ κλονίστηκε. Ὁ νέος Κλάβερινγκ πήδησε πάνω του, ἀλλὰ ἔπεσε ἀμέσως, γιατὶ ὁ Οὖγος πρόφτασε νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπ' τὸ πόδι καὶ μ' ἕνα ἔντεχνο πήδημα βρέθηκε πάνω ἀπ' τὸν ἐξάδελφό του ἔχοντας τὸ πόδι του στὸ στῆθος του. Καὶ ὑψώνοντας τὸ μαχαίρι:

—Ὑποχωρεῖς; φώναξε

—Ὄχι, ἀπήντησε μὲ λυσσα ὁ ἄλλος.

Τότε ὁ Οὖγος σηκώθηκε κι' ἄφησε τὸν ἀντίπαλό του νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο.

— Δὲν σὲ σκοτώνω σὰ γουρούνι, εἶπε.

—Εὖγε, ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

—Βλάκα, εἶπε ἐνδομύχως ὁ σὲρ Ἐδμόνδος Ἄκουρ.

Ἡ πάλη ἐπανελήφθη, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἐπιτιθέμενος ἦταν ὁ Οὖγος. Ὁ Τζὼν ὑποχωροῦσε διαρκῶς καὶ ἀσυναισθήτως πρὸς τὸ ποτάμι.

—Γυρίστε τὸ κεφάλι σας, λαίδη, εἶπε ὁ Ντίκ, γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάποιος θὰ πεθάνῃ.

Ἡ Εὔα, ὅμως, δὲν τὸν ἄκουσε.

Τὰ ξίφη ἔλαμψαν ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ κόκκινο λυκόφως. Ἔπειτα τὸ ξίφος τοῦ Οὔγου δὲ Κρεσὺ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Κλάβερινγκ ἅπλωσε τὰ χέρια του, ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ ἐξηφανίσθη. Ἕνας παφλασμὸς ἀκούστηκε.

Τὸ δρᾶμα εἶχε λήξει.

—Σκοτῶστε τον, φώναξαν πολλοί, ἀλλὰ ὁ Οὖγος βρισκόταν πιὰ μακρυά.

—Καὶ τώρα; ρώτησε ἡ Εὔα, ὅταν τοὺς ἔφτασε.

—Στὸ ποτάμι, διέταξε ὁ Ντίκ. Ἐγὼ θὰ τοὺς βαστῶ πίσω. Κι' ἀφῆκε ἕνα βέλος νὰ φύγῃ...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Εὔα ἔμεινε σιωπηλή. Ὕστερα μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ κίνησι, κύτταξε τὸ κόκκινο φόρεμά της.

—Μὴ ξεχνᾷς, ὅτι σκότωσα τὸν ἀδελφό σου, εἶπε σοβαρὰ ὁ Οὖγος δὲ Κρεσύ.

—Ἂν δὲν τὸ ἔκανες ἐσύ, θὰ τὸ ἔκανε αὐτὸς γιὰ σένα, ἀπήντησε ἐκείνη, πέφτοντας συγχρόνως στὰ παγωμένα νερὰ τοῦ Μπλάϊθ. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ κοντά της φάνηκε τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ της, ἀλλὰ ἀμέσως ὕστερα χάθηκε γιὰ νὰ μὴν ξαναφανῇ ποτὲ πιά.

Ὁ Οὖγος κολυμποῦσε πλάϊ της. Σὲ λίγο οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι μὲ πολλὲς προσπάθειες βρίσκονταν στὴν ἄλλη ὄχθη.

— Θὰ πᾶμε στὸ μοναστῆρι νὰ κάμωμε τοὺς γάμους μας. Ἐμπρός, Εὔα, πρὶν παγώσῃς.

—Ἔχω κάτι μέσα μου, Οὖγο, ποὺ δὲν μ' ἀφήνει νὰ παγώσω, εἶπεν ἐκείνη καὶ τὸν κύτταξε τρυφερά.

—Ἀριστερώτερα, ἀφέντη, ἀκούστηκε πίσω τους ἡ γνώριμη φωνὴ τοῦ Ντίκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Κανεὶς δὲν βρισκόταν στοὺς δρόμους τοῦ Ντάουνουϊτς τὴν ἄγρια ἐκείνη χειμωνιάτικη νύχτα, ποὺ οἱ τρεῖς φίλοι χτυποῦσαν τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ Νάϊτς Τίμπλαιρ.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ψηλὸς καὶ ἀσπρογένης καλόγηρος φάνηκε στὸ ἄνοιγμά της:

—Ποιὸς χτυπᾷ; Μήπως πεθαίνῃ κανένας καὶ μὲ φωνάζετε αὐτὴν τὴν ὥρα;

—Ναί, πάτερ Ἀνδρέα, ἀπήντησε ὁ Οὖγος. Ἀρκετοὶ πέθαναν καὶ πολλοὶ κινδυνεύουν. Ἀλλ' ἄφησέ μας πρῶτα νὰ μποῦμε μέσα καὶ θὰ σοῦ τὰ ποῦμε ὅλα.

— Τί εἶν' αὐτό; Μιὰ γυναίκα; φώναξε ὁ γεροκαλόγερος. Ἡ Εὔα Κλαβερινγκ; Ἀλλὰ τί τρέχει;

—Μάλιστα, εἶπε ἡ Εὔα. Εἶνε ἡ Εὔα Κλάβερινγκ, ἡ Κόκκινη Εὔα, βαμμένη μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ της, βρεγμένη ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ Μπλάϊθ, χτυπημένη ἀπ' τοὺς ἀνέμους, χιονισμένη, ποὺ ζητάει ἕνα κουρέλι νὰ σκεπαστῇ, ἕνα κομμάτι ψωμὶ νὰ φάῃ καὶ μιὰ φωτιὰ νὰ ζεσταθῇ...

Πρὶν τελειώσῃ, ὁ καλόγερος φώναξε:

—Ἀδελφὴ Ἁγνή! Ἀδελφὴ Ἁγνή!

Μιὰ μικρόσωμη γρηά, ντυμένη μοναχή, φάνηκε.

—Παράλαβε αὐτὴν τὴν κυρίαν, εἶπε ὁ καλόγερος, δός της τὸ καλλίτερό σου φόρεμα καὶ τροφή. Γρήγορα.

Ἔπειτα παρέλαβε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ὡδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη κι' ἀραχνιασμένη κάμαρα, στὴν ὁποία βρίσκονταν πολλὰ ὅπλα, πανοπλίες, λάβαρα.

— Καὶ τώρα, Οὖγο δὲ Κρεσύ, τί ἔκαμες;

— Σκότωσα τὸν ξάδελφό μου Τζὼν Κλάβερινγκ, πάτερ, νομίζω δὲ καὶ κάποιον ἄλλον.

—Σὲ ἀγῶνα πολὺ δίκαιο, ψιθύρισε ὁ Ντίκ.

—Δὲν ἀμφιβάλλω. Δὲν εἶνε δυνατὸ ἕνας δὲ Κρεσὺ νὰ γίνῃς δολοφόνος. Ἀλλὰ εἶστε βρεγμένοι ὥς τὰ κόκκαλα. Ἐλᾶτε στὸ δωμάτιό μου νὰ σᾶς δώσω μερικὰ ἐνδύματα.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὅλοι εἶχαν συναθροισθῆ γύρω στὴ θερμάστρα κι' ἔτρωγαν.

Τρώγοντας οἱ ξένοι διηγήθηκαν τὴν περιπέτειά τους καὶ ἐν τέλει ὁ δὲ Κρεσὺ ζήτησε ἀπὸ τὸν πάτερ-Ἀνδρέαν νὰ τὸν νυμφεύσῃ μὲ τὴν Εὔαν.

Ὁ πάτερ-Ἀνδρέας ἔστειλε τοὺς ἄλλους να κοιμηθοῦν καὶ ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Οὖγο.

—Τώρα, Οὖγο, εἶπε, ἡ θέσις σου εἶνε ἀπελπιστική, γιατὶ αὐτοὶ οἱ Κλάβερινγκ θὰ φροντίσουν νὰ σὲ ξεκάμουν. Ἐν τούτοις, ἂν τὰ καταφέρῃς νὰ φύγῃς, ἔχεις στὰ χέρια σου ἕνα πιὸ δυνατὸ κι' ἀπὸ τὸ Ντὶκ βέλος. Χθὲς μόλις ὅταν κάμαμε λόγο γιὰ τὸ συνοικέσιο τῆς Εὔας μὲ τὸν Νορμανδόν, γιατὶ εἶνε Νορμανδός, μολονότι ἔχει μητέρα Ἀγγλίδα καὶ γεννήθηκε στὴν Ἀγγλία, τοῦ εἶπα, ὅτι εἶνε προδότης ὅποιος μελετᾷ τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἐδουάρδου, ποὺ ὑποκρίνεται, ὅτι τὸν ὑπηρετεῖ δῆθεν. Ἀλήθεια, φαντάστηκες ποτέ σου γιατὶ αὐτὸς βρίσκεται ἐδῶ;

—Κατασκοπεύει τὰς δυνάμεις τοῦ βασιλέως μας.

—Κάτι παραπάνω. Ψάχνει νὰ βρῇ τὴν κατάλληλότερη ἀκτὴ γιὰ ν' ἀποβιβάσῃ πενῆντα χιλιάδες Νορμανδοὺς στὰ παράλια τοῦ Σάφφοκλ, νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὸ ἀγγλικὸ στέμμα στὸ κεφάλι τοῦ Δουκὸς Ἰωάννου, ποὺ θὰ τὸ κρατῇ ὡς ὑποτελὴς τοῦ Φιλίππου τῆς Γαλλίας.

—Ἀλλὰ εἶνε δυνατόν;

Ὁ πάτερ Ἀνδρέας σηκώθηκε, πῆγε πρὸς ἕνα μέρος κι' ἔβγαλε μὲ προσοχὴ κάτι. Ὕστερα ξαναγυρίζοντας ἔδωσε στὸν Οὖγο ἕνα γράμμα:

—Διάβασε, εἶπε.

Ὁ Οὖγος μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε διάβασε:

«Ὑψηλότατε κύριέ μου.

Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κυνηγιοῦ μα τοῦ κυνηγοῦ κατώρθωσα νὰ ἐρευνή· κατώρθωσα νὰ ἐρευνήσω καλὰ τὰ μέρη ἐδῶ καὶ νὰ διαπιστώσω, ὅτι τὰ νερὰ εἶνε ἀρκετὰ βαθειά. Ἐν τῷ μεταξὺ προσπαθῶ νὰ ἐξαλείψω κάθε ὑποψία, ἀλλὰ καθὼς φιλοξενοῦμαι στὸν σὲρ Τζὼν Κλάβερινγκ ἐρωτεύθηκα τὴν κόρη του Εὔα. Ὁ πατέρας της μοῦ τὴν δίδει εὐχαρίστως γυναῖκα μου. Ὁ γάμος, ἐννοεῖται, θὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἀποβίβασι τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς τονίσω, ὅτι ὁ γέρο-Κλάβερινγκ μὲ θεωρεῖ φίλο τῆς Ἀγγλίας.

Ὑποβάλλω τὰ σέβη μου

20 Φεβρουαρίου 1346, Μπλάϊθμπουργκ τοῦ Σάφφολκ.

Ἐδμόνδος ντὲ Νουαγιόν».

—Βλάκας ποὺ εἶνε, εἶπε ὁ Οὖγος, μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα.

—Σωστά, ἀλλὰ τώρα ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ σώσῃς τὴν Ἀγγλία καὶ τὸν Ἐδουάρδο πηγαίνοντας ὁ ἴδιος τὸ γράμμα στὸ βασιλιᾶ, στὸ Λονδῖνο, εἶπε ὁ πάτερ Ἀνδρέας.

—Εἶνε φρόνιμο, πάτερ, νὰ πάω ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ Λονδῖνο, ἐγὼ ποὺ ἔχω τόσους ἐχθρούς, ποὺ καραδοκοῦν νὰ μὲ σκοτώσουν;

—Ἀκόμη δὲ γεννήθηκε ἐκεῖνος ποὺ θὰ σὲ σκοτώσῃ, εἶπε σοβαρὰ ὁ καλόγερος. Ὁρκίζεσαι νὰ μὴν εἰπῇς σὲ κανένα τίποτε;

—Τὸ ὁρκίζομαι!...

—Θὰ μὲ νομίσῃ τρελλό, ψιθύρισε ὁ κα-

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΠΟΙΑΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΘΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΘΑ ΣΤΟΙΧΙΣΗ ΠΕΡΙ ΤΑ 7 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἔκθεσις Τέχνης καὶ Τεχνικῆς!

Ἔτσι θὰ λέγεται.

Ἡ μεγάλη Διεθνὴς Ἔκθεσις τῶν Παρισίων, ποὺ θ' ἀνοίξῃ τὰς πύλας της τὸν προσεχῆ Μάϊον, ὅπου θὰ συγκεντρωθῇ ὅ,τι καλλίτερο καὶ ὡραιότερο καὶ τελειότερο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ κόσμος ὅλος.

Ἡ προσπάθειες ποὺ καταβάλλει ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις τοῦ κ. Λέοντος Μπλοὺμ, μᾶς πείθουν, ὅτι κάτι ὡραῖο, κάτι θαυμάσιο θὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ στὰ ἔκθαμβα μάτια τῶν εὐτυχῶν θνητῶν ποὺ θὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν.

Ἐκεῖ, στὸ διανοητικὸ πεδίο, θὰ ἀγωνισθοῦν ἕναν ὡραῖον καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς σφαίρας!...

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καινοτομιῶν ποὺ ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα τοῦ «Παρνασσοῦ», θὰ εἶνε καὶ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας, παρμένης ἀπὸ τὴν Μεγάλην Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1879.

Ἡ ταινία θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «ἡ Μασσαλιῶτις», τὸν τίτλον δηλαδὴ τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου τῆς Γαλλίας καὶ θὰ προβληθῇ τὴν 14ην Ἰουλίου, ἡμέραν τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῶν Γάλλων.

Ἡ ταινία αὐτὴ θὰ ἔχῃ ὡς σκοπὸν τὴν ἐπίδειξιν τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑβδόμης Τέχνης εἰς τὴν Γαλλίαν.

Εἶνε δὲ γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀλιγοχρόνιο περίοδο μιᾶς κάποιας καταπτώσεως, τὸ Γαλλικὸ Φὶλμ διὰ τῆς «Μασσαλιώτιδος» θὰ ἀναλάβῃ πάλιν τὴν θέσιν ποὺ τοῦ ἁρμόζει εἰς τὴν Διεθνῆ Κινηματογραφίαν.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε πῶς θὰ γυρισθῇ τὸ περίφημο αὐτὸ φίλμ.

Σκηνοθέτης του εἶνε ὁ κ. Ζὰν Ρεννὰρ, ὁ ὁποῖος εἰς συντάκτην τῆς «Παρὶ-Σουὰρ» τοῦ μεγάλου αὐτοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, ἔδωσε τὰς λεπτομερείας τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας.

—Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Γαλλικῆς Κινηματογραφίας, ἐδήλωσεν ὁ κ. Ζὰν Ρεννὰρ, ὁ δημόσιος προϋπολογισμὸς χρηματοδοτεῖ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας. Ποσὸν τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων ἐψηφίσθη διὰ νὰ καλύψῃ τὰς δαπάνας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦσαν δεκαπλασίως μεγαλείτεραι ἂν αἱ ὀργανώσεις αἱ συγκροτοῦσαι τὸ Λαϊκὸν Μέτωπον δὲν παρεῖχον ἀμισθὶ ἔμψυχον ὑλικὸν διὰ τὰ μέρη τοῦ ἔργου εἰς τὰ ὁποῖα θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ λάβουν μέρος ὁλόκληρες χιλιάδες ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἂν ἐπληρώνοντο, δὲν θὰ ἤρκουν ἴσως οὔτε τριάντα ἑκατομμύρια φράγκων.

»Χαρακτηριστικὸν τῆς προθυμίας μὲ τὴν ὁποίαν αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ θὰ συνδράμουν εἰς τὸ γύρισμα τῆς μεγάλης ἱστορικῆς ταινίας, εἶνε, ὅτι ἡ Ὁμοσπονδία Ἐργατῶν Φίλμ ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὸ γύρισμα.

»Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ «σενάριο» ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ γυρισθῇ ἡ ταινία, αὐτὸ ἐγράφη τῇ εὐγενῇ συμπράξει τῶν ἀριστέων τοῦ Γαλλικοῦ λόγου, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκονται τὰ ὀνόματα τῶν κ. κ. Ζὰν—Ρισὰρ Μπλὸκ, Ἀνρὺ Λενορμὰν, Ἀνρὺ Ζανσὸν, Ἀντρὲ—Πὼλ Ἀντουὰν κλπ.

»Τὴν μουσικὴν τοῦ ἔργου ἔγραψαν οἱ ὀνομαστοὶ Γάλλοι συνθέται Ντεζορμιὲρ, Ὀνεγγὲ, Ὡρὶκ, Μιλὼ, Κοσμᾶ, Κεκλὲν, Ἰμπὲρ κλπ.

»Τὸν δὲ πρωτεύοντα ρόλον τοῦ Ροβεσπιέρρου θὰ ὑποδυθῇ ὁ μεγάλος Γάλλος ἠθοποιὸς Λουῒ Ζουβέ. Ὁ δὲ Μωρὶς Σεβαλλιὲ δὲν θὰ μείνῃ κι' αὐτὸς ἀχρησιμοποίητος, θὰ ὑποδυθῇ τὸν ρόλον ἑνὸς ἐργάτου ποὺ θὰ τραγουδάῃ τὴν «Μασσαλιώτιδα».

»Μὲ λίγα λόγια ὅλαι αἱ ἀξίαι, ὅλα τὰ ταλέντα τῆς συγχρόνου Γαλλίας, θὰ συνεργασθοῦν ἀφιλοκερδῶς, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ μεγάλη δυτικὴ δημοκρατία νὰ δώσῃ ἕνα ἀντάξιο δεῖγμα τῆς τέχνης της».

⁂

Ἡ «Νορμανδία», τὸ ὡραιότερο καὶ μεγάλο Γαλλικὸ ὑπερωκεάνειο τῆς γραμμῆς Χάβρη — Νέα Ὑόρκη, δὲν ἔμεινε καὶ αὐτὴ ἄμοιρος καινοτομιῶν καὶ τροποποιήσεων, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ θεωρῆται πιθανὴ ἡ ἀπόστασις τοῦ «Κυανοῦ Ἐπισείοντος» ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ἀντίζηλον, ποὺ τὸν κρατεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν ὑπερωκεάνειον «Βασίλισσα Μαίρη».

Κοντὰ στὴ «Νορμανδία» ὑπεβλήθησαν εἰς ριζικὰς τροποποιήσεις καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα γαλλικὰ ὑπερωκεάνεια «Παρίσιοι», «Νῆσος τῆς Γαλλίας», «Λαφαγιὲτ», «Σαμπλαὶν», «Ντὲ Γκρὰς» κλπ.

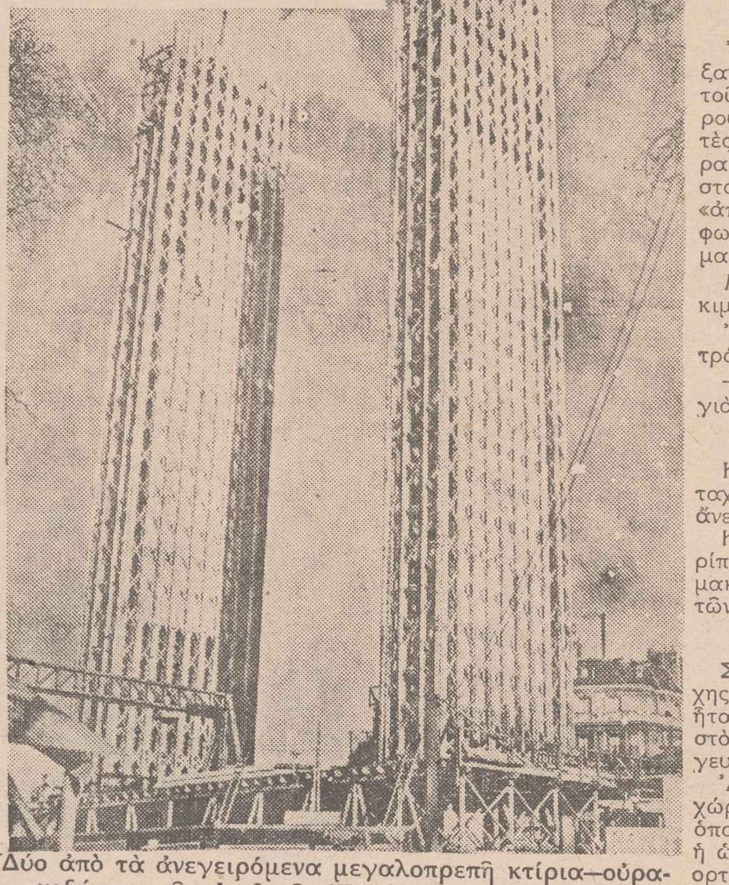

Δύο ἀπὸ τὰ ἀνεγειρόμενα μεγαλοπρεπῆ κτίρια—οὐρανοξύστας τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων

Τόση δὲ εἶνε ἡ ζήτησις θέσεων διὰ τὰ ἀτμόπλοια αὐτά ποὺ διῆλθον τὸν Ἀτλαντικὸν, ὥστε ὅλες ἡ καμπίνες των διὰ τὰ δρομολόγια τοῦ Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου ἔχουν προαγορασθῆ.

Διὰ νὰ λάβῃ δὲ ὁ ἀναγνώστης μίαν ἰδέαν τῆς πυκνότητος τῶν δρομολογίων, σημειοῦμεν ὅτι τὸν Ἀπρίλιον θὰ λάβουν χώραν τέσσαρες ἀναχωρήσεις διὰ Νέαν Ὑόρκην, τὸν Μάϊον ἓξ καὶ τὸν Ἰούνιον ἐννέα!

Ἐκτὸς τῶν δρομολογίων αὐτῶν διὰ Νέαν Ὑόρκην, θὰ ἐκτελεσθοῦν καὶ ἄλλα διὰ τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον, Μεξικανικὸν Κόλπον, Ἀβάναν, Βαλπαραῖζο κλπ. πρὸς ἀναζήτησιν καὶ τῶν πλέον μακρυνῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως ἀπὸ τὴν Χιλὴν, τὴν Περουβίαν, τὸν Ἰσημερινὸν (Ἐκουαδὸρ), Βολιβίαν κλπ. διὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, ὅπου θὰ ἰδοῦν ἀναπαριστώμενον ἕνα μέρος τῆς μακρυνῆς των πατρίδος!...

ΖΩΡΖ ΡΕΝΕ

⁂

Ἡ ἔκθεσις θὰ στοιχίσῃ 1.276 ἑκατομμύρια φράγκα. Δηλαδή:

ΔΑΠΑΝΑΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ:

τοῦ προϋπολογισμοῦ	1.050	ἐκ.	φρ.
τῶν ἰδιωτῶν	100	»	»

ΔΑΠΑΝΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ

Ἀγγλία	8	ἐκ.	φρ.
Βέλγιον	12	»	»
Γερμανία	40	»	»
Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι	8	»	»
Ἰταλία	15	»	»
Σοβιετικὴ Ρωσσία	13	»	»
Ἄλλαι χῶραι	30	»	»

Σύνολον δαπανῶν 1.276 ἑκατομμύρια Γαλλικὰ φράγκα, δηλαδὴ περὶ τὰ 7 δισεκατομμύρια δραχμῶν.

⁂

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1937 ξαναφέρνομε στὴ μνήμη μας τὴν ἔκθεσι τοῦ 1900, στὴν ὁποία τόσες ἐκπλήξεις παρουσιάστηκαν. Μιὰ ἀπ' τὶς ἐκπλήξεις αὐτὲς ἦταν καὶ τό... Θεατρόφωνον ἢ καλλίτερα τὸ... Φωτο-κινηματο-Θέατρον, ποὺ μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια τῶν ἐπισκεπτῶν «ἀπέδωσε ἀκριβῶς, ὅπως στὸ φυσικὸ, τὴ φωνὴ καὶ τὰς κινήσεις τῶν μεγαλειτέρων μας καλλιτεχνῶν».

Μιὰ ἄλλη ἔκπληξις ἦταν ἡ πρῶτες δοκιμὲς τοῦ ἀσυρμάτου.

Ἀλλὰ αὐτὸ οἱ ἐπισκέπτες μὲ κανένα τρόπο δὲ θέλησαν νὰ τὸ παραδεχθοῦν:

—Ἀσύρματος; Δὲν μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ σοβαρὴ ἰδέα!

⁂

Καὶ τὸ Κινητὸ Πεζοδρόμιο μὲ τὶς τρεῖς ταχύτητες, ποὺ γρηγορώτερα κι' ἀπ' τὸν ἄνεμο σᾶς μεταφέρει ἐδῶ κι' ἐκεῖ;

Καὶ μέσα σ' ὅλ' αὐτά τὸ γιγαντιαῖο περίπτερο τῆς Γερμανίας, ποὺ δείχνει μιὰ τρομακτικὴ πρόοδο καὶ πρόβλεψι γιὰ πρόοδο τῶν μηχανικῶν.

⁂

Στὴν ἔκθεσι τοῦ 1889 ὁ μόνος μονάρχης ποὺ πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἐπισήμως, ἦταν ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ποὺ ἔφθασε στὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου τὸ ἀπόγευμα τῆς 30ῆς Ἰουλίου.

Ἀπὸ τότε καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἔλαβον χώραν πρὸς τιμήν του ἄπειρες ἑορτές, στὶς ὁποῖες παρευρέθη ὅλο τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ ἡ ὡραιότερη ἐξ ὅλων ἦταν ἡ νυκτερινὴ γιορτή, ὅπου σὲ μιὰ ἀποθέωσι τοῦ φωτὸς καὶ τῆς χαρᾶς, τριακόσιες χιλιάδες στήθεια φώναξαν μὲ μιὰ φωνή:

—Ζήτω ὁ Σάχης!...

⁂

Ἀλλὰ αἱ ἐκπλήξεις τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1937 θὰ εἶνε ἀπείρως περισσότεραι καὶ... ἐκπληκτικώτεραι τῶν προηγουμένων ἐκθέσεων.

Τί θὰ ἐλέγατε αἴφνης, ἂν σᾶς προέτειναν ἕνα διαπλανητικὸ ταξεῖδι, χωρὶς τὸν ἐλάχιστο κίνδυνο.

Μὴ γελᾶτε.

Ἡ αὐταπάτη ποὺ δημιουργεῖ τὸ «Πλανετάριουμ Τσάϊς» εἶνε τόσο δυνατή, ὥστε νομίζει κανεὶς πῶς πραγματικὰ ταξειδεύει στὸν οὐρανό.

Κάθεστε σὲ μιὰ αἴθουσα, ὅπως ὅλες ἡ ἄλλες. Ξαφνικὰ γίνεται σκοτάδι, ἀλλὰ ἰδοὺ ποὺ ἕνα-ἕνα τ' ἀστέρια ἀνάβουν. Ὕστερα οἱ πλανῆται, ἡ σελήνη. Ἀναγνωρίζει κανεὶς εὔκολα τὴ Μεγάλη Ἄρκτο, τὸν Πολικό, τὸν Βέγα καὶ τ' ἄλλα ἀστέρια, ποὺ ἀρχίζουν νὰ κινοῦνται μπροστὰ στὰ ἔκθαμβα μάτια. Διερωτᾶσθε: Ψέμα ἢ ἀλήθεια;

⁂

Ἕνα ἄλλο ἀπὸ τὰ τόσα θαυμαστὰ τῆς ἐκθέσεως θὰ εἶνε καὶ ὁ γυαλένιος ἄνθρωπος, ποὺ θὰ δείχνῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ ἀκρίβεια τὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Στὴν πραγματικότητα δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ γυαλὶ, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ὕλη, ποὺ οὔτε σπάζει, οὔτε καίγεται.

Τὰ ὄργανα φαίνονται χάρις σὲ πολλὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες, ποὺ θὰ φωτίζουν καθαρὰ τὴν κάθε λεπτομέρεια.

Ὁ γυαλένιος ἄνθρωπος ἀνήκει στὸ κοινωνικὸ μουσεῖο τῆς Δρέσδης.

⁂

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνωμε, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες ἐκπλήξεις θὰ εἶνε τὸ «Μέγαρο τῆς Ἐφευρέσεως», ὅπου ὁ κάθε ἐπισκέπτης θὰ ἔχῃ τὴν εὐχέρεια νὰ δημιουργῇ μιὰ θύελλα ἢ μιὰ λιακάδα, χάρις σ' ἕνα ἔξυπνο καὶ ἁπλὸ μηχανισμό.

Ἀκόμη θὰ μποροῦν ἐκεῖ νὰ μετρᾶν τὴν προσοχή, τὴ σκέψι, τὴ φυσικὴ δύναμι κλπ.

⁂

Ἀλλὰ τί θὰ ἀποφέρῃ ἡ ἔκθεσις ; Κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, τὰ ἐκ τῆς ἐκθέσεως κέρδη θ' ἀνέλθουν διὰ τὸ Γαλλικὸν Κράτος καὶ τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον εἰς τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι δύο δισεκατομμυρίων φράγκων.

Δηλαδὴ ἀξίζει τὸν κόπο!...

Κ. ΒΑΡΔΑΣ

λόγερος, μιλῶντας στὸν ἑαυτό του, σὰν ἄνθρωπος ποὺ σκεπτότανε νὰ πάρῃ μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι. Ἀλλὰ ἔστω, εἶπε ἀμέσως, γυρίζοντας στὸν Οὖγο, θὰ σοῦ πῶ κάτι, ποὺ ἀκόμα δὲν ἄκουσαν αὐτιὰ ἀνθρώπινα. Ἄκου καὶ ἂν θέλῃς πίστεψέ με.

Σοβαρὰ καὶ σιγὰ ὁ πάτερ Ἀνδρέας ἄρχισε:

—Μακρυὰ στὴν Ἀνατολὴ ὑπάρχει μιὰ μεγάλη χώρα, ποὺ τὴν λέμε Κάταιη, ἂν καὶ ἄλλοι τῆς δίνουν ἄλλα ὀνόματα. Ἀπ' ὅλους τοὺς Ἄγγλους εἶμαι ὁ μόνος, ποὺ ἐπεσκέφθην αὐτὴ τὴ χώρα. Θὰ μοῦ χρειάζονταν ὁλόκληρη ἡ νύχτα, γιὰ νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, πῶς πῆγα ὡς ἐκεῖ πέρα. Πάντως βρέθηκα μιὰ ἐποχὴ στὴ χώρα Κάταιη, ποὺ εἶνε ἡ σημερινὴ Κίνα. Ἔμεινα ἐκεῖ τρία χρόνια, ταξειδεύοντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι. Ἔτσι ἔφτασα σὲ μιὰ μεγάλη πόλι τὴν Καμπαλοὺς ἢ Πεκίνο, ὅπου φιλοξενήθηκα ἀπ' τὸν Αὐτοκράτορα Τιμούρ. Ὅσον καιρὸ ἔμεινα ἐκεῖ σπούδασα τὴ θρησκεία των. Πῆγα σ' ἕνα ναό, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ναὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶδα κανένα ἀπ' τοὺς Θεούς των, ποὺ ὠνόμαζαν Τιέν. Ρώτησα τότε τὸν Αὐτοκράτορα, ἂν θὰ μποροῦσα νὰ ἰδῶ τὸν Θεὸ καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε, ὅτι καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ μὴ τὸν ἔβλεπα. Ἐγὼ ἐπέμενα, γιατὶ εἶπα ὅτι ὁ δικός μας καὶ ἀληθινὸς Θεὸς θὰ μὲ προφύλασσε. Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ θυμωμένος μὲ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ μὲ ὁδηγήσουν στὸ ναὸ τοῦ Μώργκ καὶ νὰ κυττάξουν, ἂν ὁ Θεός μου θὰ μποροῦσε νὰ μὲ προστατεύσῃ. Κατόπιν μ' ἀπεχαιρέτησε, λέγοντας, ὅτι λίγοι θνητοὶ ἀντίκρυσαν τὸ Μώργκ, χωρὶς νὰ πεθάνουν.

»Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι φοβήθηκα, ἀλλὰ πιστεύοντας στὸ Χριστό, ἀπεφάσισα ν' ἀντιμετωπίσω τὸ εἴδωλο ἐκεῖνο, γιατὶ ἔτσι τὸ φαντάστηκα.

»Τὴ νύχτα οἱ ὑπηρέτες τοῦ Τιμοὺρ μὲ ἔβαλαν σ' ἕνα φορεῖο καὶ μ' ἔφεραν ἔξω ἀπ' τὴν πόλι. Ἐκεῖ μ' ἄφησαν καὶ μοῦ εἶπαν να προχωρήσω ἕως τὸ πρωΐ, ὁπότε καὶ ἔφθανα στὴν κατοικία τοῦ Μώργκ, ὅπου θα μποροῦσα εὔκολα νὰ μπῶ, γιατὶ οἱ πόρτες θὰ ἦσαν ἀνοικτές. Γύρω μου ἁπλώνονταν ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο.

»Προχώρησα καὶ τὰ ἐξημερώματα ἔφτασα σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ὁλάνοιχτη πύλη. Ἕνας ἀόρατος φόβος μὲ κατέλαβε. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι, ὅτι βρισκόμουνα ἀνάμεσα σὲ ἀόρατους νεκρούς. Δὲν ἀκούονταν οὔτε φωνὴ ἀνθρώπου, οὔτε γαύγισμα σκύλου, οὔτε φύλλου ψιθύρισμα. Ἐπὶ τέλους ἄρχισε ν' χαράζῃ κι' ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ συνέρχεται, γιατὶ δὲν ἤθελα να πεθάνω στὸ σκοτάδι. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου ἀκούγονταν μόνο ἕνα συριστικὸ πτερύγισμα, σὰν χιλιάδες ψυχῶν νὰ πετοῦσαν. Μόλις τὸ φῶς ἔγινε, εἶδα, ὅτι βρισκόμουνα στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, γεμάτου ἀπὸ ψηλοὺς κέδρους, ποὺ περιέβαλαν ἕνα Ναό, χτισμένο μὲ πέτρες καὶ περιτοιχισμένο ἀπὸ ἕνα τοῖχο πάλι ἀπὸ μαῦρες πέτρες.

»Γονάτισα καὶ παρεκάλεσα ὅλους τοὺς ἁγίους νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψουν. Ἔπειτα σηκώθηκα, ἔκαμα τὸν σταυρό μου καὶ προχώρησα πρὸς τὴ μεγάλη Πύλη.

»Ποτὲ ἄλλοτε δὲν κατάλαβα τὴν μικρότητα τοῦ ἀνθρώπου. Καθὼς προχωροῦσα μοῦ φάνηκε, ὅτι ἤμουν ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν κόσμο, ποὺ πήγαινε πρὸς τὴν καταστροφή του.

»Ἐπέρασα μέσα ἀπ' τὴν Πύλη καὶ μὴ βλέποντας κανένα θυρωρὸ νὰ μ' ἐμποδίσῃ προχώρησα καὶ βρέθηκα μέσα σὲ μιὰ αὐλὴ κλεισμένη ἀπὸ ἕνα μαῦρο τοῖχο μὲ μιὰ πόρτα στὴ μέση. Ποῦ ὡδηγοῦσε ἐκείνη ἡ πόρτα δὲν ξέρω, γιατὶ ὁ τοῖχος δὲν μ' ἄφηνε νὰ δῶ πιὸ πέρα. Στὴ μέση τῆς αὐλῆς ἦταν μιὰ δεξαμενὴ μὲ ἥσυχο καὶ μαῦρο νερὸ καὶ στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς δεξαμενῆς ἦταν μιὰ κενὴ μαρμάρινη ἕδρα.

Ὁ πάτερ Ἀνδρέας σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὁ Οὖγος, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε γίνει πολὺ περίεργος εἶπε:

—Πολὺ ἁπλὸ τὸ μέρος αὐτὸ γιὰ ἕνα ναό.

—Ἁπλό, παιδί μου, καὶ ὅμως τρομερό... τρομερό!... Σοῦ εἶπα τὶ εἶδα: μιὰ κενὴ ἕδρα, μερικοὺς μαύρους τοίχους, μιὰ δεξαμενὴ μὲ ἥσυχο νερό, λίγα δένδρα κι' ἐπάνω τὸν γαλήνιο οὐρανό. Τί τὸ φοβερὸ ἔχουν αὐτὰ τὰ πράγματα ; Τίποτε! Καὶ ὅμως ἔτρεμα ὅλος κι' ἀφοῦ γονάτισα ἄλλη μιὰ φορὰ προσευχήθηκα στὸν Χριστό μου, ζητῶντας του βοήθεια.

»Ὅταν πάλι σήκωσα τὰ μάτια μου, ἡ ἕδρα δὲν ἦταν κενή. Ἕνας ἄνθρωπος, Οὖγο, κάθονταν, ἕνας ἄνδρας, ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν πολὺ δυνατοῦ, παρ' ὅλο, ποὺ δὲν ἦταν γίγας.

—Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, παιδί μου νὰ σοῦ τὸν περιγράψω, μολονότι τὸν βλέπω μπροστὰ στὰ μάτια μου. Τὰ θνητά μου χείλη δὲν ἠμποροῦν νὰ εἰποῦν πῶς ἦταν, ἴσως γιατὶ σ' ἐμένα φαινόταν σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καίτοι ἦταν τελείως διαφορετικός: Εἶχε κάτι φρύδια σιδερένια κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν τὰ βαθειὰ ψυχρά του μάτια. Γένεια καὶ μουστάκια δὲν εἶχε. Τὰ χείλη του ἦσαν παχειά. Νέος δὲν ἦταν, ἀλλὰ οὔτε καὶ γέρος καὶ φαινόταν νὰ εἶχε ζήσει ἔτσι ἐπὶ αἰῶνας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ντύσιμό του ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα κόκκινο μανδύα, σὰν ἐκεῖνο, ποὺ ἡ ἀγαπημένη σου Εὔα φορεῖ. Τὰ χέρια του κρέμονταν σὰν ξύλα καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν σὰν νεκρικό. Γύρω του πετοῦσαν λευκὰ πουλιά, σίμωναν στ' αὐτιά του σὰν νὰ ψιθυρίσουν κἄτι καὶ ἔφευγαν.

»Πόση ὥρα ἔμεινα καθηλωμένος σ' ἐκείνη τὴ θέσι δὲν ξέρω. Ξέρω, ὅμως, ὅτι ξύπνησα ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ φωνή, ποὺ ὁ ἦχος της πέρασε σὰν πάγος ἀπ' τὶς φλέβες μου.

»Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἔλεγε:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχὲς

Ἕνα αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα παγκοσμίου φήμης

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

(Ὁ ἔρως τοῦ βασιλέως Σολομῶντος μὲ τὴν ὡραίαν Σουλαμίτιδα)

Τὸ ὑπέροχον ἔργον τοῦ μεγάλου συγγραφέως ΑΛ. ΚΟΥΠΡΙΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ σοφὸς βασιλεὺς Σολομὼν, ποὺ βρίσκεται στὴν ἀκμὴ τῆς δόξης του καὶ τῆς ἡλικίας του, συναντᾷ μιὰ μέρα τὴ μικρὴ ποιμενίδα Σουλαμίτιδα, πρὸς τὴν ὁποία αἰσθάνεται παράφορο ἔρωτα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Σουλαμῖτις, τὴν ὁποίαν ἐμάγευσε ἡ μορφὴ καὶ ἡ ὁμιλία τοῦ Σολομῶντος, δὲν μένει ἀδιάφορη στὸν ἔρωτά του καὶ ἀφίνεται μὲ εὐχαρίστησι στὶς θωπεῖες τοῦ βασιλέως.

Πρὸς τὸ βράδυ χωρίζουν, ἀφοῦ ἔδωσαν ὑπόσχεσι γιὰ μιὰ συνάντησι τὸ ἴδιο βράδυ.

Ἡ Σουλαμῖτις τρέχει κι' ἀγοράζει διάφορα ἀρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀλείφει τὸ παρθενικό της σῶμα, γιὰ νὰ φανῇ πιὸ εὐχάριστη στὸν ἐρωμένο της.

Ὕστερ' ἀπὸ ὧρες, βήματα ἀκούστηκαν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό της καὶ μιὰ φωνή, ποὺ τὴν καλοῦσε ν' ἀνοίξῃ.

Ἐκείνη διστάζει καὶ ὅταν σὲ λίγο πηγαίνῃ ν' ἀνοίξῃ, ὁ ἀγαπημένος της εἶχε φύγει.

Τρελλὴ ἀπὸ ἀπελπισία, παίρνει τοὺς δρόμους ἀναζητῶντας τον.

(Συνεχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Στάσου, στάσου ὡραία μου! τῆς φώναξε γελῶντας, γιατὶ νὰ εἶσαι τόσο βιαστική; Εἴμαστε μουσκεμένοι ἀπὸ τὴν νυχτερινὴ δροσιὰ καὶ σὺ καῖς ἀκόμα ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμα τοῦ ἐρωμένου σου, ὅπου μυστικὰ ἐπέρασες τὴν νύχτα... Εἶνε, λοιπὸν σωστὸ νὰ μείνῃς καὶ μαζί μας λίγο!

Ὁ μεγαλείτερος σηκώθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του καὶ θέλει νὰ φιλήσῃ τὴν Σουλαμτιδα. Δὲν γελάει, ἡ ἀναπνοή του εἶνε ἀπότομη καὶ γλήγορη. Ἡ γλῶσσα του περνᾷ καὶ ξαναπερνᾷ στὰ μελανιασμένα του χείλη. Μέσα στὴν χλωμάδα τῆς ὁμίχλης τὸ πρόσωπό του, παραμορφωμένο ἀπὸ μεγάλες πληγὲς λέπρας, εἶνε τρομερὸ νὰ τὸ βλέπῃ κανείς. Ἡ φωνή του εἶνε βραχνιασμένη.

—Ἀλήθεια, τῆς λέει, σὲ τί ὁ ἀγαπημένος σου εἶνε καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνδρες, ὤμορφη κοπέλλα; Κλεῖσε τὰ μάτια καὶ δὲν θὰ τὸν ξεχωρίζῃς ἀπὸ μένα. Καὶ ἀξίζω περισσότερο ἀπ' αὐτόν, γιατὶ ἀσφαλῶς ἔχω περισσότερη πεῖρα.

Καὶ τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τοὺς ὤμους, ἀπὸ τὰ φορέματα, ἀπὸ τὸ στῆθος, ἡ Σουλαμῖτις ὅμως εἶνε δυνατή. Τὸ κορμί της, ποὺ γλυστράει ἀπὸ τὸ λάδι, τοὺς ξεφεύγει. Μέσα στὰ χέρια τους μένει μονάχα τὸ πέπλο ποὺ τὴν σκεπάζει, καὶ πιὸ γοργὰ παρὰ ποτὲ, ἡ Σουλαμῖτις παίρνει τὴν ἀντίστροφη κατύθυνσι ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Δὲν ἔνοιωθε οὔτε φόβο, οὔτε ἀγανάκτησι, γιατὶ μόνον ἡ σκέψις τοῦ Σολομῶντος τὴν κατέχει. Φθάνοντας στὸ ὕψωμα τοῦ σπιτιοῦ της, παρετήρησε ὅτι ἡ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε φύγει ἔμενε ἀνοικτὴ καὶ φαινόταν στὴν πρόσοψι τοῦ τοίχου σὰν μιὰ μεγάλη μαύρη τετράγωνη τρύπα.

Ἡ Σουλαμῖτις κρατᾷ τὴν ἀναπνοή της, μαζεύεται σὰν μικρὴ γατούλα καὶ ξαναπαίρνει, στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, τὸν σιωπηλό της δρόμο. Περνῶντας τὸ γεφῦρι τοῦ Κεδρῶνος ἔστρεψε τὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ τοῦ Σιλωὰμ κι' ἀπ' ἐκεῖ δρασκελίζοντας ἕναν δρόμο μὲ πέτρες, τὸν κατήφορο τοῦ Μπάντ-Ἔλ-Χάβ, προχωρεῖ πρὸς τ' ἀμπέλι της. Τυλιγμένος σὲ μιὰ μάλλινη κουβέρτα ποὺ μούσκεψε ἡ δροσιά, ὁ ἀδελφός της κοιμόταν ἀκόμη. Ἡ Σουλαμῖτις θέλει νὰ τὸν ξυπνήσῃ, μάταια ὅμως γιατὶ κοιμαται τὸν βαρὺ πρωϊνὸν ὕπνο.

Ἀκριβῶς ὅπως τὴν παραμονή, ἡ αὐγὴ φλογίζει τὸ Ἀνὰζ καὶ ἐλαφρὴ αὔρα σηκώνεται. Μυρωδιὲς σκορπίζονται ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη κληματαριά.

—Πηγαίνω νὰ δῶ, λέγει ἡ Σουλαμῖτις, τὸ μέρος κοντὰ στὸν τοῖχο, ὅπου μοῦ παρουσιάστηκε χθὲς ὁ ἀγαπημένος μου. Τὶς πέτρες ποὺ ἄγγιξε θὰ τὶς χαϊδέψω μὲ τὰ χέρια μου, θὰ φιλήσω τὴ γῆ ποὺ πάτησε.

Ἀνάλαφρα γλυστράει μέσα ἀπὸ τὰ κληματόρριζα. Σταγόνες δροσιᾶς βρέχουν τὰ χέρια της καὶ παγώνουν τὰ πόδια της. Ἔξαφνα ὁλόκληρο τ' ἀμπέλι ἀντήχησε ἀπὸ τὴν χαρούμενή της φωνή: Πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ἡ Σουλαμῖτις διέκρινε τὸν βασιλῆ. Λάμποντας ἀπὸ χαρὰ τῆς ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του κι' ἐκείνη, πιὸ ἐλαφρὰ ἀπὸ ἕνα πουλί, χωρὶς ἕνα λόγο, μ' ἕνα ἀναστέναγμα χαρᾶς, τρέχει καὶ ρίχνεται μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ Σολομὼν ἐπὶ τέλους ἀπομακρύνει τὰ χείλη του ἀπὸ τῆς φίλης του καὶ μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ τὴν ἔκυτασι :

—Ὦ, εἶσαι ὤμορφη, ἀγαπημένη μου, τῆς λέγει, εἶσαι ὤμορφη!

—Κι' ἐσύ, πολυαγαπημένε μου τί ὤμορφος ποὺ εἶσαι!

Δάκρυα μέθης κι' εὐγνωμοσύνης, δάκρυα χαρᾶς λάμπουν στὸ χλωμό, ὤμορφο πρόσωπο τῆς Σουλαμίτιδος. Λυγίζοντας κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἔρωτά του, πέφτει στὴ γῆ καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούεται μουρμουρίζει λόγια χωρὶς νόημα:

—Τὸ κρεββάτι μας εἶνε ἡ πρασινάδα... οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ μας εἶνε τὰ κέδρα... Φίλησέ με μ' ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὰ χείλη σου. Τὰ χάδια σου εἶνε πιὸ γλυκὰ ἀπ' τὸ κρασί...

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ κεφάλι τῆς Σουλαμίτιδος ξακουράζεται στὸ στῆθος τοῦ Σολομῶντος. Μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὴν ἔχει ἀγκαλιασμένη. Κοντὰ στ' αὐτί της ὁ βασιλιας μιλεῖ σιγά. Ὁ βασιλιᾶς ζητεῖ συγγνώμη καὶ τὰ λόγια του κάνουν τὴν Σουλαμίτιδα νὰ κοκκινίζῃ. Κλείνει

Ἡ Σουλαμῖτις ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σολομῶντος

τὰ μάτια κι' ἔπειτα χαμογελῶντας καὶ πολὺ γοητευτικὴ στὴν ταραχή της, λέγει:

—Τ' ἀδέλφια μου μοῦ εἶχαν ἀναθέσει νὰ φυλάξω τ' ἀμπέλια... Τὸ δικό μου ἀμπέλι δὲν τὸ φύλαξα...

Ἀλλὰ ὁ Σολομὼν μὲ πάθος φέρνει στὰ χείλη του τὸ μικρὸ μελαχροινὸ χεράκι τῆς φίλης του:

— Μετανοιώνεις γι' αὐτὸ Σουλαμῖτις μου;

—Ὦ, ὄχι, πολυαγαπημένε μου βασιλῆ. Δὲν μετανοῶ γιὰ τίποτε. Κι' ἂν ἀκόμα τὴν στιγμὴ αὐτὴ σηκωνόσουν κι' ἔφευγες, κι' ἂν δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ πιὰ νὰ σὲ ξαναϊδῶ, καὶ τότε ἀκόμη, ὦ Σολομών, ὥς τὴν τελευταία μου στιγμή, θὰ προφέρω μ' εὐγνωμοσύνη τ' ὄνομά σου.

—Πές μου καὶ κάτι ἀκόμη. Σουλαμῖτις... Ἀλλὰ πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια, σ' ἐξορκίζω, ἀθῶό μου περιστεράκι... ἤξερες ποιὸς εἶνε ὁ φίλος σου;

—Ὄχι, καὶ δὲν τὸ ξέρω ἀκόμη... Εἶχα σκεφθῆ... Ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω, φοβᾶμαι πῶς θὰ γελάσῃς μαζί μου... Λένε πῶς κάποιοι θεοὶ εἰδωλολάτρικοὶ περιπλανῶνται καμμιὰ φορὰ ἐδῶ στὸ ὄρος Μπὰντ-Ἐλ-Χάβ...Εἶνε πολὺ ὤμορφοι φαίνεται... Κι' ἔλεγα μήπως εἶσαι ὁ Χοροὺλ, γυιὸς τοῦ Ὀσίριδος ἢ καμμιὰ ἄλλη θεότης.

—Ὄχι, δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας βασιλιᾶς, πολυαγαπημένη μου. Ἀλλὰ γιὰ ἰδές: φιλῶ τ' ἀγαπημένο σου χέρι ποὺ ὁ ἥλιος ἔκαψε καὶ σοῦ τ' ὁρκίζομαι: ποτὲ ἀκόμη, οὔτε στὶς πρωτες ἐρωτικές μου ταραχὲς οὔτε στὶς μέρες δόξας, ποτὲ ἡ καρδιά μου δὲν ἔνοιωσε μιὰ τόσο ἀχόρταγη ἐπιθυμία, σὰν κι' αὐτὴ ποὺ προξενεῖ τὸ χαμόγελό σου, τὸ ἄγγιγμα τῶν χρυσῶν σου μαλλιῶν καὶ ἡ περίφημη γραμμὴ τῶν κοραλλένιων σου χειλιῶν! Τὰ χάδια σου μὲ ζαλίζουν, τὰ στήθη σου εἶνε ἕνα ἄρωμα! Μὲ μεθουν σὰν τὸ κρασί!...

—Ὤ ναί, ἀγαπημένε, κύτταξέ με, κύτταξέ με κι' ἄλλο! Τὰ μάτια σου μὲ ταράζουν! Τί χαρά! Πρὸς ἐμένα εἶνε ὅλη σου ἡ ἐπιθυμία! Τὰ μαλλιά σου εἶνε μυρωμένα ! Σὰν μιὰ ἀγκαλιὰ μυρσίνες ξεκουράζεσαι πάνω στὸ στῆθος μου!

Ὁ χρόνος σταμάτησε τὴ ροή του καὶ μικραίνει γύρω τους τὸν κύκλο τοῦ ἥλιου...

Ἔχουν τὴ χλόη γιὰ στρῶμα, τὰ κέδρα γιὰ στέγη, τὰ κυπαρίσσια τοίχους καὶ... ὁ ἔρωτας εἶνε ἡ σημαία ποὺ ἀνεμίζει πάνω ἀπὸ τὸ καλύβι τους!

ΤΟ ΚΑΡΦΩΜΕΝΟ ΑΥΤΙ...

Μέσα στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ ὑπῆρχε μιὰ δεξαμενή, μιὰ δροσερὴ πεντάγωνη δεξαμενή, ὅλη ἄσπρο μάρμαρο. Σκαλοπάτια ἀπὸ μαλαχίτη κατέβαζαν στὴ δεξαμενὴ καὶ τοῖχοι ντυμένοι μ' αἰγυπτιακὸ ἴασπιδα, ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι, μὲ λεπτὲς φλεβίτσες ρόζ, τὴ στόλιζαν. Γύρω στοὺς τοίχους ὑπῆρχε ὁ πολυτιμώτερος ἔβενος. Τέσσερα κεφάλια λιονταριῶν ἀπὸ μάρμαρο ρὸζ ἔρριχναν μικρὰ ρεῖθρα νεροῦ. Ὀχτὼ ἀσημένιοι καθρέπτες ἦταν στοὺς τοίχους ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λεπτοὺς ἄσπρους στύλους.

Πρὶν βοηθήσουν τὴν Σουλαμίτιδα νὰ μπῇ στὴ δεξαμενή, νεαρὲς σκλάβες ἔρριξαν μέσα διάφορα ἀρώματα. Μὲ τὴν ἐπαφή των τὸ νερὸ πῆρε ἕνα ἄσπρο καὶ γαλάζιο χρῶμα. Οἱ δοῦλες ποὺ ἔγδυναν τὴν Σουλαμίτιδα κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ τὸ σῶμα της κι' ὅταν τὴν ἔγδυσαν ἐντελῶς τὴν ὡδήγησαν μπρὸς στὸν καθρέφτη. Κανένα, οὔτε τὸ παραμικρὸ ἐλάττωμα δὲν χαλοῦσε τὴν τελειότητα τοῦ σώματός της, ποὺ ἕνα ξανθὸ χνοῦδι τὸ ἔκανε νὰ μοιάζῃ μ' ἕνα ὥριμο φροῦτο ποὺ χρύσωσε ὁ ἥλιος. Αὐτὴ ὅμως βλέποντας τὸν ἑαυτό της γυμνὸ στὸν καθρέφτη, σκέφθηκε κοκκινίζοντας:

—Ὅλα αὐτὰ γιὰ σένα, βασιλιᾶ μου!

Βγῆκε ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ δροσερὴ καὶ μυρωμένη, γεμάτη σταγόνες νερὸ ποὺ ἔτρεχαν ἐπάνω της .Οἱ σκλάβες τὴν ἔντυσαν μ' ἕνα κοντὸ χιτῶνα ἀπὸ ἄσπρο λινὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ μ' ἕνα φόρεμα ὑφασμένο ἀπὸ τόσο λαμπερὸ χρυσό, ποὺ φαινόταν σὰν νἆνε ἡλιαχτίδες. Τῆς φόρεσαν στὰ πόδια κόκκινα πέδιλα, ἐστέγνωσαν τὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ καὶ τὰ στόλισαν μὲ πολύτιμες μαῦρες πέτρες τῆς φόρεσαν στὰ μπράτσα χρυσᾶ βραχιόλια.

Ἔτσι στολισμένη παρουσιάστηκε στὸν Σολομῶντα, ποὺ ὅταν τὴν εἶδε φώναξε εὔθυμα:

—Ποιὰ εἶνε, ἔτσι λαμπερὴ σὰν τὴν αὐγή, ὡραία σὰν τὸ φεγγάρι, φωτεινὴ σὰν τὸν ἥλιο;

»Ὦ Σουλαμῖτις, ἡ ὠμορφιά σου εἶνε πιὸ τρομερὴ ἀπὸ τὸ μέτωπο τῶν στρατευμάτων κάτω ἀπὸ τὰ ξεδιπλωμένα λάβαρα:

»Ἐγνώρισα ἑπτακόσιες γυναῖκες καὶ τριακόσιες παλλακίδες, κοπέλλες ἀμέτρητες, ἀλλὰ ἡ μοναδικὴ εἶσαι σύ, ἀσύγκριτη ἀγαπημένη!

»Οἱ βασίλισσες θὰ σὲ ἰδοῦν καὶ θὰ σ' ἐκθειάσουν, οἱ παλλακίδες θὰ γονατίσουν μπροστά σου καὶ θὰ δοξαστῇς ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς γῆς.

»Ὦ Σουλαμῖτις, ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ γίνῃς γυναίκα καὶ βασίλισσά μου θὰ εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἡμέρα γιὰ τὴν καρδιά μου».

Αὐτὴ ὅμως, πλησιάζοντας τὴν πόρτα ἀπὸ σκαλισμένη ἐληά, ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της καὶ εἶπε:

—Θέλω νὰ γίνω σκλάβα σου, ὦ Σολομών. Βλέπεις, ἀκούμπησα τ' αὐτί μου στὴν πόρτα καὶ σὲ παρακαλῶ: σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τοῦ Μωϋσῆ, κάρφωσε τ' αὐτί μου στὴν πόρτα ἐδῶ για δεῖγμα τῆς θεληματικῆς μου δουλείας σὲ σένα.

Τότε ὁ Σολομὼν ζήτησε καὶ τοῦ φέρανε πολύτιμα σκουλαρίκια ἀπὸ τὸ θησαυρό του, σκουλαρίκια ἀπὸ κόκκινα πετράδια σὲ σχῆμα ἀχλαδιοῦ. Τὰ φόρεσε μόνος του στ' αὐτιά της καὶ εἶπε:

—Ἡ ἀγαπημένη μου εἶνε δική μου, κι' ἐγὼ δικός της.

Ὕστερα παίρνοντας τὴν Σουλαμίτιδα ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ὡδήγησε στὸ δωμάτιο τοῦ δείπνου, ὅπου τὸν περίμεναν ἤδη οἱ φίλοι του καὶ ἡ συνοδεία του.

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΟΦΙΡ

Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Σουλαμῖτις εἶχε πατήσει τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ, ἑπτὰ μέρες εἶχαν περάσει. Ἑπτὰ μέρες ποὺ ὁ βασιλιᾶς κι' ἡ φίλη του ἀπολαμβανανε ἀχόρταγα τὸν ἔρωτά τους.

Καμμιὰ φορὰ ὁ Σολομὼν χαιρότανε νὰ στολίζῃ τὴν ἀγαπημένη του μὲ τὰ πολυτιμότερα πετράδια.

—Τί ὤμορφα κι' εὐκίνητα ποὺ εἶνε τὰ ποδαράκια σου, ἀγαπημένη μου, μέσα στὰ πέδιλά σου! φώναζε μὲ θαυμασμό.

Γονατιστὸς μπροστά της, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τἄλλο, φιλοῦσε τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν της, γεμίζοντάς τα ἀπὸ τόσο σπάνια πετράδια, ποὺ δὲν εἶχε παρόμοια οὔτε ὁ μέγας ἱερεύς.

Κρεμότανε ἀπὸ τὰ χείλη του ἡ Σουλαμῖτις ὅταν τῆς ἔλεγε τὴν μυστικὴ σημασία κάθε πέτρας καὶ τὴν μαγική της δύναμι.

—Νά, ἔλεγε ὁ βασιλιᾶς, ὁ ἄνθραξ, ἱερὴ πέτρα τῆς χώρας τοῦ Ὀφίρ. Εἶνε ὑγρὸς καὶ ζεστός. Τὸν βλέπεις, κόκκινος σὰν τὸ αἷμα, σὰν τὴν δύσι τοῦ ἥλιου, σὰν τὸ ἀνθισμένο λουλοῦδι τῆς ροδιᾶς, σὰν τὰ χείλη σου, Σουλαμῖτις μου, σὰν τὰ χείλη σου στὴν αὐγή, ὕστερα ἀπὸ μιὰ νύχτα ἀγάπης.

»Εἶνε ἡ πέτρα τοῦ αἵματος, τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτα. Στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν τρώει ὁ πυρετὸς, ποὺ τὸν μεθᾷ ὁ πόθος, ζεσταίνεται καὶ καίει μὲ μιὰ διαρκῆ φλόγα.

»Πέρασέ την στὸ χέρι σου, πολυαγαπημένη μου, καὶ θὰ τὴν δῇς ποὺ θὰ φέγγῃ. Κοπανισμένη στὸ νερό, δίνει στὸ δέρμα ὅταν τὴν πιῇ κανείς, τὸ ὡραιότερο χρῶμα, ἡσυχάζει τὸ στομάχι καὶ φέρνει τὴν εὐθυμία στὴν καρδιά. Ὅσοι τὴν φοροῦν ἀποκτοῦν τὴν δύναμι νὰ ὑπερέχουν τῶν ἄλλων. Τὴν μεταχειρίζονται γιὰ τὰς παθήσεις τῆς καρδιᾶς, τοῦ μυαλοῦ, τῆς μνήμης. Ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέχῃ κανεὶς νὰ μὴ τὴν πηγαίνῃ κοντὰ στὰ παιδιά, γιατὶ ξυπνάει γύρω του ἐρωτικὰ πάθη.

»Καὶ τὰ σμαράγδια αὐτά, Σουλαμῖτις, κύτταξέ τα: θυμίζουν πότε ἕνα φθινοπωρινὸ οὐρανὸ καὶ πότε τὴν θάλασσα μὲ ἤρεμο καιρό. Ἁγνὴ καὶ κρύα, εἶνε ἡ πέτρα τῆς παρθενίας.

»Ὅταν κάνῃ κανεὶς μακρυνὸ καὶ δύσκολο ταξεῖδι, τὴν βάζει στὸ στόμα γιὰ νὰ ξεδιψάσῃ. Ἔχει ἀκόμα τὴν δύναμι νὰ γιατρεύῃ τὴν λέπρα καὶ τοὺς κακοήθεις ὄγκους, ὅπως ἐπίσης ἔχει τὴν δύναμι νὰ καθαρίζῃ τὶς σκέψεις. Στὴ Ρώμη, οἱ ἱερεῖς τοῦ Δία, τὴν φοροῦν στὸν δείκτη.

»Καὶ νὰ κι' αὐτὸ ἐδῶ, ὁ βασιλιᾶς τῶν πετραδιῶν. Οἱ Ἕλληνες τὸ ὀνομάζουν Ἀδάμαντα· θέλει νὰ πῇ πῶς δὲν μπορεῖ τίποτε νὰ τὸ νικήσῃ. Εἶνε φτιαγμένο ἀπὸ μιὰ ὕλη, τὴν σκληρότερη ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸν κόσμο καὶ μένει πάντοτε ἄθικτη μέσα ἀπὸ τὶς φοβερώτερες φλόγες. Γεννήθηκε ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ κρύωσε μέσα στὴ γῆ μὲ τὸν καιρό.

»Θαύμασέ την, Σουλαμῖτις, κύτταξε : Ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐράνιου τόξου βρίσκονται ἐδῶ πάνω κι' ὅμως μένει διαυγὴς πάντοτε σὰν μιὰ σταγόνα νεροῦ.

»Ἀκτινοβολεῖ ἀκόμα καὶ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, κι' ὅταν τὴν φορέσῃ στὸ δάκτυλο ὁ φονιᾶς χάνει τὴν λάμψι του ἀκόμα καὶ τὴ μέρα. Ὁ ἄνδρας ποὺ φορεῖ αὐτὴν τὴν πέτρα εἶνε στὴν εὐμένεια τοῦ βασιλιᾶ καὶ δὲν φοβᾶται τὰ κακὰ πνεύματα. Σβύνει ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοὺς λεκέδες, καθαρίζει τὴν ἀναπνοή· ὅταν βρίσκεται κοντὰ σὲ φαρμάκι, ἱδρώνει. Οἱ πέτρες αὐτὲς εἶνε ἀρσενικὲς καὶ θηλυκές. Βαθειὰ χωμένες μέσα στὴ γῆ, ἔχουν τὴν δύναμι νὰ ἀναδημιουργοῦνται.

»Ὠχρὴ καὶ γλυκειὰ σὰν φεγγαρόφως, ἡ πέτρα τῆς Σελήνης, εἶνε ἡ πέτρα τῶν μάγων τῆς Βαβυλῶνας καὶ τῆς Χαλδαίας. Ὅταν τὴν τοποθετοῦν κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα, μεταδίδει τὴν δύναμι νὰ βλέπουν καὶ νὰ προλέγουν τὸ μέλλον. Ἡ παρουσία της εἶνε εὐνοϊκὴ στὴν γυναῖκα τὴ χρονιὰ ἀκριβῶς ὅπου ἀπὸ παιδὶ γίνεται κοπέλλα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρ. - Ὠτορινολαρυγγολόγος
EX - ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE καὶ HALPHEN
Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικιαν, Μέγαρον Μαλάμου. Ἐμμ. Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6. Ἀπὸ 4-6 μ.μ. Τηλ. 29-562

«...Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή!....» (Ρήγας Φερραῖος)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

«...Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά, καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη, χαῖρε, ὦ χαῖρε Ἐλευθεριά!...» (Διον. Σολωμός)

Ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου, ὁ «Παρνασσὸς» ἐθεώρησε καθῆκον του νὰ ἀφιερώσῃ κατὰ μέγα μέρος τὸ σημερινόν του φύλλον εἰς τὴν μεγάλην ἐπέτειον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας των. Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἱστορικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν θρυλικὴν ζωὴν τῶν ἡρώων καὶ πρωταγωνιστῶν τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

Ὁ Κολοκοτρώνης, πρὶν ἀκόμη ἀναδειχθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ, ἦταν ἕνα φτωχὸ παιδὶ καὶ ζοῦσε μεταφέροντας ἀπὸ τὸ χωριό του ξύλα εἰς τὴν Τριπολιτσάν. Ἕνα δειλινό, ἐνῷ ὁ μικρὸς Κολοκοτρώνης ἔμπαινε μὲ τὸν ἡμίονόν του εἰς τὴν Τριπολιτσὰν διὰ νὰ πωλήσῃ ξύλα, ἐρραπίσθη ὑπὸ ἑνὸς Ὀθωμανοῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Κολοκοτρώνης, ἐγκαταλείψας ἡμίονον καὶ ξύλα, κατέφυγεν εἰς τὰ ὄρη καὶ ὤμοσεν ἐκδίκησιν. Καὶ ἠξιώθη κατόπιν νὰ ραπίσῃ ὄχι ἕνα Ὀθωμανόν, ἀλλὰ μίαν Αὐτοκρατορίαν.

* * *

Ὁ ἔνδοξος ἀρχιστράτηγος Κολοκοτρώνης εἰς τὰς ἐπισημοτέρας περιστάσεις τῆς ζωῆς του ἔφερε πολεμικὴν περικεφαλαίαν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Εἴθε». Ἡ ἀρχαϊκὴ αὐτὴ ρῆσις ἐχαράχθη ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τὸ 1808, ὅτε ὡς συνταγματάρχης τῶν ἀγγλικῶν ὅπλων ἐν Ἑπτανήσῳ, εἶχε διαταχθῆ νὰ ὀργανώσῃ δύο συντάγματα ἐξ Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Ἐσήμαινε δὲ ἡ λέξις αὐτὴ ὅτι εἴθε νὰ φθάσῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν νὰ ἀναγεννηθῇ ἡ Ἑλλάς. Εἰς τὰ συντάγματα δὲ ταῦτα διέπρεψαν πλὴν τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ὁ στρατηγὸς Νικήτας, ὁ Τζαβέλλας, ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Θ. Γρίβα καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διακριθέντες κατόπιν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐθνικῆς πάλης.

Ὕμνος εἰς τὴν ἐλευθερίαν

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι, ποὺ μὲ βία μετράει τὴ γῆ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη, χαῖρε, ὦ χαῖρε, ἐλευ-
(θεριά !

Ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσες, πικραμμένη, ἐντροπαλή,
κι' ἕνα στόμα ἐκαρτεροῦσες, ἔλα πάλι νὰ σοῦ πῇ.

Ἄργειε νἄλθῃ ἐκείνη ἡ 'μέρα κι' ἦταν ὅλα σιωπηλά,
γιατὶ τἄσκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά.

Δυστυχής! Παρηγορία μόνη σοῦ ἔμενε νὰ λὲς
περασμένα μεγαλεῖα, καὶ διηγῶντας τα νὰ κλαῖς.

Καὶ ἀκαρτέρει καὶ ἀκαρτέρει φιλελεύθερη λαλιά,
ἕνα ἐκτύπαε τ' ἄλλο χέρι ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά.

Κι' ἔλεες· πότε, ἆ! πότε βγάνω τὸ κεφάλι ἀπὸ τς'
(ἐρμιαῖς ;
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ πάνω κλάψαις, ἅλυσες, φωνές.

Τότε ἐσήκωνες τὸ βλέμμα μέσ' στὰ κλάϋματα θολό,
καὶ εἰς τὸ ροῦχο σου ἔσταζ' αἷμα, πλῆθος αἷμα ἑλ-
(ληνικό.

Μὲ τὰ ροῦχα αἱματωμένα, ξέρω ὅτι ἔβγαινες κρυφά,
νὰ γυρεύῃς εἰς τὰ ξένα ἄλλα χέρια δυνατά.

Μοναχὴ τὸ δρόμο ἐπῆρες, ἐξανάλθες μοναχή·
δὲν εἶν' εὔκολαις ἡ θύραις, ἐὰν ἡ χρεία ταῖς κουρ-
(ταλῇ.

Ἄλλος σοῦ ἔκλαψε εἰς τὰ στήθια, ἀλλ' ἀνάστασιν
(καμμιά·
ἄλλος σοῦ ἔταξε βοήθεια, καὶ σ' ἐγέλασε φρικτά.

Ἄλλοι, ὠϊμέ ! στὴ συμφορά σου ὅπου ἐχαίροντο
(πολύ,
σῦρε νὰ ὕρῃς τὰ παιδιά σου, σῦρε, ἐλέγαν οἱ σκληροί,

Φεύγει ὀπίσω τὸ ποδάρι, καὶ ὁλογλήγορο πατεῖ
ἢ τὴν πέτρα, ἢ τὸ χορτάρι, ποὺ τὴν δόξα σοῦ ἐνθυμεῖ.

Ταπεινότατη σοῦ γέρνει ἡ τρισάθλια κεφαλή,
σὰν φτωχοῦ ποὺ θυροδέρνει, κι' εἶνε βάρος του ἡ
(ζωή.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

* * *

Ὅταν ἀπέθανεν εἰς τὴν Ζάκυνθον ἡ γυναῖκα τοῦ Κολοκοτρώνη, εἰς τὸ μνημόσυνόν της πῆρε εἰς τὸ κεφάλι του τὸν δίσκον μὲ τὰ κόλλυβα ἀπὸ τὸ σπίτι του ἕως τὴν ἐκκλησία, εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης.

* * *

Ὁ Κολοκοτρώνης μιὰ μέρα ποὺ τοῦ ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ἕνας ἀνεψιός του διὰ νὰ πολεμήσῃ, θύμωσε πολὺ ποὺ ὁ ἀνεψιός του ἦτο τελείως ἄμαθος ἀπὸ πόλεμο.

— Ἀνάθεμά σε, Ἀνατολή, εἶπε, σοῦ στέλνουμε πέρδικες καὶ μᾶς γυρίζεις κουροῦνες.

* * *

Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ πολιορκία τῆς Τριπολιτσᾶς, ὁ Κολοκοτρώνης μάζευε στὸν κάμπο στὸ Χρυσοβίτσι τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἔκανε ἀρίθμησιν, τοὺς μάθαινε βηματισμοὺς σὲ δυὸ στοίχους, λίγες κινήσεις μὲ τὸ ντουφέκι, τοὺς ἔκανε νὰ λύνουν τοὺς ζυγοὺς κι' ὕστερα τοὺς φώναζε σύναξι. Μιὰ μέρα ἔπιασε μιὰ βάρδια νὰ κοιμᾶται. Τὴν πῆρε, ἔκαμε τετράγωνο, τὴν ἔβαλε στὴ μέση κι' ἔκαμε μάθημα περὶ σκοποῦ. Ὕστερα ρώτησε τὸ τετράγωνον:

— Ἐσεῖς ἔχετε σκυλιὰ στὰ πρόβατά σας, ἂν δὲ φυλᾶνε καὶ ὁ λύκος σᾶς τρώῃ τὰ πρόβατα, τί τοὺς κάνετε;

— Τοὺς σκοτώνουμε, εἶπαν.

— Γιὰ πρώτη φορά, εἶπε ὁ Κολοκοτρώνης, νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουμε, ἀλλὰ θὰ περάσετε ὅλοι καὶ θὰ τοὺς φτύσετε στὰ μοῦτρα.

Ὁ «Κολοκοτρωναίϊκος σουγιᾶς» ἔχει τὴν προέλευσίν του ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν:

Ὅταν τὸ 1825 ἐπρόκειτο νὰ ἀπαχθῇ ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὸ πλοῖον, τοῦ ἀφῃρέθη τὸ ξίφος καὶ ἕνα ἀκόμη μικρὸν μαχαιρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίει εἰς τὴν λιτὴν καὶ ἁπλοϊκὴν τράπεζάν του. Μόλις ἔφθασε συνοδείᾳ εἰς τὴν παραλίαν, εἶδε μπροστὰ εἰς ἕνα μικρεμπορικὸν κατάστημα ἕνα ζεμπίλι μὲ σουγιάδες. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε χρήματα, παρεκάλεσε τὸν ἔμπορον νὰ τοῦ δώσῃ ἐπὶ πιστώσει — 2 λεπτῶν τότε — ἕνα σουγιᾶν, διὰ νὰ κόπτῃ ψωμὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο τρόφιμο εἶχε.

Ἡ πρᾶξις του αὐτὴ ἐσυγχωρήθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἐγνώσθη ὅμως πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπὸ τότε τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν σουγιάδων ὠνομάσθη «Κολοκοτρωναίϊκος σουγιᾶς».

*

Ὁ Κολοκοτρώνης παρουσιάσθη μιὰ φορὰ εἰς τὸν κυβερνήτην Ι. Καποδίστριαν καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ χάλασες τὴν Ἑλλάδα.

— Γιατί; τοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃς 5 φράγκικο καὶ 15 νὰ τὸ ἀφήσῃς τούρκικο, μετὰ 20 χρόνια νὰ τὸ κάνῃς 10 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃς 10 τούρκικο, καὶ πάλιν μετὰ 20 χρόνια νὰ τὸ κάνῃς 15 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃς 5 τούρκικο, ὥστε μετὰ 20 ἄλλα χρόνια νὰ γίνῃ ὅλο φράγκικο.

*

Ὅταν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ ἀνεγνώσθη ἡ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας τοῦ ἐπεβάλλετο ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἐπὶ συνωμοσίᾳ καὶ στάσει, ὁ Κολοκοτρώνης εἶπε:

— Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸ εἶπε μὲ σταθερὰν φωνήν, ἔκαμε τὸν σταυρόν του καὶ ἐπῆρε μιὰ πρέζα ταμπάκο.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταδίκην του τοῦ ἐδόθη ἡ βασιλικὴ χάρις, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἐγίνετο φυλάκισις 20 ἐτῶν, εἶπε:

— Θὰ γελάσω τὸν Βασιλέα, δὲν θὰ ζήσω τόσα χρόνια.

*

Ὁ Κολοκοτρώνης ἔδωσε πρῶτος τὸ χέρι του εἰς τὸν Βασιλέα Ὄθωνα, ὅταν ἐκ τῆς λέμβου ἀπεβιβάσθη ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

*

Ὁ γυιὸς τοῦ Κολοκοτρώνη, Κολῖνος, πῆρε γυναῖκα τὴν ἐγγονὴ τοῦ πρίγκηπος τῆς Βλαχίας Καρατζᾶ Φαναριώτη.

Ὁ Κολοκοτρώνης σ' ὅσους τὸν εὔχοντο γιὰ τὸν γάμο τοῦ παιδιοῦ του, ἔλεγε:

— Συμπεθέρεψε ἡ Γούνα μὲ τὴν Κάπα, τὸ Μέστι μὲ τὸ Τσαρούχι, ὁ ἀφέντης τῶν Βλάχων μὲ τὸν Γέρο τῶν Βλάχων.

* * *

Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὁ Κολοκοτρώνης ὑπῆρξε ἁπλοῦς, ἀθῶος καὶ ἤπιος ὡς βρέφος. Προβλέψας τὸν θάνατόν του, ἐσυχωριότανε μὲ ὅσους εἶχε πειραχθῆ ἢ ἐχθρευθῆ εἰς τὴν ζωὴν του. Μάλιστα τὸ 1839 ἐταξείδευσε ἐπίτηδες εἰς τὴν Ὕδραν διὰ νὰ ἀνταμώσῃ τὸν γέροντα Λάζαρον Κουντουριώτη, τὸν ὁποῖον ὑπολήπτετο πολὺ διὰ τὰς θυσίας του εἰς τὸν ἀγῶνα.

* * *

Ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ, ὅπως ἔλεγε τὸν Κολοκοτρώνη ὁ λαός, ἀπὸ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ γιὰ τὴ φρονιμάδα του, ἀπέθανε τὴν 4 Φεβρουαρίου τοῦ 1843.

Γεώργιος Καραϊσκάκης

Κάποτε ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἠρώτησε τὸν Καραϊσκάκη, ποὺ τὸν εἶχε στὴν ὑπηρεσία του, τί ἀξίωμα ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ.

Καὶ ὁ Καραϊσκάκης ἀπήντησε:

— Ἂν μὲ γνωρίζῃς, πασᾶ μου ἄξιο γιὰ ἀφέντη, κάμε με ἀφέντη, ἂν μὲ γνωρίζῃς ἄξιο γιὰ δοῦλο, κάμε με δοῦλο καὶ ἂν δὲν μὲ γνωρίζῃς ἄξιο γιὰ τίποτε, ρίξε με στὴ λίμνη.

* * *

Ὁ Καραϊσκάκης ἦταν γνωστὸν μὲ τὸ παρανόμιον Γύφτος, ἐπειδὴ ἦτο μελαψός. Μία παράδοσις μάλιστα τὸν φέρνει ὡς παιδὶ τοῦ καπετὰν Ἀραπογιάννη.

Ὅταν στὰ 1823 ἔφυγαν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι καὶ τραβήξανε γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ γέφυρα Κοράκου τοῦ Ἀγρινίου, ὁ Καραϊσκάκης ἦταν εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Τατάρνας. Σὲ μιὰ στιγμὴ μπῆκε εἰς τὴν ἐκκλησία διὰ νὰ προσευχηθῇ.

— Τώρα θὰ σὲ ἰδῶ, Μαυρομάτα, εἶπε στὴν Παναγία. Ἂν νικήσωμε, θὰ σὲ προσκυνῶ, εἰδ' ἄλλως...

Καὶ ἔκοψε τὸν λόγον του, πρὶν τὸν τελειώσῃ. Σὲ λίγο ἔπιασε τὸν Ἅϊ-Βλάση καὶ μόλις ἐπλησίασαν οἱ Τοῦρκοι, ὁ Καραϊσκάκης, ποὺ γνώριζε τὸν μπροστινὸ ἀπὸ τὰ Γιάννενα, τοῦ φώναξε:

— Περίμενέ με, Ἰσλιὰμ Μπέντο.

— Σὲ περιμένω, τοῦ ἀπήντησε ὁ Μπέντος.

Ὁ Καραϊσκάκης, νευρικὸς ὅπως ἦτο, ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Κοντά του ἦτο πάντα τὸ πρωτοπαλλήκαρο ὁ Τσάκας, ὁ ὁποῖος γυρίζει καὶ λέει στὸν Καραϊσκάκη:

— Τί τρέμεις, ὠρὲ Γύφτο; Φοβᾶσαι;

Καὶ τοῦ τραβάει ἕνα κατακέφαλο, χωρὶς νὰ θυμώσῃ ὁ Καραϊσκάκης.

Ὅμως ἡ νίκη τοῦ Ἅϊ-Βλάση ἦτο ἀπὸ τὰ πρῶτα κατορθώματα τοῦ Καραϊσκάκη καὶ ἀπ' αὐτὴ ἐμεγάλωσε καὶ τὸ ὄνομά του.

* * *

Εἰς τὴν μάχην τοῦ Κεφαλοβρύσου, ὅπου σκοτώθηκε ὁ Μάρκος Μπότσαρης, ὁ Καραϊσκάκης εἶχε στείλει ἕνα μικρὸ σῶμα, αὐτὸς ὅμως ἔμεινε στὸ μοναστήρι τοῦ Προυσσοῦ, γιατὶ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος. Οἱ Σουλιῶτες πῆρανε τὸ λείψανο τοῦ Μπότσαρη καὶ τὸ πῆγαν στὸ μοναστήρι, ὅπου τὸ ἐξάπλωσαν μπροστὰ στὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Καραϊσκάκης σηκώθηκε τότε σέρνοντας ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ πῆγε καὶ φίλησε μὲ δάκρυα τὸν νεκρὸ τοῦ Μάρκου, λέγοντας:

— Ἄμποτε, ἥρωα Μάρκο, κι' ἐγὼ ἀπὸ τέτοιο θάνατο νὰ πάω...

Καὶ πράγματι, ὁ Καραϊσκάκης πῆγε ἀπὸ τὸν ἴδιο θάνατο, ὅπως ηὐχήθη καὶ ὅπως ηὔχοντο ὅλοι οἱ καπεταναῖοι «νὰ πᾶν ἀπὸ βόλι».

* * *

Ὁ Χουρσὶτ πασᾶς, ὅταν εἰς τὰ 1822, ποὺ ἦτο ἀρχιστράτηγος τῶν Τούρκων, παρήγγειλε εἰς τὸν Καραϊσκάκην νὰ πάῃ εἰς τὴν Λάρισαν νὰ τὸν προσκυνήσῃ, ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

«Μοῦ γράφεις ἕνα μπουγιουρντί, λέγει νὰ προσκυ-
(νήσω·
κι' ἐγώ, πασᾶ μου, ρώτησα τὸν π.... μου τὸν ἴδιον,
κι' αὐτὸς μοῦ ἀποκρίθηκε νὰ μὴ σὲ προσκυνήσω·
κι' ἂν ἔλθῃς κατ' ἐπάνω μου, εὐθὺς νὰ πολεμήσω !»

* * *

Εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἀλαμάνου τῶν Ἀγράφων, ὅπου οἱ Κατσαντωναῖοι ἐνίκησαν τοὺς Ἀρβανιτάδες τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ὁ Καραϊσκάκης πρῶτος κύτταξε μὲ τὸ κυάλι καὶ γνώρισε τὸν Βεληγκέκα ποὺ πήγαινε μπροστά. Τοῦ ἔρριξε τότε καὶ τὸν σκότωσε.

Ἡ φράσις «ἡ κοιλιά του παίζει Καραϊσκάκη» βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν:

Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ ἀκριβῶς παρὰ τὴν Χρυσοσπηλιώτισσαν μέχρι τοῦ 1860 ὑπῆρχε ἕνας ἑξηκοντούτης φουστανελλοφόρος, τυφλὸς καὶ ρακένδυτος. Ἦτο στρατιώτης τοῦ Καραϊσκάκη καὶ ζοῦσε ἐπαιτῶν. Κρατοῦσε μίαν λύραν καὶ ἔψαλλε ἄθλους ἡρώων ἀνδρῶν. Τὸ συνηθέστερον καὶ προσφιλέστερόν του τραγοῦδι ἦτο τὸ «Τρία πουλάκια κάθονται στὸ κάστρο τῆς Ἀθήνας...», ἀλλ' ὅταν ἔψαλλε τὴν ἐπῳδὸν «Καραϊσκάκη μ' ἀρχηγέ», κατελαμβάνετο ὑπὸ λυγμῶν ὁ πειναλέος ἀοιδός. Ἀπ' ἐκεῖ λοιπὸν βγῆκε ἡ «κοιλιά του παίζει λύρα ἢ Καραϊσκάκη».

* * *

Ὁ Καραϊσκάκης ἄφησε τὴν ἑξῆς διαθήκην:

«Σαράντα τέσσερες χιλιάδες γρόσια εἰς τὸ κεμέρι τοῦ Μήτρου Ἀγραφιώτου. Ἀπὸ αὐτὰ αἱ τριάντα χιλιάδες νὰ δοθοῦν εἰς τὶς τσοῦπαις μου (θυγατέρες του). Νὰ τὶς περιλάβουν οἱ δύο Μήτρηδες τοῦ Σκυλοδήμου καὶ Ἀγραφιώτης. Δύο χιλιάδες νὰ πάρῃ ὁ ἕνας Μῆτρος καὶ δύο ἄλλος, ὅπου μὲ ἐδούλευσαν. Χίλιες νὰ πάρουν ἐκεῖνοι ὅπου θὰ μὲ θάψουν. Δύο χιλιάδες ἔχει ὁ γραμματικός, τέσσερες χιλιάδες γρόσια τῆς Μαριγῶς. Τὰ ἄλλα νὰ μοιρασθοῦν γιὰ τὴν ψυχήν μου. Αὐτὰ ὅπου ἔχω εἰς τὴν σακκούλαν μου νὰ τὰ λάβουν οἱ γραμματικοὶ καὶ τσαουσάδες μου. Τὸ τουφέκι μου, τὰ ἄτια μου καὶ τὸ ρολόγι μου νὰ πᾶνε τοῦ παιδιοῦ μου. Ἓξ χιλιάδες γρόσια μοῦ θέλει ὁ Νοταρᾶς Ἰωάννης. Δεκαπέντε χιλιάδες γρόσια ἔχει ὁ Μῆτρος τοῦ Σκυλοδήμου διὰ τὸν Νασονίκα καὶ λοιπούς, Δαγκλῆ καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς».

Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ἀρχιστράτηγος τῆς Πελοποννήσου, ὁ θρυλικὸς Γέρος τοῦ Μωρηᾶ.

Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς εὐλογῶν τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ.

Ὀδ. Ἀνδροῦτσος

Ὅταν ὁ γέρο-Πανουργιᾶς πολιορκοῦσε τὸ κάστρο τῶν Σαλώνων, στὰ 1824, οἱ πολιορκημένοι Τοῦρκοι ζήτησαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ φύγουν, χωρὶς ὅμως νὰ παραδώσουν τὸν ὁπλισμό τους.

— Ὠρὲ παληόσκυλα, γι' αὐτὰ τὰ παληοσίδερα σᾶς κάνω τὸν πόλεμο! εἶπε ὁ Πανουργιᾶς.

Τόση ἀνάγκη ἀπὸ ὅπλα εἶχαν οἱ Ἕλληνες.

* * *

Χαρακτηριστικὸ τῆς ὠκυποδίας τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου εἶνε τὸ ἑξῆς: Πρὶν μποῦνε στὸ χάνι τῆς Γραβιᾶς καὶ κλεισθοῦν οἱ Ἕλληνες, ἕνας λαγὸς ξεπετάχτηκε.

Κάποιος σήκωσε τὸ τουφέκι του νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ὁ Ἀνδροῦτσος τὸν σταμάτησε:

— Μὴ χαλᾷς τὴ σφαῖρα σου, παλληκάρι.

Καὶ πῆρε στὰ πόδια τὸν λαγό, ὥσπου σὲ λίγο τὸν ἔπιασε.

Μ. Μπότσαρης

Στὸ Μεσολόγγι, στὰ τέλη τοῦ 1822, ὅταν ὁ Κανέλλος ὁ Δεληγιάννης μ' ἄλλους ἐπισήμους τοῦ Μωρηᾶ τρέξανε εἰς βοήθειαν τῶν πολιορκουμένων, μιὰ μέρα ὁ Μάρκος Μπότσαρης κάλεσε τὸν Κανέλλο στὸ σπίτι του νὰ φᾶνε.

Ὁ Σουλιώτης στρατηγὸς εἶχε ψημένη ὄρνιθα καὶ ἀφοῦ στρώθηκε ὁ σοφρᾶς καὶ οἱ φίλοι σταυροπόδι καθησμένοι μιλοῦσαν, νὰ ἔφτασε καὶ ἡ ψημένη ὄρνιθα. Πρὶν προφτάσουν ὅμως καλὰ-καλὰ νὰ πάρουν τὴν πρώτη μπουκιά, μιὰ μπόμπα ἔπεσε στὸ σπίτι, τρύπησε τὴ στέγη, πέφτει στὸ τραπέζι μὲ τὴν κόττα καὶ τὰ κάνει κυριολεκτικῶς θάλασσα, τρυπάει τὸ πάτωμα καὶ φτάνει στὸ ὑπόγειο, προκαλεῖ πυρκαϊὰ καὶ κάνει νὰ γεμίσῃ ὅλο τὸ σπίτι σκόνη καὶ καπνό. Εὐτυχῶς, ὅμως, κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας δὲν ἔπαθε τίποτε.

— Χάσαμε τὴν κόττα, εἶπε ὁ Μάρκος, αὐτὸ ἦταν ὅλο.

— Ἂς πάῃ κι' αὐτή, εἶπε γελῶντας ὁ Κανέλλος, τῆς μπόμπας τὸ γλέντι ἦταν πιὸ νόστιμο.

* * *

Στὸν πόλεμο τῆς Μαράτης, κοντὰ στὴν Ἄρτα, πρώτη φορὰ γνωρίστηκε ὁ Καραϊσκάκης μὲ τὸν Μάρκο Μπότσαρη. Βρέθηκε στὸ ἴδιο μ' αὐτὸν «ταμπούρι» καὶ θαύμασε τὴν γενναιότητα τοῦ Σουλιώτη κλέφτη. Ἀπόρησε δὲ τόσο πολύ, ποὺ ἀργότερα ἔλεγε συχνά, πὼς δὲν εἶδε ἄλλη φορὰ γενναιότερο ἄνθρωπο:

— Σὰν τὸν Μάρκο ἥρωα, μάννα δὲν ξαναγεννάει!

Πόσο δίκηο εἶχε!...

* * *

Ὅταν ὁ Μάρκος Μπότσαρης πῆρε τὸ «δίπλωμα» τοῦ στρατηγοῦ, οἱ Ρουμελιῶτες ἐξηγριώθησαν, γιατὶ ἦταν ξένος καὶ οἱ Σουλιῶτες ἦσαν διῃρημένοι σὲ δυὸ κόμματα: τοὺς Τζαβελλάτες καὶ τοὺς Μποτσαράτες καὶ ἤθελαν ἄλλο στρατηγό.

Ὁ Μάρκος τότε κάλεσε στὸ Μεσολόγγι τοὺς Σουλιῶτες καὶ τοὺς μίλησε πολλὴ ὥρα ἀρβανίτικα. Ὕστερα πρόσθεσε, ἀφοῦ φίλησε μ' εὐλάβεια κι' ἔπειτα ἔσχισε σὲ χίλια κομμάτια τὸ δίπλωμα:

— Ὅποιος εἶν' ἄξιος παίρνει τὸ δίπλωμα τοῦ στρατηγοῦ ἀπ' τὸν Σκόντρα πασᾶ!

Ὁ Σκόντρα πασᾶς εἶχε φτάσει στὸ Καρπενήσι, ὅπου πῆγε ὁ Μάρκος καὶ τὸν πολέμησε. Καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι στὴ μάχη ἐκείνη ἔπεσε πολεμῶντας σὰν λιοντάρι στὶς πρῶτες γραμμές.

Ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ Μάρκου ἔμαθε τὸν θάνατό του, χτένιζε τὸν γυιό της ἐκείνη τὴν ὥρα, ἄρχισε νὰ τὸν κλαίῃ. Τότε ὁ μικρὸς τῆς εἶπε:

— Πάψε, μάννα, μόνο σήκω, δόσ' μου ἅρματα κι' ἕνα ἄλογο νὰ πάω νὰ πολεμήσω καὶ νὰ πάρω τὸ αἷμα!...

Παιδὶ τοῦ πατέρα του.

Νικηταρᾶς ὁ Τουρκοφάγος

Στὰ Δολιανά, ὅσο ὁ Νικηταρᾶς μὲ τοὺς συντρόφους του πολεμοῦσε τοὺς Τούρκους, κλεισμένους στὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, καμμιὰ διακοσαριὰ χωριάτες συγκεντρώθηκαν καὶ παρατηροῦσαν τὴ μάχη ἀπὸ τὰ πέριξ ὑψώματα.

Ἡ προσευχὴ τοῦ Ἀθ. Διάκου

«Ὅταν ἡ μαύρ' ἡ μάννα μου ἐμπρὸς σὲ μιὰν εἰκόνα,
Πλάστη μου, μ' ἐγονάτιζε μὲ σταυρωτὰ τὰ χέρια
Καὶ μὤλεγε νὰ δεηθῶ γιὰ 'κειούς, ποὺ τὸν χειμῶνα
Σὰ λύκοι ἐτρέχαν στὰ βουνά, μὲ χιόνια, μ' ἀγριο-
(καίρια

Γιὰ νὰ μὴ ζοῦνε στὸ ζυγό, ἔνοιωθα τὴ φωνή μου
Νὰ ξεψυχάῃ στὰ χείλη μου, ἐσπάραζε ἡ καρδιά μου,
Μοῦ ἐτρέμανε τὰ γόνατα, σὰν νἄθελε ἡ ψυχή μου
Νὰ φύγῃ μὲ τὴ δέησι ἀπὸ τὰ σωθικά μου».

«Ὕστερα μὤλεγε κρυφὰ νὰ σοῦ ζητῶ τὴ χάρι
Νὰ μ' ἀξιώσῃς μιὰ φορὰ ἕνα σπαθὶ νὰ ζώσω
Καὶ νὰ μὴν ἔρθῃ ὁ θάνατος νὰ μ' εὕρῃ, νὰ μὲ πάρῃ
Πρὶν πολεμήσω ἐλεύθερος, γιὰ σὲ πρὶν τὸ ματώσω.
Πατέρα Παντοδύναμε! Ἄκουσες τὴν εὐχή μου.
Μοῦ φύτεψες μὲς στὴν καρδιὰ ἀγάπη, πίστιν, ἐλπίδα,
Ἔδωκες μιὰν ἀχτίδα σου, ἀθέρα στὸ σπαθί μου
Καὶ μοὖπες! Τώρα πέθανε γιὰ μέ, γιὰ τὴν πατρίδα!»

«Ἕτοιμος εἶμαι, Πλάστη μου! Λίγαις στιγμαῖς ἀ-
(κόμα
Καὶ σβυῶνται τ' ἄστρα σου γιὰ μέ. Γιὰ μὲ θὰ σκο-
(τειδιάσῃ
Τὤμορφο γλυκοχάραμα. Θὰ μοῦ κλειστῇ τὸ στόμα,
Ποὺ ἐκελαδοῦσε στὰ βουνά στὰ ρεμματιά, στὴ
(βρύση,
Θὰ μαραθοῦν τὰ πεῦκα μου. Ἀραχνιασμέν' ἡ λύρα,
Ποὺ μοὔταν ἀδερφοποιτὴ κι' ὅπου μὲ ἐμὲ στὴ φτέρη
Ἀγκαλιασμένη ἐπλάγιαζε, τώρα θὰ μείνῃ στεῖρα
Καὶ στ' ἄψυχο κουφάρι της θὲ νὰ βογγάῃ τ' ἀγέρι».

«Ὅλα τ' ἀφήνω μὲ χαρά, χωρὶς ν' ἀναστενάξω.
Καὶ τὤχω περηφάνεια μου, ποὺ ἐδιάλεξες ἐμένα
Αὐτὴν τὴν ἔρμη τὴν πορειὰ μὲ τὸ κορμὶ νὰ φράξω.
Εὐχαριστῶ σε, Πλάστη μου! Δὲ θὰ χαθοῦν σπαρ-
(μένα
Καὶ δὲ θὰ μείνουν ἄκαρπα τ' ἄχαρα κόκκαλά μου.
Εὐλόγησέ τηνε τὴ γῆ, ὁποῦ θὰ μ' ἀγκαλιάσῃ
Καὶ στοίχειωσε κάθε κλωνὶ ἀπὸ τὰ χώματά μου,
Νὰ γένῃ ἀδιάβατο βουνὸ τὸ μνῆμα τοῦ Θανάση».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Μόλις δὲ εἶδαν τοὺς Τούρκους νὰ ὑποχωροῦν, ἔτρεξαν κι' αὐτοὶ καὶ πῆραν μέρος στὴν ἀκίνδυνη καταδίωξι τοῦ φεύγοντος ἐχθροῦ.

Ὁ Νικηταρᾶς βλέποντας αὐτὴ — τὴν μὲ τὸ ἀζημίωτο — συμμετοχή των στὴ μάχη, φώναξε:

— Τώρα μοὔρχεστε, κερ...., δὲν πειράζει, ὅμως, ριχτῆτε τους κι' ἐσεῖς...

Ὁ Νικηταρᾶς δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὸ χρῆμα, παρ' ὅλο, ποὺ ἦταν ὑπερβολικὰ φτωχὸς καὶ τοῦ δόθηκε ἀφορμὴ πολλὲς φορὲς νὰ «καζαντίσῃ», ὅπως ἔκαμαν ἄλλοι ὁπλαρχηγοί. Κάποτε ὁ Δ. Ὑψηλάντης τοὔστειλε πεντακόσια γρόσια γιὰ ν' ἀγοράσῃ δυὸ πιστόλια καλά. Ὁ Νικηταρᾶς, ὅμως, ἀγόρασε δυὸ ξύλινα καὶ τὰ ὑπόλοιπα τἄστειλε σπίτι του.

Στὸν ἔρανο, ποὺ ἔγινε γιὰ τὸν στόλο στὰ 1822 ὁ Νικηταρᾶς προσέφερε ἕνα σπαθί του, λάφυρο ἀπὸ τὸν Κιαμὴλ μπέη.

— Αὐτὸ ἔχω, αὐτὸ δίνω, εἶπε.

Οἱ ἐπίσημοι συγκινήθηκαν ἀπὸ τὸ παράδειγμά του καὶ οἱ Ὑδραῖοι προὔχοντες τοὔστειλαν πάλι πίσω τὸ χάρισμά του μ' ἕνα γράμμα πολὺ φιλικό.

Κάποτε πάλι ὁ αὐτὸς Νικηταρᾶς, ὁ καὶ Τουρκοφάγος ἀποκληθείς, δὲν εἶχε νὰ δώσῃ οὔτε ἕνα γρόσι σὲ μερικὰ παιδάκια, ποὺ πήγανε σπίτι του νὰ τραγουδήσουν τὰ κάλαντα καὶ ζήτησε ἀπ' τὸν Κολοκοτρώνη, ποὺ ἦταν ἐκείνη τὴ μέρα σπίτι του.

— Δὲν ντρέπεσαι, τοῦ εἶπε ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ, νὰ διακονεύῃς κοτζὰμ καπετάνιος μὲ τόσες δόξες.

— Πραματευτὴς δὲν εἶμαι, ἀπήντησε σοβαρὰ ὁ Νικηταρᾶς. Τὤχε ἡ μοῖρα μου νὰ γίνω καπετάνιος, μὰ τὸ καπετανλήκι μου δὲν θέλω νὰ τὸ κάνω πραγμάτεια καὶ νὰ πλουτίσω.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

Εὔθυμοι διάλογοι

ΜΙΚΡΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

—Ὅταν ἤμουν νέος ὅπως ἐσύ, ἐπῆγα εἴκοσι χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ σκάσω ἕνα χαστοῦκι, σὲ κάποιον.

—Καὶ γύρισες πάλι μὲ τὰ πόδια;

—Ὄχι μ᾽ ἔφεραν σὲ... φορεῖο.

ΤΟ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ: Ἐλᾶτε, λοιπόν, βγῆτε στὴν σκηνή! Οἱ θεαταὶ φωνάζουν : τὸν συγγραφέα, τὸν συγγραφέα· τί ἄλλο θέλετε;

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ : Θἄθελα νἄξερα καὶ τί σκοποὺς ἔχουν...

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ.— Οἶκτο. Ἔλεος! Κύριε ἀνθρωποφάγε, σκεφθῆτε πῶς ἔχω νὰ συντηρήσω γυναῖκα καὶ παιδιά, νὰ μπουκώσω ἕξη στόματα!

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ. — Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ κι᾽ ἐγὼ ἔχω ἄλλα τόσα!

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ

Ὁ καταδικασμένος σὲ θάνατον Χριστιανὸς βρίσκεται μέσα στὸν στῖβο. Ἀνοίγουν τὸ κιγκλίδωμα καὶ εἰσορμοῦν οἱ ἄγριοι λέοντες. Ὁ Χριστιανὸς γονατίζει καὶ κάνοντας τὸ σταυρό του λέει:

—Θεέ μου!... Εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου καὶ κάνε τοὺς λέοντας... χορτοφάγους!

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΟΤΟΣ.— Κύριε Λάκη, ἡ ἀδελφή μου Πόπη, ἔλεγε πρὸ ὀλίγου στὸ τραπέζι πῶς ἔχετε τὸ ὡραιότερο μουστάκι, ποὺ ἔχει δῆ ποτὲ σὲ ἄνδρα.

Ὁ κ. ΛΑΚΗΣ (ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν Πόπη).— Τοτό, δὲν εἶνε συνετὸ νὰ διαδίδῃς ὅ,τι ἀκοῦς ἀπὸ τοὺς μεγάλους στὸ τραπέζι.

ΤΟΤΟΣ. — Μά... μοὔδωσε μιὰ δραχμὴ γιὰ νὰ σᾶς τὸ πῶ!

ΛΟΓΙΚΗ

Ἕνας ἑτοιμοθάνατος Μανιάτης ἐκβιάζεται ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του νὰ συγχωρήσῃ ἕναν συμπατριώτη του, θανάσιμό του ἐχθρό.

—Ἂν πεθάνω, λέει τότε ἐκεῖνος, τὸν συγχωρῶ. Ἂν δὲν πεθάνω ὅμως... θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβά!

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

ΕΚΕΙΝΗ.— Σὲ ἔμαθα πιά. Κάθε λέξι ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα σου εἶνε ψέμμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἔχετε δίκηο, ὡραία μου καὶ ἔξυπνή μου δεσποινίς...

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΤΑΡ

—Πάλι τὸ ταχυδρομεῖο μοῦ ἔφερε σήμερα 12.000 γράμματα ἀπὸ θαυμαστάς...Καὶ θὰ περάσῃ ὁ διανομεὺς γιὰ τὸν μπονάμᾶ του. Θὰ μοῦ στοιχίσῃ τὰ μαλλοκέφαλά μου!

ΘΑ ΗΤΑΝ ΣΥΝΤΟΜΟΣ

ΤΡΑΥΛΟΣ.— Κύ... κύ... κύριε, δὲν θὰ κα... κα... κα... τα... τα... χρασ... θῶ τοῦ πο... πο... πο... λυ... τί... τί... μου χρό... χρό... νου σας καὶ... καὶ... καὶ.. θὰ σᾶς... ἐξ... ἐξ... ἐξηγή... γή... σω μὲ... δυὸ λό... λό... για τὴν ὑπό... πό... θεσί... σί μου!

ΧΡΗΣΙΜΟ ΔΩΡΟ!

Σ᾽ ἕνα κατάστημα ραδιοφώνων.

—Νὰ μοῦ δώσετε τὸ πιὸ ἰσχυρὸ ραδιόφωνο ποὺ ἔχετε... τὸ θέλω γιὰ νὰ καλύπτω τὴν φωνὴ τῆς πεθερᾶς μου!

◆ ◆ ◆

Παιδικὴ ἐνημερότης

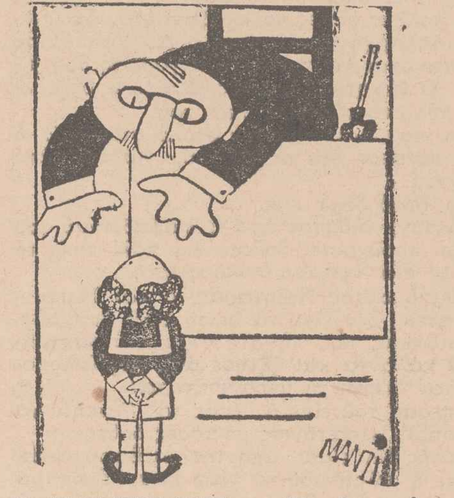

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. — Ἂν ὁ πατέρας σου κέρδιζε πεντακόσιες δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα, τί θὰ ἔκανε στὸ τέλος τοῦ μηνός;

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ.— Ἕνα καινούργιο καπέλλο τῆς μαμᾶς!...

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

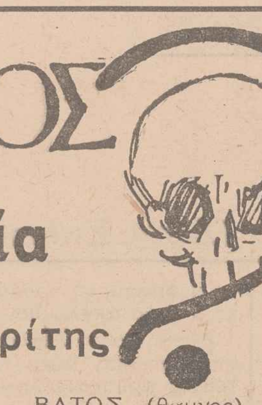

Ὀνειρομαντεία

Πῶς ἐξηγοῦνται τὰ ὄνειρά σας

Ἀλφαβητικὸς ὀνειροκρίτης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΡΘΡΙΤΙΣ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι πάσχεις ἀπὸ ἀρθρίτιδα, εἶσαι ἀσθενής, δι᾽ ὃ καὶ συμβουλεύσου ἰατρόν. Ἐὰν ἄλλον πάσχοντα, φίλος σου θὰ ἀσθενήσῃ.

ΑΡΝΑΚΙΑ. — Προμηνύουν παρηγορίαν. Ἐὰν βλέπῃς ὅτι τα σηκώνεις, θὰ ἔχῃς γενικὴν εὐχαρίστησιν. Ἐὰν τὰ φονεύῃς, θὰ ἀντιμετωπίσῃς σοβαρὰν ἀπειλήν. Ἐὰν σὲ πλησιάζουν ἀρνάκια, προμηνύουν γάμον. Ἐὰν τὰ χαϊδεύῃς, σημαίνει ὅτι ἡ ἐρωμένη σου σοὶ εἶνε πιστή. Ἐὰν εἶνε μανιώδη, σημαίνει πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὰς στενοχωρίας.

ΑΡΠΑ. — Ἀνέλπιστος τροπὴ τῆς ὑποθέσεώς σου θὰ σοὶ δώσῃ ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Ἐὰν ὅτι παίζεις ἅρπαν, θὰ λάβῃς ἀπὸ ἀπόντα καλὰς εἰδήσεις περὶ ἐργασίας.

ΑΡΩΜΑ. — (Βλέπε ὀσμήν).

ΑΣΗΜΙΚΑ. — Θὰ στενοχωρηθῇς ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φιλαργυρίας σου.

ΑΣΘΕΝΕΙΑ. — Προάγγελος μελαγχολίας καὶ λύπης ἀπὸ δυσαρέστους εἰδήσεις. Ἐὰν βλέπῃς συγγενεῖς ἢ φίλους ἀσθενοῦντας, θὰ λάβῃς εὐχάριστα νέα των.

ΑΣΘΜΑ. — Προάγγελος ἐπίσης ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν ὀφείλεις νὰ προλάβῃς.

ΑΣΤΡΑ. — Ἐὰν τὰ ἄστρα ποὺ ὀνειρεύεται εἶνε ὠχρά, σημαίνει ὅτι ὁ βίος σου θὰ εἶνε πτωχός. Ἐὰν εἶνε λαμπρά, τὸ μέλλον σου θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχές. Ἐὰν βλέπῃς πολλὰ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἐργασία ποὺ ἀνέλαβες θὰ σοὶ δώσῃ πολλὰ καὶ ἀπροσδόκητα κέρδη. Ἐὰν βλέπῃς διάττοντα ἄστρα, σοὶ προαγγέλλουν πλήρη καὶ βεβαίαν τὴν ἐπιτυχίαν σου.

ΑΣΤΡΑΠΗ. — Ἐὰν βλέπῃς ἀστραπὴν πρὸς τὸ δεξιόν σου μέρος, σημαίνει καλλιτέρευσιν τῆς θέσεώς σου. Ἐὰν πρὸς τὸ ἀριστερόν σου μέρος, θὰ ἔχῃς οἰκογενειακὴν φιλονεικίαν.

ΑΣΦΥΞΙΑ. — Ἐὰν παθαίνῃς ἀσφυξίαν, εἶνε σημεῖον ἄσθματος καὶ πρέπει ἐπειγόντως νὰ συμβουλευθῇς ἰατρόν.

ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ (ἁμαξοστοιχίας). — Προσεχὲς μακρὺ ταξείδιον. Ἐὰν βλέπῃς ἀτμομηχανὴν νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν σταθμόν, θὰ δοκιμάσῃς μεγάλην ἀχρηματίαν. Ἐὰν ἐκτροχιάζεται, σημεῖον μεγάλης καταστροφῆς. Ἐὰν βλέπῃς περιστρεφομένους τοὺς τροχούς, εὐτυχὴς καλλιτέρευσις τῆς καταστάσεώς σου.

ΑΤΜΟΣ. — Τὰ σχέδιά σου εἶνε μία χίμαιρα καὶ ἀπραγματοποίητα.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ. — Ἐὰν βλέπῃς αὐτοκτονοῦντα, σημεῖον δυσθυμίας καὶ στενοχωρίας. Ἐὰν βλέπῃς ὅτι σὺ πρόκειται ν᾽ αὐτοκτονήσῃς, ἡ ὑπόθεσίς σου βαίνει πρὸς τὸ τέρμα της.

ΑΥΓΑ. — Σπασμένα, ἀναγγέλλουν δυστύχημα καὶ φιλονεικίας. Ὁλόκληρα καὶ λευκά, εὐτυχίαν καὶ χαράν. Κόκκινα, νίκην καὶ θρίαμβον. Ἐὰν χτυπᾷς αὐγά, διένεξιν, φιλονεικίαν καὶ χωρισμόν.

ΑΧΥΡΟΝ. — Ἐὰν βλέπῃς ἄχυρον εἰς μαγαζί, σημαίνει ἐπωφελὲς κέρδος. Ἐὰν εἰς τὰ ἁλώνια, ἀφθονίαν καὶ πλοῦτον. Ἐὰν εἶνε εἰς δέσμας, θὰ ἐπιτύχῃς οἰκονομίας. Ἐὰν εἰς τὴν ἀποθήκην, θὰ δημιουργήσῃς συντόμως ἔσοδα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σου. Βρεγμένον, προαγγέλλει φυλάκισιν. Ἐὰν καίεται, θὰ ὑποστῇς ἀπώλειαν χρημάτων.

ΑΨΙΝΘΙΟΝ. — Δυσάρεστον προμήνυμα ἀσθενείας καὶ λύπης ἀπὸ φίλον σου.

Β΄

ΒΑΡΑΘΡΟΝ. — Ἐὰν τὸ βλέπῃς, προειδοποιεῖσαι νὰ προσέξῃς διότι ἡ τακτική σου θὰ σὲ ζημιώσῃ. Ἐν περιπατῇς εἰς τὸ χεῖλος βαράθρου, θὰ διατρέξῃς προσεχῶς κίνδυνον. Ἐὰν πίπτῃς εἰς βάραθρον, ὁ κίνδυνος εἶνε παρών.

ΒΑΘΡΟΝ. — Ἐὰν κάθεσαι εἰς βάθρον θὰ ἐπιτύχῃς σοβαρὰν ὑπόθεσιν. Ἐὰν τὸ βάθρον ποὺ ὀνειρεύεσαι εἶνε ξύλινον, τὸ κέρδος μιᾶς ὑποθέσεως θὰ εἶνε ἐλάχιστον. Ἐν κάθεσαι ἢ βλέπῃς βάθρον ἀπὸ χόρτον, θὰ ἐπιτύχῃς μικρὰν ἐργασίαν. Ἐὰν ὅμως εἶνε πέτρινον, τὸ κέρδος θὰ εἶνε σοβαρώτατον.

ΒΑΠΤΙΣΜΑ. — Καλλιτέρευσις τῆς καταστάσεώς σου. Ἐὰν βλέπῃς ὅτι εἶσαι κουμπάρος ἢ ὅτι βαπτίζεται παιδί σου ἢ συγγενικόν σου τοιοῦτον, σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου θὰ πραγματοποιηθῇ.

ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ. — Γεμᾶτον ἀπὸ χρήματα, θὰ ὑποστῇς συντόμως χρηματικὴν ἀπώλειαν. Ἐὰν εἶνε κενόν, ἀνέλπιστον κέρδος σᾶς ἔρχεται. Ἐὰν εὑρίσκῃς βαλάντιον μὲ χρήματα, μεγάλη ἀχρημασία σᾶς ἐπέρχεται.

ΒΑΤΟΣ (θάμνος). — Ὅπως καὶ ἂν τὸν βλέπῃς σημαίνει ὅτι θὰ ὑπερπηδήσῃς ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ θὰ θριαμβεύσῃς.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ. — Βάτραχος ξηρᾶς, εἶνε προειδοποίησις κινδύνου ποὺ σὲ ἀπειλεῖ. Βάτραχον ποταμοῦ ἢ λίμνης, σημαίνει μία ἀδιακρισία θὰ σὲ λυπήσῃ κατάκαρδα.

ΒΑΔΙΣΜΑ. — Ἐὰν περιπατῇς εὐκόλως, ὁ θρίαμβος θὰ ἐπιστέψῃ τὰς ἐνεργείας σου. Ἐὰν τὸ βάδισμά σου εἶνε ἐπίπονον, ἔχεις νὰ ὑπερπηδήσῃς ἐμπόδια ἀκόμη.

ΒΑΡΕΛΙΟΝ. — Γεμᾶτο, σημαίνει προαγωγὴν καὶ εὐτυχίαν. Κενόν, χρηματικὰς δυσκολίας. Ἐὰν βλέπῃς νὰ τρέχῃ τὸ περιεχόμενον, σημαίνει τελείαν ἀχρηματίαν καὶ ἀποτυχίαν τῶν ἐνεργειῶν σου.

ΒΑΡΚΑ.—(Βλέπε λέμβος).

ΒΕΛΟΝΑΙ (Μπρόκες). — Ἐὰν κρατᾷς, θὰ συκοφαντηθῇς ἀδίκως. Ἐὰν εἶνε εἰς δέσμην, θὰ δοκιμάσῃς στενοχωρίας. Ἐὰν βλέπῃς βελόνας νὰ πίπτουν, προσεχεῖς δικαστικαὶ διαμάχαι. Ἐὰν εἶνε σπασμέναι, θὰ ὑποφέρῃς ἀπὸ ἀνεργίαν. Ἐὰν εἶνε στραβαί, σημαίνει ὅτι θὰ εὑρεθῇς πρὸ μεγάλων δυσκολιῶν.

ΒΕΡΥΚΟΚΚΑ. — Ἐὰν εἶνε ὥριμα καὶ ἐποχή των, σημαίνει ὑγείαν καὶ χαράν. Ἐὰν τὰ τρώγῃς, κέρδη καὶ διασκεδάσεις ἀπὸ ὑπόθεσιν. Ἐὰν εἶνε ἄωρα, ἡ λύσις τοῦ ζητήματός σου θὰ ἀργήσῃ ἀκόμη.

ΒΕΛΟΝΗ (ραψίματος). — Ἐὰν ράπτῃς μὲ βελόνην, αἱ ἐνέργειαί σου θὰ ἐπιτύχουν. Ἐὰν ὅτι τσιμπήθηκες ἀπὸ βελόνην, θὰ ὑποστῇς προσβολὴν τοῦ φιλοτίμου σου.

ΒΛΕΦΑΡΑ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι ἔχεις πυκνὰ βλέφαρα, ἡ ὑγεία σου θὰ ἀποκατασταθῇ τελείως. Ἐὰν ὅτι πίπτουν, θὰ ἔχῃς βαρεῖαν ἀσθένειαν.

ΒΟΡΒΟΡΟΣ. — Ἐὰν τὸν βλέπῃς, θὰ δοκιμάσῃς σοβαρὰν ἀνησυχίαν. Ἐὰν πίπτῃς ἢ περιπατῇς μέσα εἰς αὐτόν, σημαίνει ὅτι αἰτία τῆς δυσκόλου θέσεώς σου. (Βλέπε καὶ λάσπωμα).

ΒΟΥΣ. — Ἐὰν τὸ βόδι εἶνε παχὺ σημαίνει ἀφθονίαν καὶ εὐτυχίαν. Ἐὰν εἶνε ἰσχνόν, δυστυχίαν καὶ ἀνέχειαν. Ἐζευγμένον εἶνε προμήνυμα ἠρέμου εὐτυχίας. Μανιῶδες θὰ φιλονεικήσῃς μὲ πρόσωπον. Ἐὰν βλέπῃς ἓν ἢ πολλὰ σταματημένα ὁ δισταγμός σου θὰ σοὶ ἀποβῇ καταστρεπτικός.

ΒΟΥΤΥΡΟΝ. — Ὅπως καὶ ἂν τὸ ὀνειρεύεσαι, εἶνε τὸ πλέον καλλίτερον σημεῖον διὰ τὰ συμφέροντά σου, διότι προαγγέλλει κέρδη, ἀνελπίστους παλὲς ὑποθέσεις καὶ εὐδαιμονίαν ἀπὸ πλήρη εὐμάρειαν.

ΒΡΕΦΟΣ. — Σημαίνει οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν. Ἐὰν ἔχῃς βρέφος εἰς τὴν ἀγκάλην σου, μεγάλη χαρὰ σὲ περιμένει ἀπὸ καλὴν εἴδησιν. (Βλέπε λίκνον καὶ παιδίον).

ΒΡΟΧΗ. — Ἐὰν ὀνειρεύεσαι ἄφθονον βροχήν, σημαίνει πλοῦτον καὶ ἀφθονίαν. Ἐὰν ὅτι ψιχαλίζῃ μόνον ἔχεις νὰ περάσῃς ἀκόμη δυσκολίας καὶ στενοχωρίας. Βροχὴ θυέλλης εἶνε προάγγελος δυστυχήματος.

ΒΡΥΚΟΛΑΞ. — Ὅταν βλέπῃς βρυκόλακα, εἶνε προειδοποίησις δυστυχήματος, ποὺ θὰ σοὶ συμβῇ. Ἐὰν σοὶ ὁμιλῇ, συμμορφώσου μὲ τὰς ὑποδείξεις του. Ἐὰν σὲ ἀπειλῇ, νὰ ἀναβάλλῃς τὸ ταξείδιον ποὺ πρόκειται νὰ κάμῃς. (Βλέπε καὶ φάντασμα).

ΒΡΥΣΗ. — (Βλέπε ὕδωρ).

ΒΥΣΣΙΝΑ. — Γεμάτη βυσσινιὰ ἀπὸ βύσσινα, σημαίνουν ἄτιμα κέρδη. Ἐὰν τρώγῃς ἢ ἀγοράζῃς βύσσινα, προαγγέλλουν δάκρυα. Ἐὰν λαμβάνῃς καλάθι ἀπὸ βύσσινα, σημαίνει ἀσθένειαν συγγενοῦς σου. Σάπια βύσσινα ποὺ πετᾷς στὸ δρόμο, σημαίνει ὅτι θὰ ἀνακουφισθῇς ἀπὸ γνωστόν σου πρόσωπον.

Α. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἑπόμενον.

Ὁ γραφολόγος σᾶς ἀπαντᾷ

Π. Χ. Κ. τ. γ. ΛΑΓΚΑΔΑ.— Ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε συμπαθὴς λόγῳ ἰδίως τοῦ ἀπερίττου καὶ ἀκάκου τρόπου του. Θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ σᾶς μεμφθῇ τις διὰ τὸ φλέγμα σας ὅπως ὅμως καὶ διὰ τὴν ἀστάθειαν καὶ ἀσυνέπειαν ποὺ δὲν ἀποκλείει τὰ ἀπρόοπτα.

ΚΟΖΙΜΑ ΒΑΓΝΕΡ.— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται ἀπὸ μίαν πρόχειρον γνωμάτευσιν νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω. Ἐν τούτοις ἡ γραφή σας δὲν φανερώνει ἀμέσως ἐξαιρετικὴν καλλιτεχνικὴν ἐπίδοσιν καὶ κλίσιν, τοὐλάχιστον μουσικήν. Ἴσως εἰς ὡρισμένους ἰσχυροὺς ρόλους εἰς τὸ θέατρον νὰ ἐπιτυγχάνετε. Ὅσον διὰ τὸ ἐσώκλειστον χειρόγραφον ἔχει καθιερωθῇ νὰ μὴ γίνονται πρόχειροι γνωματεύσεις «ἐρήμην» (ἤτοι ἐν ἀγνοίᾳ) τοῦ τρίτου προσώπου.

ΤΕΥΘΡΑΝ.— Ἀξιόλογος εὐχέρεια καὶ διαύγεια σκέψεως. Εἶσθε ὁ τύπος τοῦ διανοητικοῦ ἀνθρώπου καὶ ἱκανοῦ δι᾽ ἐπιστημονικὰ ἔργα. Ἐπίσης μεγάλη εὐαισθησία καὶ λεπτότης αἰσθημάτων, ἡ ἀλήθεια, ὄχι ἴσως τόσον ἰσχυρῶν ἀρκετὰ πάντως μεμετρημένων.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΑΝ.— Καὶ σᾶς ὁ χαρακτήρ σας ὁμοιάζει μὲ τὸν προηγούμενον. Αἱ διαφοραί σας εἶνε, ὅτι σεῖς εἶσθε ἀνθεκτικωτέρα ὄχι ὅμως καὶ ἀνεκτικωτέρα.

ΓΚΑΙΤΕ.— Παράδοξος ἀρκετὰ ἄνθρωπος. Ὑπερβολικὴ φαντασία, πρᾶγμα ποὺ σᾶς κάμνει σὲ πλεῖστα πράγματα κακῶς νὰ ὑπολογίζετε. Εἶσθε πλήρης ἀντινομιῶν καὶ ἀπειθάρχητος.

ΑΛ. ΤΖΟΝΣΟΝ.— Δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἁρμοδιότητά μου νὰ σᾶς ὁδηγήσω σ᾽ ἐκεῖνο ποὺ λέτε. Φαίνεσθε ἀρκούντως ἔξυπνος καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος, ὥστε μὲ κάπως περισσοτέραν θέλησιν καὶ θάρρος νὰ ἐπιτύχετε τὴν οἰκονομικὴν ἄνεσιν καὶ αὐτὸ φαντάζομαι ἴσως ἔχει περισσοτέραν σημασίαν.

ΒΑΤΕΡΛΩ.— Πῶς τοιοῦτον ψευδώνυμον; Ὑποπτεύομαι ὅτι τὸ γράψιμόν σας δὲν εἶνε καθόλου αὐθόρμητον. Σεῖς προσπαθήσατε νὰ κάμετε καλλιγραφίαν. Αὐτὸ δυσχεραίνει τὴν πρόχειρον κρίσιν. Φαίνεσθε ἄνθρωπος μεθοδικός, σχολαστικὸς ὀλίγον, βραδὺς ἀλλὰ μὲ ἀγαθὴν θέλησιν.

ΔΑΝΑΟΝ.— Εὐμετάβολος τύπος, κάπως παιδικὸς ἀκόμη ὀλίγον τι μακρήγορος, νωχελὴς κι᾽ ὀνειροπόλος, σᾶς λείπει κάθε δυνατὸν ἀληθινὰ ἀλτρουϊστικὸν αἴσθημα ὄχι ὅμως κι᾽ ἡ εὐαισθησία ἢ ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου. Ἐνίοτε κάπως ἀλλαζών.

ΒΕΡΟΝΙΚΗΝ.— Σεῖς δείχνετε αὐθορμητισμόν, ἓν εἶδος ἀμερίμνου διαχυτικότητος μίαν δραστηριότητα ὄχι βεβαίως καὶ πολὺ δυνατήν, ἀλλὰ πρακτικὴν ἐπωφελουμένη λογικῶς κάθε εὐνοϊκῆς ἢ μὴ καὶ τόσον, περιστάσεως διὰ νὰ ἐκτελέσητε τοὺς σκοπούς σας μὲ ζῆλον καὶ χαράν.

ΛΙΑΝΑΝ.— Σεῖς τοὐναντίον εἶσθε ἀρκετὰ φειδωλὴ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας ὄχι ἀπὸ ἔλλειψιν θάρρους, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ ὑπερβολικὴν ὀλίγον σκέψιν, ἀπὸ φιλαυτίαν. Ἔχετε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένην φαντασίαν, σᾶς κάμνει ὅμως νωχελῆ καίτοι θὰ ἠδύνασθε νὰ ἐπιδείξετε ἀρκετὴν θέλησιν.

LUBOFF SCOTTO.— Εἶσθε ὀλίγον τι νευρικὰ δειλὸς καὶ ἴσως κάπως ἀδέξιος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Ἐλπίζω νὰ ἐξελιχθῆτε σὺν τῷ χρόνῳ εἰς ἀρκετὰ ἰσχυρὸν χαρακτῆρα. Ἀρκεῖ νὰ ἐκλεπτύνετε πιρισσότερον τὰς αἰσθήσεις σας καὶ συγχρόνως νὰ ὑπερνικήσετε τὴν διστακτικότητα καὶ τὸν ἐγωϊσμόν σας. Τὸν νῦν κρυφόν.

ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΝ.— Λεπτὸς, εὐαίσθητος ὅσον καὶ εὐφάνταστος χαρακτήρ. Δὲν εἶσθε τόσον ὁ τύπος τοῦ ἀεικινήτου, τοὐλάχιστον ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐντυπώσεως. Ἐκτὸς ἂν ἐννοῆτε τὴν ἀγάπην πρὸς ἀλλαγὴν ὁπότε ἀσφαλῶς τὸ ἔχετε. Λυποῦμαι ποὺ παρ᾽ ὅλην σας τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν γραφολογίαν δὲν μπορῶ ἐδῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἐξαιρετικὸν κι᾽ ἐνδιαφέρον.

ΝΟΥΡΜΗ.— Δὲν εἶσθε κακὸς τύπος ἀλλ᾽ ὀλίγον τι, μοῦ φαίνεται νευρική, συχνὰ ἀπότομη, ἐν γένει ἰσχυρογνώμων ἀπὸ πάθος καὶ ὄχι ἀπὸ στενοκεφαλιά. Κατὰ βάθος εἶσθε ἀκόμη πολὺ ἀδύναμη καὶ εὐεπηρέαστος.

ΜΑΘΗΤΑΚΟΝ.— Δὲν γνωρίζω πόσον μικρὸς εἶσθε. Πάντως, ἐλπίζω γρήγορα ν᾽ ἀναδειχθῆτε μεγάλος κι᾽ αὐτὸ λόγῳ τῆς καλῆς σας ἀντιλήψεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ ζήλου καὶ ἴσως, παρὰ τὴν ἡλικίαν σας, τῆς σταθερότητός σας.

Δρ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

Σατυρικὸς στίχος

Ο ΓΕΙΤΟΝΙΚΟΣ ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ

Ψήνει ψωμιά, ψήνει φαγιά,
στὸ λαῦρο του καμίνι,
κι᾽ ὅταν εὕρῃ καὶ δουλικά,
καὶ μὲ αὐτὰ τά... ψήνει...

ΕΙΣ ΘΡΗΣΚΟΝ ΕΝΕΧΕΙΡΟΔΑΝΕΙΣΤΗΝ

Στὴν ἐκκλησιὰ σὰν προσκυνᾷς
τί τῆς γυρεύει χάρι;
Δὲν φτάνουν τ᾽ ἀμανάτια της
πῶχεις ὥς τώρα πάρει!

(Τσουκνίδες)

ΣΕΡ. ΑΡΚΟΜΑΝΗΣ

◆ ◆ ◆

Ὁ μεσίτης γάμων

—Ἔχω γιὰ σᾶς ἕνα κορίτσι μὲ δυὸ ἑκατομμύρια προῖκα! Σεῖς τί προσφέρετε;

—Τὸ ἱστορικό, τὸ πανάρχαιο ὄνομά μου...

—Θαυμάσια, πῶς λέγεσθε;

—Ἀδάμ!...

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν γειτόνων μας

Ἰμπραχὶμ ὁ τρελλὸς

Μία ἐξέγερσις τῶν Γενιτσάρων

Στὶς 8 Φεβρουαρίου τοῦ 1640 μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Σουλτάνου Μουρὰτ τοῦ Δ΄, στὸν θρόνο τῶν Ὀσμανιδῶν ἀνέβηκε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰμπραχίμ. Ἡ βασιλεία του, ὅπως γράφουν οἱ Τοῦρκοι ἱστορικοὶ καὶ χρονογράφοι, ὑπῆρξε ἡ πλέον σκοτεινὴ περίοδος τῆς τυραννίας, τὴν ὁποία δοκίμασε ὁ τουρκικὸς λαός. Γιὰ ν᾽ ἀντιληφθῇ δὲ κανεὶς τὸν βαθμὸ τῆς τυραννίας αὐτῆς, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ ὅτι στὴν Ἱστορία ὁ Σουλτάνος αὐτὸς ἀναφέρεται μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ «Ντελὶ Ἰμπραχίμ», δηλαδὴ Ἰμπραχὶμ ὁ τρελλός. Ἦταν ἕνας ἔκφυλος τύπος, ἔκδοτος δὲ μέχρι μανίας στὶς ἡδονὲς τοῦ χαρεμιοῦ, ἡ τρόφιμες τοῦ ὁποίου στὴν ἐποχή του ἐπολλαπλασιάσθησαν σὲ ἀφάνταστο βαθμό.

Μέγας Βεζύρης καὶ ὑπεύθυνος σύμβουλος τοῦ ἄβουλου ἐκείνου μονάρχου ἦταν ὁ Καρᾶ Μουσταφᾶ πασᾶς. Εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτὸ κατώρθωσε ν᾽ ἀναρριχηθῇ ἐκμεταλλευόμενος τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι καὶ τὴν ἀμηχανία ποὺ βρέθηκαν στρατὸς καὶ λαὸς κατὰ τὴν ἀναρχία ποὺ ἐπεκράτησε μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Μουρὰτ Δ΄. Προσεταιρίσθηκε τότε τοὺς διοικητὰς τῶν ταγμάτων τῶν Γενιτσάρων καὶ αὐτοὶ τὸν ἐπέβαλαν στὸν Σουλτάνο, τὸν ὁποῖο δὲν ἄργησε, χάρις στὴ πονηρία καὶ τὴ ραδιουργία ποὺ τὸν διέκρινε, νὰ τὸν καταστήσῃ ὑποχείριό του. Καὶ ἔτσι σφυρηλάτησε σιγὰ-σιγὰ τὰ δεσμά, μὲ τὰ ὁποῖα ἁλυσσόδεσε τὸν δυστυχισμένο τουρκικὸ λαό, ποὺ σκλάβος δούλευε χρόνια γιὰ νὰ τρέφῃ τὸ κηφαναριὸ τοῦ Παλατιοῦ καὶ τὸ αἰσχρὸ καὶ ἀνήθικο περιβάλλον τοῦ Μεγάλου Βεζύρου, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ μυστικοσυμβούλιο τοῦ Σουλτάνου Ἰμπραχίμ.

Ὅταν ὅμως κάποτε ἀρνήθηκε νὰ στείλῃ τὰ ξύλα, ποὺ τοῦ ζήτησε ἡ Κεχαγιᾶ-Καντὶν — ἡ ἀρχόντισσα τοῦ χαρεμλικιοῦ — γιὰ τὴν ὑπηρεσία τῶν μαγειρίων, ὁ Σουλτάνος θέλησε νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Ὁ πανοῦργος ἐκεῖνος κυβερνήτης, ποὺ τόσο εἶχε ἀποθρασυνθῆ, ὤρθωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ αὐθάδεια τοῦ ἀπάντησε:

— Πατισάχ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὑπηρέτης τῆς Κεχαγιᾶ-Καντίν. Εἶμαι Μέγας Βεζύρης καὶ ἔχω ἄλλες σοβαρώτερες ἀσχολίες. Θὰ ἤθελα νὰ μὲ ρωτήσετε γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ λαοῦ. Περίμενα πῶς θὰ μὲ ἐξετάσετε γιὰ τὴν ἀντοχὴ τοῦ Θησαυροφυλακίου καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν συνόρων τῆς Χώρας.

Ὁ Σουλτάνος ταράχθηκε ὑπερβολικά. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ ἐπιμείνῃ στὴ συζήτησι καὶ ὅταν ἔφυγε ὁ Βεζύρης καὶ ἔμεινε μόνος, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ξεκάνῃ μιὰ γιὰ πάντα τὸν αὐθάδη αὐτὸν καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν κηδεμονία του, κατὰ ἕνα τρόπο ποὺ δὲν θὰ ἐξηγρίωνε τοὺς Γενιτσάρους ποὺ τὸν ὑπεστήριζαν.

Στὶς 22 Μαρτίου τοῦ 1643, ὁ Σουλτάνος πίσω ἀπὸ τὸ καφασωτό, ποὺ χώριζε τὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά του ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, παρακολουθοῦσε τὴν συνεδρίασι. Σὲ μιὰ στιγμὴ παρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ Σιλαχτάρης (διοικητὴς) τῶν ταγμάτων τῶν Γενιτσάρων Γιουσοὺφ πασᾶς καὶ τοῦ κατήγγειλε ὅτι ὁ Μέγας Βεζύρης ἔστειλε ἑκατὸ σακκοῦλες ἄσπρα γιὰ νὰ ἐξεγείρῃ σὲ στάσι τοὺς Γενιτσάρους. Ὁ Σουλτάνος χτύπησε ἀμέσως τὸ καφασωτὸ καί, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, ἡ συνεδρίασις διεκόπη καὶ τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο διαλύθηκε χωρὶς νὰ ἐξαντλήσῃ τὰ θέματα ποὺ συζητοῦσε.

Ὁ Μέγας Βεζύρης Καρᾶ Μουσταφᾶ πασᾶς ταράχθηκε, ὅταν δὲ ἐνεφανίσθηκε μπροστὰ στὸν Σουλτάνο γιὰ νὰ μάθῃ δῆθεν τί τὸν ἠνάγκασε νὰ διακόψῃ τὴ συνεδρίασι, ἔξω φρενῶν ὁ Ἰμπραχὶμ ἀπὸ θυμὸ τοῦ εἶπε:

— Πῶς τόλμησες νὰ παρουσιασθῇς ἀπρόσκλητος, Λαλᾶ; Ἔσπευσες, φαίνεται, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇς γιὰ ὅσα ἑτοιμάζεσαι νὰ κάνῃς;

Ὁ Καρᾶ Μουσταφᾶ θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ προσέθεσε ὅτι τὸν συκοφαντοῦν ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ μειώσουν τὸ γόητρό του ἀπέναντι τῶν Γενιτσάρων, τοὺς ὁποίους κατώρθωνε ὥς τότε νὰ πειθαρχῇ.

— Νὰ παραδώσῃς, προσέθεσε ὁ Σουλτάνος, ἀμέσως τὴ σφραγῖδα τοῦ Κράτους, γιατὶ ἀπεδείχθηκες ἕνας ἀνάξιος κυβερνήτης καὶ σύμβουλός μου!

Καὶ ἐνῷ ὁ Μέγας Βεζύρης ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴ σφραγῖδα, ὁ Σουλτάνος γύρισε πρὸς τὸν Μποστανδζῆ-μπασῆ — τὸν ἀρχηγὸ τῶν Γενιτσάρων σωματοφυλάκων — καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἀλ σουνοῦ... Πᾶρτε τον ἀμέσως...

Ὁ Μποστανδζῆ-μπασῆς, ποὺ δὲν ἀντελήφθηκε καλὰ τὴν διαταγή, πῆρε τὴν σφραγῖδα καὶ ἄφησε ἐλεύθερο τὸν Καρᾶ Μουσταφᾶ. Ὅταν δὲ παρουσιάσθηκε νὰ τὴν παραδώσῃ, ὁ Σουλτᾶνος τὸν ρώτησε:

—Τοῦ πῆρες τὸ κεφάλι;

Ὁ Μποστανδζῆς-μπασῆς ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος. Δὲν τολμοῦσε ν᾽ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

—Τέζ κιαφίρ!... Γιὰ μπασί, γιὰ μπασίν!... Τρέξε ἄπιστε... Ἢ τὸ κεφάλι του ἢ τὸ κεφάλι σου!...

Ὁ Καρᾶ Μουσταφᾶς μόλις γύρισε στὸ Κονάκι του, θέλησε νὰ ἐξοπλίσῃ τοὺς δικούς του. Ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν τὸν ἠκολούθησαν. Ἀπελπισμένος τότε κρύφθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ ξηρὰ χόρτα ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ βρῇ καιρὸ τὴ νύχτα νὰ δραπετεύσῃ. Ἦταν συνηθισμένος, διότι καὶ ἄλλοτε κατὰ παρόμοιο τρόπο κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ τὸ κεφάλι του.

Οἱ Γενίτσαροι σωματοφύλακες ὅμως ἔζωσαν τὸ Κονάκι καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ φύγουν. Ὅταν νύχτωσε, ὁ Μποστανδζῆ-μπασῆς ποὺ ἀγρυπνοῦσε πάνω στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ εἶχε ξεπροβάλλει, ἀντελήφθηκε κάτι νὰ σαλεύῃ κάτω ἀπὸ τὰ ξηρὰ χόρτα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πυροβόλησε καὶ ἔτσι σκοτώθηκε σὰν σκυλλὶ ὁ τρομερὸς καὶ ἀπαίσιος ἐκεῖνος τύραννος, ὁ Μέγας Βεζύρης Καρᾶ Μουσταφᾶ πασᾶς.

Μετὰ παρέλευσι ὀλίγου καιροῦ, τὰ τάγματα τῶν Γενιτσάρων, ποὺ ἦταν ἀφωσιωμένα σ᾽ αὐτόν, ἐξηγέρθηκαν, ἡ δὲ στάσις μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ τοῦ λαοῦ ἐγενικεύθη. Ἡ τάξις ἀπεκατεστάθη ὅταν ἀνηγγέλθη ὅτι συνελήφθη ὁ Σουλτᾶνος Ντελὶ Ἰμπραχίμ, τὸν ὁποῖον κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Σεϊχουλισλάμη, τὸν ἔπνιξαν μέσα στὴν φυλακή.

Καὶ ἔτσι, καταλήγουν οἱ σύγχρονοι Τοῦρκοι ἱστορικοὶ καὶ χρονογράφοι, οἱ περιγράφοντες τὰ γεγονότα τῆς ἀπαισίας περιόδου τῆς τυραννίας τῶν Σουλτάνων, ὁ καταδυναστευόμενος τουρκικὸς λαὸς γλύτωσε ἀπὸ τοὺς δυὸ τρομεροὺς αὐτοὺς τυράννους, ἀδιάφορον ἂν τοὺς διαδέχθηκαν ἄλλοι γιὰ νὰ πέσουν μὲ τὴ σειρὰ κι᾽ αὐτοὶ ἀργότερα κατὰ τὸν ἴδιο ἢ καὶ παρόμοιο τρόπο.

ΑΧ. Σ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥΣ

ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΟΥΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ 264, εἰκόνες 44

ἀριστοτεχνικὴ ἀφήγησις τῆς δραματικωτέρας περιόδου τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ ἐναπομείναντα ἑκατὸν ἀντίτυπα πωλοῦνται μόνον

ΕΙΚΟΣΙ ΔΡΑΧΜΑΣ

εἰς τὸ κατάστημα Μανωλκίδου καὶ Βασιλειάδου

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡ. 20

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Εἰς τὰ δύο προηγούμενα φύλλα μας ἐδημοσιεύσαμεν τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν γυμνασίων ἀρρένων Ἀθηνῶν Εου 8ου καὶ 9ου τῶν Γυμνασίων Θηλέων Ἀθηνῶν Αου καὶ Βου καὶ τῶν γυμνασίων Αου καὶ Βου Ἀρρένων Πειραιῶς.

Κατωτέρω συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν καλλιτέρων μαθητῶν καὶ ἄλλων Γυμνασίων.

ΕΙΣ ΤΟ Β΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

Τοῦ Β΄ Γυμνασίου Ἀρρένων Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Χέϋδεν καὶ Ἀχαρνῶν καὶ τὸ ὁποῖον διευθύνεται ἀπὸ τὸν γυμνασιάρχην κ. Θρασύβουλον Σταύρου, οἱ καλλίτεροι μαθηταὶ εἶνε κατὰ τάξεις οἱ ἑξῆς:

Α΄ ΤΑΞΙΣ: Γεώργιος Βιτάλης, Θεόδωρος Κόκκινος, Ἰωάννης Μαρτῖνος, Παναγιώτης Τσῖρος, Κωνσταντῖνος Χροναῖος.

Β΄ ΤΑΞΙΣ: Χρῆστος Κοκκινόβραχος, Γεράσιμος Μιχαλόπουλος, Δημήτριος Νικολακάκης, Χρῆστος Τζαννετέας, Ἀριστείδης Χρυσάφης.

Γ΄ ΤΑΞΙΣ: Λέων Ζέπος, Κωνσταντῖνος Σεραφατίνογλου, Σταῦρος Φραγκάκις, Γεώργιος Χατζηνῖκος, Πέτρος Χαρτοκόλλης.

Δ΄ ΤΑΞΙΣ: Νικόλαος Ἀθανασίου, Γεώργιος Κολιόπουλος, Δημήτριος Λαμπρᾶκος, Δημήτριος Παρίσης, Εὐθύμιος Σπυρόπουλος.

Ε΄ ΤΑΞΙΣ: Δημήτριος Γόντικας, Ἀλέξανδρος Κόττης, Παναγιώτης Μέρμηγκας, Χρῆστος Σιῶκος, Θεόδωρος Τριαντάρης.

ΣΤ΄ ΤΑΞΙΣ: Δημήτριος Γεωργιάδης, Μελέτιος Κριεκούκης, Νικόλαος Σκουρολιάκος, Μιχαὴλ Φραγκάκος, Κωνσταντῖνος Χατζηθανασίου.

—ΕΙΣ ΤΟ Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

Τὸ Γ΄ Γυμνάσιον Πειραιῶς εὑρίσκεται εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Θεάτρου καὶ Πύλης, ἔχει δὲ καὶ παράρτημα εἰς τὴν Καστέλλαν.

Διευθυντὴς τοῦ Γ΄ Γυμνασίου εἶνε ὁ κ. Περικλῆς Στυλιανόπουλος, ὁ ὁποῖος διευθύνει καὶ τὸ Ε΄ Γυμνάσιον Νέου Φαλήρου Μοσχάτου, τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ Γ΄ Γυμνασίου, ὑποδιευθυντὴς τοῦ Γ΄ Γυμνασίου εἶνε ὁ κ. Χρῆστος Ἀρκινός, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Κερμελῆ, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου κατορθώσαμε νὰ ἔχωμε τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου, τὰ ὁποῖα καὶ δημοσιεύομεν κατὰ τάξεις καὶ ἀλφαβητικὴν σειράν.

ΣΤ΄ ΤΑΞΙΣ: Παναγιώτης Βελδέκης, Κωνσταντῖνος Καλίνογλου, Δημήτριος Μπουρνάκης, Χρυσόστομος Τελίδης, Βλαδίμηρος Τριφτανίδης.

Ε΄ ΤΑΞΙΣ: Σταῦρος Βελιώτης, Μάνος Γεωργιάδης, Θεόδωρος Γεωργιλαδάκης, Γεώργιος Καμαρινός, Ἀντώνιος Μπάδρας, Ἄγγελος Φασόης.

Δ΄ ΤΑΞΙΣ: Γεράσιμος Ἀπέργης, Δημήτριος Εὐαγγελίδης, Νικόλαος Λεμπέσης, Νικόλαος Μεταξᾶς, Κωνσταντῖνος Τελίδης.

Αἱ ἄλλαι τάξεις τοῦ γυμνασίου, τρίτη, δευτέρα καὶ πρώτη, εἶνε μικταί, οἱ καλλίτεροι δὲ μαθηταὶ καὶ αἱ καλλίτεραι μαθήτριαι τῶν τάξεων αὐτῶν εἶνε κατ᾽ ἀλφαβητικὴν σειρὰν οἱ κατωτέρω:

Γ΄ ΤΑΞΙΣ: Διονύσιος Ἀρδαβάνης, Ἰωάννα Δρεπανιώτου, Φωτεινὴ Καλαφάτη, Ἀναστάσιος Παπαναστασίου, Ἠλίας Ραπανίδης, Ἐμμανουὴλ Χερουβείμ.

Β΄ ΤΑΞΙΣ: Ἡ β΄ τάξις ἔχει 105 μαθητὰς διῃρημένους εἰς δύο τμήματα, ἐκ τῶν 105 δὲ μαθητῶν οἱ καλλίτεροι εἶνε: Εὐστάθιος Δεφορέας, Γεώργιος Ζαχαράκης, Σταυρούλα Κοτσώνη, Χρῆστος Μαρῖνος, Ἐρρῖκος Μπάδρας, Βασίλειος Νάνος, Σωτήριος Παγκαλῆς, Ἐλευθέριος Παπαδοβασιλάκης, Ἰωάννης Πρινέας, Μιχαὴλ Σπύρου καὶ Χρῆστος Σπύρου.

Α΄ ΤΑΞΙΣ: Ἡ α΄ τάξις ἔχει 3 τμήματα εἰς τὰ ὁποῖα φοιτοῦν 175 μαθηταὶ ἐξ αὐτῶν οἱ καλλίτεροι εἶνε οἱ: Φωτεινὴ Ἀνυφαντάκη, Θεόδωρος Βαγιακάκος, Παναγιώτης Βόλας, Μαρία Γραμματοπούλου, Ἰωάννης Δαβερώνης, Γεώργιος Δαφερέας, Ἄννα Καϋμενάκη, Γεώργιος Λαζάρου, Δημήτριος Λάμπρου, Εὐφροσύνη Λυκούρη, Ἀφροδίτη Μάνεση, Γεώργιος Μπέτσης, Ἰωάννης Μπιλίνης, Δημήτριος Νικολιτσέας, Μαρία Παππᾶ, Δημήτριος Ραφτόπουλος, Νικόλαος Ραφτόπουλος, Μαρία Σαρρῆ καὶ Ἀνάργυρος Χαρβαλιᾶς.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Τὸ γυμνάσιον Ἀμαρουσίου διαιρεῖται εἰς γυμνάσιον Ἀρρένων καὶ εἰς γυμνάσιον Θηλέων.

Τοῦ γυμνασίου Ἀρρένων γυμνασιάρχης εἶνε ὁ κ. Παπαϊωάννου.

Καὶ τὰ δύο γυμνάσια στεγάζονται εἰς ἕνα νεόκτιστον κτίριον, τὸ δὲ γυμνάσιον ἀρρένων εἶνε καθ᾽ ὅλα πλῆρες, ἐνῷ τὸ γυμνάσιον Θηλέων εἶνε νεοσύστατον καὶ ὡς ἐκ τούτου εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῆς συγκροτήσεως.

α) Τοῦ γυμνασίου ἀρρένων οἱ καλλίτεροι μαθηταὶ εἶνε οἱ ἑξῆς κατὰ τάξεις:

ΣΤ΄ ΤΑΞΙΣ: Γεώργιος Καλός, Ἄρης Ἀγαθοκλῆς, Δημήτριος Ψαρρουδάκης.

Ε΄ ΤΑΞΙΣ: Νῖκος Καρακώστας, Νικόλαος Δημόπουλος, Κωνσταντῖνος Κατσάβος.

Δ΄ ΤΑΞΙΣ: Νικόλαος Βορρέας, Βερνάρδος Καλός, Ἀλέξανδρος Πετρόπουλος.

Γ΄ ΤΑΞΙΣ: Ἀχιλλεὺς Κοντοστάθης, Δημήτριος Σκουζάκης, Νικόλαος Μαραγκουδάκης.

Β΄ ΤΑΞΙΣ: Ἀλκιβιάδης Κόκκοτας, Θεόδωρος Χρήστου, Γεώργιος Τάμπαρης.

Α΄ ΤΑΞΙΣ: Γεώργιος Οἰκονομόπουλος, Βασίλειος Νικητόπουλος, Κωνσταντῖνος Μαραγκουδάκης.

β) Τοῦ Γυμνασίου Θηλέων αἱ καλλίτεραι μαθήτριαι εἶνε αἱ ἑξῆς κατὰ τάξεις:

ΣΤ΄ ΤΑΞΙΣ: Μαρία Σαββατιανοῦ, Ἑλένη Λάσκαρη, Ἀθανασία Μπιλετσικλῆ.

Ε΄ ΤΑΞΙΣ: Ἀκριβοῦλα Γερασίμου, Δανάη Δουβανᾶ, Εὐφροσύνη Καζαγλῆ.

Δ΄ ΤΑΞΙΣ: Ἠλέκτρα Φραγκοπούλου, Εἰρήνη Καραμανώλη, Μαργαρίττα Λευκιάδου.

Γ΄ ΤΑΞΙΣ: Ἀναστασία Νικητοπούλου, Φωφὼ Καρωνίδου, Ἑλένη Λυμπεροπούλου.

Β΄ ΤΑΞΙΣ: Μαρία Λαμπαδίνου, Νόρα Βαρβέρη, Λιλῆ Πετρούτσου.

Α΄ ΤΑΞΙΣ: Ἐλπὶς Μόσχα, Μαρία Ψαραδάκη, Ζαχαροῦλα Στροπέλη.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

Τὸ Γυμνάσιον τῆς Νέας Κοκκινιᾶς, εἶνε τὸ ἄλλοτε Ε΄ Γυμνάσιον Πειραιῶς, διευθύνεται ἀπὸ τὸν κ. Μπασουκέαν μὲ ὑποδιευθυντὴν τὸν κ. Ἰωαννίδην.

Τὸ Γυμνάσιον αὐτὸ ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις, στεγάζεται εἰς ἕνα παλαιὸ γερμανικὸ ξύλινον οἴκημα, καὶ ἡ στέγη του εἶνε ἀπὸ λαμαρίνα, κάπως καλλίτερο εἶνε τὸ παράρτημα τοῦ γυμνασίου τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐκεῖ πλησίον καὶ τὸ ὁποῖον παράρτημα στεγάζεται ἐκεῖ μὲ ἐνοίκιον, καὶ τοῦτο ὅμως δὲν ἔχει πολλὰς αἰθούσας.

Καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ Γυμνασίου ἀκόμη εὑρίσκονται εἰς ἄλλο κτίριον ἐκεῖ πλησίον, ἀπέναντι τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου. Τὸ γυμνάσιον ἐπίσης στερεῖται ἑνὸς περιβόλου καὶ τοιουτοτρόπως τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς γίνεται εἰς ἀπερίφρακτον χῶρον.

Ἡ κυβέρνησις ἤδη ἐφρόντισε διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐνισχύσασα τὸ γυμνάσιον χρηματικῶς.

Ἐκεῖνο ἐπίσης τὸ ὁποῖον θὰ εἴχαμε νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸ Γυμνάσιον Νέας Κοκκινιᾶς εἶνε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ ζήσουν καὶ ὅτι παρ᾽ ὅλον τοῦτο κατορθώνουν νὰ μελετοῦν τὰ μαθήματά των, χωρὶς νὰ μειοῦται τὸ ἐνδιαφέρον τους γι᾽ αὐτά.

Ἐπίσης πολλὰ τμήματα διαφόρων τάξεων, εἶνε μικτὰ καὶ ἂν εἰς αὐτὰ οἱ καλλίτερες μαθήτριες εἶνε περισσότερες ἀπὸ τοὺς καλοὺς μαθητάς, τοῦτο ὀφείλεται καὶ εἰς τὸν ἀνωτέρω λόγον καὶ εἰς τὸ ὅτι εἰς τὰ τμήματα αὐτὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἶνε μικρότερος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητριῶν.

Οἱ καλλίτεροι μαθηταὶ καὶ οἱ καλλίτερες μαθήτριες κατὰ τάξεις καὶ τμήματα εἶνε οἱ ἑξῆς:

ΣΤ΄ ΤΑΞΙΣ: Ἡ Στ΄ τάξις εἶνε μικτή, μεταξὺ δὲ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν της διακρίνονται κατ᾽ ἀλφαβητικὴν σειρὰν οἱ: Ἑλένη Γόβατζη, Βασιλεία Καπουσόγλου, Σωτήριος Κουμελᾶς, Ἰωάννης Καραμπάτης, Παναγιώτης Μακρῆς.

Ε΄ ΤΑΞΙΣ: Ἐλευθερία Ἀρώνη, Γεώργιος Γκούσιος, Κασσιανὴ Λαΐδογλου, Γεώργιος Μαμμᾶς, Ἄννα Μήλια, Μαρία Μυροπούλου, Ἀθηνᾶ Ντάγγα, Ἀμαλία Παπαμιχαηλῶφ, Φώτης Σακελαρίου, Χαρίλαος Τσολοζίδης, Εὐάγγελος Χαραλαμπίδης, καὶ Κωνσταντία Χαραλαμπίδου.

Δ΄ ΤΑΞΙΣ: Ἡ δ΄ τάξις ἔχει δύο τμήματα ἐκ τῶν ὁποίων εἰς μὲν τὸ πρῶτον φοιτοῦν μόνον μαθηταί, ἐνῷ εἰς τὸ δεύτερον μόνον μαθήτριαι.

α) Τμῆμα (ἀρρένων): Ἰωάννης Ἀρδίτσογλου, Νικόλαος Βάθης, Ἰάκωβος Δρόσος, Βασίλειος Κωνσταντινίδης, Δημήτριος Σακαλῆς, Ἐλευθέριος Χωματᾶς.

β) Τμῆμα (θηλέων): Εὐαγγελία Δημητριάδου, Ἰωάννα Καλλιπολίτου, Σουλτάνα Λαΐδογλου, Φωτεινὴ Μαυροφρύδου, Ἄννα Παϊτατζίδου.

Γ΄ ΤΑΞΙΣ: Ἡ γ΄ τάξις ἔχει δύο τμήματα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν εἶνε ἀρρένων τὸ δὲ μικτόν.

α) Τμῆμα (ἀρρένων): Γεώργιος Διαμαντίδης, Σταμάτης Μαστρογιάννης, Εὐθύμιος Μουσλόγλου, Ἰορδάνης Σαββίδης, Ἐμμανουὴλ Χατζηπέτρου.

β) Τμῆμα (μικτόν): Ἔλλη Ἀδαμίδου, Σταῦρος Καλοδούκας, Ὄλγα Κούση, Ἡρὼ Μιρτζανίδου, Ἔλλη Σαββάκη, Ἀσπασία Χατζηβασιλείου.

Β΄ ΤΑΞΙΣ: Καὶ ἡ β΄ τάξις ἔχει δύο τμήματα ἐκ τῶν ὁποίων εἰς μὲν τὸ πρῶτον φοιτοῦν μαθηταὶ μόνον, ἐνῷ εἰς τὸ δεύτερον καὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι.

α) Τμῆμα (ἀρρένων): Γεώργιος Δρακόπουλος, Ἰωάννης Πλατανησιώτης, Σῖμος Μαυρομαρᾶς, Νικόλαος Σγουρμπέτης.

β) Τμῆμα (μικτόν): Εὐτυχία Βενετιάδου, Παναγιώτα Κουβαράκου, Αἰκατερίνη Κυριακοπούλου, Χαράλαμπος Μπέκας, Αἰκατερίνη Σιδέρη, Αἰκατερίνη Ὑπερηφάνου.

Α΄ ΤΑΞΙΣ: Ἡ α΄ τάξις ἔχει τρία τμήματα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν δύο εἶνε ἀρρένων τὸ δὲ τρίτον θηλέων.

α) Τμῆμα (ἀρρένων): Ἰωάννης Βαγδάτογλου, Γεώργιος Καραγιάννης, Παναγιώτης Καταγᾶς, Σῖμος Μελᾶς, Χρῆστος Μπουρέτης.

β) Τμῆμα (ἀρρένων) : Ὀρέστης Ντόμης, Βασίλειος Νταλαμπέκος, Ἠλίας Σακκᾶς, Πάρις Σκλήρης, Χαράλαμπος Σαγγελίδης, Ἐμμανουὴλ Χρυσογόνης.

γ) Τμῆμα (θηλέων): Ἐλευθερία Βαμβούρη, Ζωὴ Μασμανίδου, Δανάη Παπαδημητρίου, Δήμητρα Παραματζῆ, Κλεοπάτρα Τσαφδακλῆ.

Ε. Ι. Α.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἄλλων Γυμνασίων τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν.

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΜΥΡΤΩ ΧΑΤΖΗΔΙΑΜΑΝΤΗ
ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
38 ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ 38
ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΒΥΡΩΝΟΣ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δεσποινίδες ἢ κυρίαι δι᾽ ἐξωτερικὴν ἐργασίαν τῶν γραφείων τοῦ περιοδικοῦ «Παρνασσός».

Προσέξατε
τότε
καὶ
μόνον
θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸν
ΣΚΩΡΟΝ
ὅταν χρησιμοποιήσητε τὸ
ΜΟΘ-ΜΠΗΤΣ
Ἰαπωνικὸν ἐντόνως σκωροκτόνον
Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Α. ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΣ, ὁδὸς Πετράκη 5.
Τηλέφ. 31-232

Ἕνα ἀνάγνωσμα ἀσυλλήπτων περιπετειῶν
Ὁ ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ
ΕΘΕΛ ΜΠΡΟΥΝΤΕΡ
ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἀπὸ τὸ γαλλικὸν προξενεῖον τοῦ Τιὲν-Τσὶν κλέπτεται ἕνα διπλωματικὸν ἔγγραφον μεγάλης ἀξίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τῆς γαλλικῆς παροικίας, θεωρεῖ ὑπόπτους πέντε φίλους, ποὺ συχνάζουν στὸ σπίτι τοῦ προξένου.

Πράγματι ἀποκαλύπτεται, ὅτι ὁ εἷς ἀπ' αὐτούς, ὀνόματι Στέφανος Μπρενζέ, εἶνε ὁ κατάσκοπος Χ.42, ποὺ διέπραξε τὴν κλοπή.

Χάρις ὅμως εἰς τὴν βοήθειαν τῆς ὡραίας ζωντοχήρας Κλὼντ Σεγκάλ, ποὺ τὸν ἀγαπᾷ, δραπετεύει ἀπὸ τὸ Τιὲν-Τσίν, λέγοντας στὴν Κλὼντ νὰ τρέξῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ζεῦγος Κραῖμερ, περὶ τοῦ κινδύνου, ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ.

Πράγματι ἡ Κλὼντ σπεύδει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολή, ποὺ τῆς ἀνέθεσε ὁ ἀγαπημένος της, ἀλλὰ πέφτει στὰν παγίδα, ποὺ τῆς ἔστησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν συλλαμβάνει.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΛΥΣΙΣ

Ὁ πρόξενος κ. ντ' Ἀζερντὺ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἠλλοιωμένα, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, τὴν ὁποίαν βρῆκε καθισμένη σ' ἕνα φωτέϊγ. Μόλις τὸν εἶδε ἔτρεξε καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία:

— Τί νέα, μπαμπά;

—Ἀλλοίμονο!...

—Ἀλλὰ δὲν ἔχετε καμμιὰ ἐπιρροή; Δὲν εἶσθε, τέλος πάντων, ὁ πρόξενος;

—Ἀκριβῶς, ἔκαμα πᾶν τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, ἀλλὰ ὑπάρχει ὁ νόμος.... Ἡ κυρία Σεγκὰλ βρίσκεται σὲ πολὺ κρίσιμη θέσι.

—Κρίσιμη, εἴπατε; Ἔ, λοιπόν! Ἐγὼ θὰ τὴν ὑπερασπίσω. Θὰ τὴν ὑπερασπίσω..

Καὶ νικημένη ἀπ' τὴν ἴδια της τὴν βιαιότητα ἡ Ἀννέττα ἔπεσε ἐξηντλημένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ πρόξενος θεώρησε φρόνιμο νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Ὕστερα εἶπε:

— Ἀγαπημένη μου, μικρούλα, καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὰ αἰσθήματά σου, ἀλλὰ πάντως δὲν πρέπει σήμερα νὰ πᾷς στὸ δικαστήριο.

— Θέλετε, λοιπόν, κι' ἐγὼ νὰ τὴν ἐγκαταλείψω;

Ὁ πρόξενος ἀγκάλιασε τὴν κόρη του:

— Ἔχομε ἤδη ἀρκετὰ ἐκτεθῆ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δέχτηκα στὸ σπίτι μου τὸν Χ.42 καὶ τὴν συνένοχό του.

— Ὥστε θέλετε νὰ καταδικασθῇ ἡ Κλώντ, γιὰ νὰ γλυτώσετε ἀπ' τὰ σφάλματά σας;

— Δὲν μὲ καταλαβαίνεις. Ὅ,τι θέλεις νὰ καταθέσῃς δὲν θὰ εἶνε, παρὰ ἡ ἐπανάληψις τῶν ὅσων κατέθεσα ἐγὼ καὶ θὰ ἐκινδύνευες σοβαρῶς.

— Νὰ κινδυνεύσω, γιατὶ θὰ πάω νὰ ὑπερασπίσω μιὰ φίλη μου;

— Ἂν ὑπερασπίζῃς τὴν Κλὼντ Σεγκὰλ ὡς μιὰ σεμνὴ γυναῖκα, ὅπως ὅλοι ἐνομίζαμε, κάμεις πολὺ μεγάλο λάθος, γιατι ἕνας μαρτυρας κατέθεσε χθές, ὅτι ἦταν ἡ ἐρωμένη τοῦ Χ.42.

Ὁ πρόξενος καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ εἶχε ἐπιδράσει στὶς σκέψεις τῆς Ἀννέττας ἐξηκολούθησε:

»Τὴν νύκτα, ποὺ ὁ κατάσκοπος ἐξηφανίσθη, τὴν πέρασε στὸ δωμάτιό της. Ἡ καμαριέρα κατέθεσε, ὅτι: ἡ κυρία ἐκοιματο πάντοτε στὸ μέσον τῆς κλίνης της, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ— ἡ καμαριέρα — ἔκρινε ἀπ' τὴν κατάστασι τῆς κλίνης ὅτι ἐκεῖ πάνω κοιμήθηκαν δυὸ ἄνθρωποι. Βλέπεις τὸν κίνδυνο;

Ὁ πρόξενος ἐξεπλάγη ἀπὸ τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια τῆς κόρης του καὶ τὴν ξαφνικὴ της χλωμάδα.

— Ἔχετε δίκηο, μπαμπά. Δὲ θὰ πάω στὸ δικαστήριο. Ἀφῆστε με μόνη, σᾶς παρακαλῶ...

Μόλις ὁ πρόξενος βγῆκε ἔξω, δυὸ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπ' τὰ θλιμμένα μάτια τῆς μικρῆς Ἀννέττας. Ἔπεσε στὸ κρεββάτι της:

—Ἀγαπιῶνταν! Καὶ κρύβονταν! Πῶς μπόρεσαν νὰ μὲ περιπαίξουν τόσο πολύ;

Ἡ μόνη φίλη τῆς Κλὼντ περνοῦσε στὸ στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν της...

⁂

Τὸ μαρτύριο τῆς Κλὼντ Σεγκὰλ μετὰ τὴν σύλληψί της, διαρκοῦσε ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων. Κλεισμένη σ' ἕνα σκοτεινὸ καὶ ὑγρὸ κελλὶ τῶν φυλακῶν τοῦ Τιὲν-Τσίν, μεταξὺ μιᾶς πλαστογράφου καὶ μιας κλεπτομανοῦς, ηὔχετο νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορώτερο αὐτὴ ἡ ζωή, ποὺ ἦταν πιὰ μιὰ ἀβάσταχτη κόλασις.

Αἱ ἀνακρίσεις γίνονταν κάθε μέρα σχεδὸν καὶ κάθε μέρα τὴν ἔφερναν εἰς ἀντιπαράστασι μὲ διαφόρους μάρτυρας. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ ἰδέα, ὅτι ἴσως δὲν θὰ ξανάβλεπε τὸν Στέφανο τὴν εἶχαν ἐξαντλήσει φοβερά.

Τέλος ἡ δίκη ἄρχισε. Ἐξετάσθησαν μερικοὶ μάρτυρες καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλύθη γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως ὁ δικηγόρος της τὴν ἐπληροφόρησε ὅτι ὁ μόνος μάρτυς, στὸν ὁποῖον μποροῦσαν νὰ ὑπολογίζουν, ἡ Ἀννέττα ντ' Ἀζερντύ, δὲν θὰ παρουσιάζετο νὰ καταθέσῃ.

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό, ἀλλὰ ἡ Κλὼντ βρῆκε στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της τὴ δύναμι νὰ συγχωρήσῃ τὴν αὐτόμολο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ δίκη ἐσυνεχίσθη. Ἡ αἴθουσα ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη. Θὰ ἐξεδίδετο καὶ ἡ ἀπόφασις.

Ὁ πρόξενος ντ' Ἀζερντὺ περίμενε στὸ γραφεῖο του τηλεφώνημα ἀπ' τὸ γραμματέα του, ποὺ παρίστατο στὴ δίκη. Ἡ Ἀννέττα ἦταν καθισμένη, σωριασμένη μᾶλλον, σ' ἕνα πέτσινο φωτέϊγ. Τέλος τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου ἀντήχησε. Οἱ δυό των ἀνεπήδησαν.

—Ἐμπρός, ἐξοχώτατε;..

—Λέγετε.

—Τὸ δικαστήριο ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασί του, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποία ἡ κυρία Κλὼντ Σεγκὰλ ἀναγνωρίζεται ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας καὶ καταδικάζεται εἰς τὸν διὰ τυφεκισμοῦ θάνατον!...

Ἕνα, στεναγμὸς καὶ ἕνας γδοῦπος ἀκούσθηκε: ἡ Ἀννέττα ἦταν κάτω στὸ πάτωμα λιπόθυμη.

Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς Κλὼντ Σεγκὰλ πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος

Ὁ πρόξενος σὰν τρελλὸς ἔτρεξε καὶ γονάτισε κοντά της:

—Ἀννέττα, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησέ μου.

Οἱ ὑπηρέτες ἔτρεξαν.

»Πηγαίνετε τὴ δεσποινίδα στὸ δωμάτιό της καὶ φωνάξετε ἕνα γιατρό.

Ἀλλὰ μόλις τὴν πῆγαν καὶ τὴν ξάπλωσαν στὸ κρεββάτι της, ἐκείνη συνῆλθε καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κάτω:

—Τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ παλτό μου, γρήγορα.

—Ποῦ θέλεις νὰ πᾷς, παιδί μου;

—Θέλω νὰ τὴν δῶ. Θέλω νὰ τῆς μιλήσω. Νὰ τῆς ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσῃ, γιατὶ τὴν ἄφησα ἀνυπεράσπιστη.

—Εἶνε ἀδύνατον.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶνε ἀσφαλῶς δυνατόν, ἀφοῦ δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ δημοσία κατάθεσι. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι, ποὺ μπορεῖ ν' ἀγνοήσῃ ὅλος ὁ κόσμος. Τηλεφωνῆστε στὴ φυλακὴ νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὴν δῶ!...

⁂

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ Ρομπὲρ Ζοντὲζ τὴν συνέλαβε, ἡ Κλὼντ δὲν περίμενε τίποτε καλό.

Ἡ τρεῖς ἑβδομάδες τῆς φυλακίσεώς της τὴν εἶχαν κάμει νὰ συνηθίσῃ στὴν ἰδέα τοῦ θανάτου καὶ νὰ ὁπλισθῇ μὲ ἕνα θάρρος ὑπεράνθρωπο. Δὲν σκεπτότανε πιὰ τὴν καταδίκη της, ἀλλὰ ἡ σκέψι της πετοῦσε διαρκῶς πρὸς τὸν Στέφανο.

— Τί ὡραία ποὺ ἦταν ἡ ἀγάπη μας, γιὰ νὰ εἶνε ἀνθρώπινη! Ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῶ, ὅτι δὲν θὰ διαρκοῦσε πολύ!... Μιὰ μέρα θὰ γερνούσαμε. Ἴσως θ' ἀρχίζαμε νὰ φιλονικοῦμε. Ἐνῷ τώρα!.... πεθαίνοντας ἐγὼ θὰ μείνω γι' αὐτὸν πάντα ἡ πολυαγαπημένη του, πάντα νέα, πάντα ὡραία!...

Τὶς γλυκὲς αὐτὲς σκέψεις ἦρθε νὰ διακόψῃ ἕνα ἀπότομο ἄνοιγμα τῆς πόρτας τῆς φυλακῆς της καὶ ἡ ἀπότομη καὶ βαρειὰ φωνὴ τοῦ δεσμοφύλακός της, ποὺ τῆς ἀνήγγελλε μιὰ ἐπίσκεψι.

Γύρισε τὸ κεφάλι της. Ἡ Ἀννέττα πελιδνὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της:

—Κλώντ, εἶνε τρομερό! Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἡ φυλακὴ εἶνε ἔτσι. Πῶς μπορεῖς, ἀγαπημένη μου...

—Συνηθίζει κανείς...

—Ἦρθα... ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω, νὰ σὲ ἱκετεύσω νὰ μὲ συγχωρήσῃς!...

—Γιὰ τί πρᾶγμα;

—Ἀλλά, γιατὶ ὁ πατέρας μου δὲν μ' ἄφησε νὰ ἔρθω νὰ καταθέσω στὸ δικαστήριο, ἐψέλλισε ἡ Ἀννέττα.

Ἡ Κλὼντ τὴν καθησύχασε:

—Ἔκαμε πολὺ καλὰ ὁ μπαμπᾶς σου, μικρή μου, γιατὶ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς θὰ καταδικαζόμουν. Ὁ Στέφανος καὶ ἐγὼ εἴχαμε προβλέψει ὅλα, ὅλα ἐκτὸς αὐτοῦ. Δὲν καταρρῶμαι αὐτούς, ποὺ μὲ συνέλαβαν. Ἔκαμαν ἁπλῶς τὸ καθῆκον των...

Ἡ Ἀννέττα ἔφυγε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ φωνή, ποὺ ἔδειχνε ὅλη τὴν ἀγανάκτησί της:

—Τὸ καθῆκον των! Ὁ νόμος! πολὺ καλά! Θὰ κάμω κι' ἐγὼ τὸ καθῆκον μου καὶ τότε θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸ τὸν νόμο.

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Εἶμαι συνένοχος, ἀφοῦ σᾶς προειδοποίησα. Θὰ τὸ πῶ στὸν πατέρα μου, στοὺς δικαστάς, στὸν κόσμο ὅλο. Καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσω νὰ ξαναρχίσουν τὴ δίκη.

Κουνοῦσε τὶς χρυσές της μποῦκλες.

»Ὤ! εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ σώσῃ...

—Νὰ μὲ σώσῃ, ἀγαπημένη μου, σ' εὐχαριστῶ, γιατὶ τὸ σκέφθηκες, ἀλλὰ πίστεψέ με, ὅτι εἴκοσι χρόνια φυλακῆς εἶνε ἀπείρως χειρότερα γιὰ μένα ἀπ' τὸ θάνατο. Κι' ὕστερα ἀρχίζω νὰ συνηθίζω στὴν ἰδέα, ὅτι θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἔχω μάλιστα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχω φύγει...

—Ἀλλὰ θὰ μποροῦσες νὰ πετύχῃς μιὰ χάρι...

—Μιὰ χάρι! Τί θλιβερὴ λέξις! Δὲν ἀπονέμουν χάρι στοὺς κατασκόπους. Ὕστερα σκέψου καὶ τὸν ἑαυτό σου. Πῶς θὰ μποροῦσες νὰ περάσῃς πέντε χρόνια φυλακὴ ἐδῶ μέσα; Σκέψου τὴ λύπη τοῦ πατέρα σου, τὴν κατεστραμμένη του καρριέρα.

Ἡ Ἀννέττα ἔκλαιε στὸν ὦμο της:

—Δὲν θέλω νὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησίς μου για ὅλη μου τὴ ζωή.

—Τύψεις; Καὶ γιατί; Εἶμαι ἡ μόνη ὑπεύθυνος. Ὁ Στέφανος μοῦ εἶχε συστήσει ἐξαιρετικὴν προφύλαξι καὶ πῆγα νὰ πέσω ἠλίθια στὸ στόμα τοῦ λύκου. Ἂν ἦταν ἐδῶ θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ κάνῃ καμμιὰ τρελλα. Εὐτυχῶς τώρα βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Κίνας, τριακόσια χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή...

—Ἀλλὰ θὰ μάθῃ μιὰ μέρα...

—Σ' ἕνα μῆνα, ἴσως καὶ ἀργότερα. Τότε θὰ ἔχῃ τελειώσει καὶ θἄπρεπε κάποιος νὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ μένα. Θὰ μποροῦσες;

Ἡ Ἀννέττα ἀνίκανη νὰ μιλήσῃ ἔκλινε τὸ κεφάλι, δεχομένη τὴν ἐντολή.

— Θὰ πάῃ καὶ στὴν Ἰαπωνία. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ δι' ἑνὸς συνθηματικοῦ τηλεγραφήματος. Θὰ ἤθελα νὰ πηγαίνατε στὸ ραντεβοῦ αὐτὸ ἀντὶ ἐμοῦ, νὰ τοῦ διηγηθῆτε τὴ δίκη, τὴ φυλάκισί μου, καὶ τὸ τέλος μου. Θὰ τοῦ πῆτε ὅτι δὲν λυπήθηκα πολὺ κι' ὅτι πρέπει νὰ πάῃ στὴν Ἀμερική, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει. Ἐκεῖ ψηλὰ στὴ γαλήνη τῶν ἀτελεύτητων ἡμερῶν δὲν θὰ παύσω ποτὲ νὰ τὸν σκέπτωμαι.

Ἡ Ἀννέττα τὴν παρατηροῦσε μὲ τὰ μάτια ἀνοιγμένα ἀπὸ θαυμασμό. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της τόσο μικρό, μπροστὰ στὴν μεγάλη ἐκείνη ἀγάπη.

—Πόσον τὸν ἀγαπάτε. Δὲν ἤξερα, ὅτι μποροῦν νὰ ἀγαποῦν ἔτσι. Συγχώρησέ με!...

—Θὰ πᾷς στὴν Ἰαπωνία, Ἀννέττα;

—Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

—Εὐχαριστῶ...

Σιγὴ ἔπεσε ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἐκεῖνες γυναῖκες, σὰν νὰ μὴν εἶχαν ἄλλο τίποτε νὰ ποῦν. Ἡ Κλὼντ διέκοψε πρώτη.

—Θὰ μποροῦσες, ἀγαπητή μου, νὰ μοῦ φέρῃς τὸ λευκό μου φουστάνι;

—Τὸ λευκό σου φουστάνι;

—Ναί, θὰ ἤθελα νὰ μὴν ἀφήσω τὴ ζωή μ' αὐτὴ τὴ ρόμπα. Μὲ τρομάζει τὸ μαῦρο...

Ἡ Ἀννέττα εἶχε σχεδὸν λησμονήσει τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου μπροστὰ στὴν ἀπίστευτη ἀταραξία τῆς Κλώντ. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

— Εἶσαι πολὺ εὐαίσθητη, ἀγαπημένη μου μικρούλα, καὶ δὲν ἔπρεπε νἄρθῃς, τὴν ἐπέπληξε ἡ Κλώντ. Καὶ μὴ ξεχνᾷς τὸ ἄσπρο μου φουστάνι.

Τὴν βοήθησε νὰ σηκωθῇ, ἐνῷ ὁ φύλαξ πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴ θυρίδα, ψιθυρίζοντας:

— Ἔχω κάτι ἄλλο νὰ σοῦ ζητήσω.

Καὶ καθὼς ὁ φύλαξ ἄνοιγε τὴν πόρτα, ἡ Ἀννέττα δέχτηκε τὴν τελευταία ἐπιθυμία τῆς φίλης της.

Καὶ ἔφυγε ἀπ' τὴ φυλακὴ τσακισμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ξημέρωνε...

Ἡ Κλὼντ Σεγκὰλ εἶχε ξυπνήσει κι' ἀπετελείωνε τὴν τουαλέττα της.

Ντυμένη μὲ τὸ ἄσπρο φουστάνι, ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ Ἀννέττα, μὲ παπούτσια, μὲ γάντια καὶ καπέλλο ὁμοιόχρωμα ἔμοιαζε νὰ εἶνε ἕτοιμη γιὰ μιὰ πολὺ ἀριστοκρατικὴ κοσμικὴ συγκέντρωσι.

Ἕνας ἀξιωματικὸς μπῆκε μέσα καὶ ἐκείνη τὸν ἠκολούθησε στὴν αὐλή, ὅπου μιὰ κλειστὴ ἅμαξα τὴν περίμενε. Ἀμέσως ξεκίνησαν καὶ διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τοῦ Τιὲν-Τσὶν ἔφθασαν σ' ἕνα ἐξοχικὸ γήπεδο τελείως ἔρημο.

Μετὰ τὴν συνομιλίαν τῆς προτεραίας μὲ τὴν Ἀννέττα, ἡ Κλὼντ βρῆκε ἕνα ἄλλο ἀντικείμενο σκέψεων: ἂν ὁ Στέφανος συνελαμβάνετο καὶ ἐτυφεκίζετο; Λοιπὸν αὐτὴ πήγαινε νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ. Ἁπλούστατα. Μὲ τὴ σκέψι ἀφιερωμένη στὸν πολυαγαπημένο της, καθὼς κατέβαινε ἀπ' τὴν ἅμαξα μόνη, εἶδε τὸν ὑπέροχο οὐρανὸ μὲ τὸ γλυκὸ χρῶμα, τρεῖς γάτες, ποὺ ἔπαιζαν καὶ πέρα στὸ ποτάμι μιὰ μικρὴ ἀτμάκατο πάνω στὴν ὁποία κινοῦνταν μερικὲς σκιές.

—Ἡ Ἀννέττα ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσί της, σκέφθηκε καὶ προχώρησε θαρραλέα γιὰ νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δώδεκα στρατιῶτες.

Καὶ γιὰ ἐπιβεβαίωσι τῆς σκέψεώς της, ἀπὸ μακρυὰ ἀκούσθηκαν οἱ ἦχοι μιᾶς φυσαρμόνικας.

Ἀπ' τὴ μικρὴ ἀτμάκατο μιὰ ἀνδρικὴ φωνή, λιγάκι τρεμουλιαστὴ ἄρχιζε τὸ «κουπλὲ» ἑνὸς τόσο γνωστοῦ καὶ νοσταλγικοῦ ταγκό. Ἑνὸς ταγκό, ποὺ συνδέονταν μὲ τὶς καλλίτερες, ἀλλὰ ἀλλοίμονο, τόσο σύντομες στιγμὲς τῆς ζωῆς της.

Τὰ λόγια δὲν ἀκούγονταν καλά, σὰν ὁ ἄνδρας, ποὺ τὸ τραγουδοῦσε νὰ ἦταν πολὺ συγκινημένος.

Ἀλλὰ τὸ «ρεφραίν» ἡ Κλὼντ τὸ ἤξερε καλὰ καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια. Ἔφθασε στ' αὐτιά της μόλις ἀκουόμενο καὶ σὰν νὰ χανόταν στὸ ἄπειρο τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἔδινε τὶς τελευταῖες του σύντομες διαταγές:

«Τὸ ὡραιότερο...
Γεμίσατε!
... Ταγκὸ τοῦ κόσμου...
Ἐπὶ σκοπόν!
... Εἶνε αὐτό...
Πῦρ!
... ποὺ χόρεψα στὴν ἀγκαλιά σου!...

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
Τὸ στοιχειωμένο Γιὼτ
ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Γέρων μισάνθρωπος, ἀλλὰ ποὺ ξέρει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς γυναῖκες, ὁ δισεκατομμυριοῦχος Τζαίημς Κάουτ εὑρίσκεται ἐν πλῷ ἐπὶ τοῦ ἰδιοκτήτου του γιώτ, μὲ μερικοὺς κεκλημένους.

Δύο νέαι γυναῖκες βιάζονται καὶ δολοφονοῦνται διαδοχικῶς.

Ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξετελέσθησαν τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ ὁμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν τρόπον τῶν ἐγκλημάτων ἑνὸς κακοποιοῦ, τὸν ὁποῖον ἀνεζήτουν ματαίως αἱ ἀστυνομίαι τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα: «Ὁ Βρυκόλαξ τῶν Ὠκεανῶν».

Ὁ ντέτεκτιβ Τζὼν Ρῶγγλ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν φίλον του ἰατρὸν Τσαρλ Ντέμορ, ἐπιλαμβάνεται τῆς διαλευκάνσεως τοῦ μυστηρίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ δολοφονεῖται ὁ ἀσυρματιστὴς Στόν.

Ἐπὶ πλέον μία στάσις λαμβάνει χώραν ἐπὶ τοῦ πλοίου, τῆς ὁποίας ἡγεῖται ὁ ὑποπλοίαρχος Κάμπελ καὶ ἡ ὁποία καταστέλλεται χάρις εἰς ἓν ἔξυπνον στρατήγημα τοῦ Ρώγγλ.

Μία ταξειδιῶτις, ἡ κ. Μπῆκον, καταλαμβάνεται ὑπὸ τρέλλας καὶ ἐγκλείεται εἰς ἰδιαιτέραν καμπίναν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πῆγε πρὸς τὴ γέφυρα τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ ἀμέσως κατάλαβε, ὅτι ἡ διαμονὴ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη ἐκεῖ πάνω καὶ ξαναγύρισε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλοίου. Καθὼς περνοῦσε μέσα ἀπ' τοὺς ἐρήμους διαδρόμους, βρέθηκε μπροστὰ στὸ ὀψοφυλάκιο τοῦ πλοίου.

Ἀσυναίσθητα ἔρριξε ἕνα ἀδιάφορο βλέμμα μέσα καὶ μ' ἔκπληξί του διεπίστωσε, ὅτι τὰ τρόφιμα, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, ἀρκοῦσαν γιὰ πολλοὺς μῆνες.

Ὁ γιατρὸς ἀπεμακρύνθη σκεπτικός, ὅταν προσέκρουσε πάνω στὸν Ρῶγγλ:

— Λοιπόν, πέστε μου, ἀγαπητέ μου, ξέρετε, ὅτι πάνω στὸ γιὼτ βρίσκεται μιὰ ὑπερβολικὰ μεγάλη ποσότης τροφίμων;

— Τὸ ξέρω, καθὼς ἀκόμη ξέρω, ὅτι στὸ γιὼτ βρίσκονται καὶ μηχανήματα μετατροπῆς τοῦ ἁλμυροῦ σὲ γλυκὸ νερό, ἀπήντησε ὁ Τζὼν Ρῶγγλ.

— Ἀλλὰ αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ κ. Κάουτ εἶχε προδιαγεγραμμένην αὐτὴ τὴν χωρὶς προσεγγίσεις περιπλάνησι τοῦ γιώτ.

— Ἀσφαλῶς, ἀπήντησε ὁ Ρῶγγλ, κατατρώγοντας τὴν πίπα του.

Ὁ γιατρὸς προχώρησε πρὸς τὴν καμπίνα του. Ἀλλὰ καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα στάθηκε κατάπληκτος: μέσα στὴν καμπίνα του βρισκόταν ἡ μὶς Γκλάντυς Χάγκ.

— Σεῖς ἐδῶ; Στὴν καμπίνα μου; ἐψέλλισε. Ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τράβηξε τὴ νέα κοντά του. Τὰ δάχτυλά του γλύστρησαν στὸ μετάξι τῆς πυτζάμας της καὶ αἰχμαλώτισαν τὴν ἁπαλὴ σάρκα τοῦ παρθενικοῦ στήθους τῆς νέας.

Ἐκείνη ἀποτραβήχθηκε καὶ τότε ὁ γιατρὸς παρετήρησε τὰ διεσταλμένα ἀπὸ τρόμο μάτια της.

— Τί ἔχετε, ἀγαπημένη μου;

— Ὤ! Τσάρλ, φοβοῦμαι... Καταλαβαίνω τὸ θάνατο νὰ μὲ πλησιάζῃ... Φοβοῦμαι!...

Ἡ Γκλάντυς ἔτρεμε σὰν φύλλο. Ὁ γιατρὸς Ντέμορ ἀνησύχησε:

—Τί μοῦ λέτε, Γκλάντυς; Ὁ θάνατος γύρω σας; Ἀλλ' ἂς δοῦμε, ἀγαπητή μου. Ποῦ βασίζεσθε; Τί ἐνδείξεις ἔχετε;

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέμῃ. Ὁ γιατρὸς τὴν παρέσυρε ἁπαλὰ πρὸς μιὰ πολυθρόνα καὶ ὁ ἴδιος κάθησε στὸ γόνατά της.

—Μιλῆστε μου, σᾶς παρακαλῶ!

—Εἶμαι κουτή. Δὲν μπορῶ νὰ κυριαρχήσω τῶν νεύρων μου. Ὄχι, δὲν ξέρω τίποτε. Ἀλλὰ φοβοῦμαι δυνατά! Ἕνα φοβερὸ συναίσθημα μὲ συνέχει καὶ μοῦ λέγει, πῶς θὰ εἶμαι τὸ προσεχὲς θῦμα τοῦ Βρυκόλακα.

Ὁ Ντέμορ ἐκάλυψε τὰ μικρὰ τρυφερὰ χεράκια μὲ πολλὰ φιλιά.

— Ἡσυχάσατε, ἀγάπη μου, ἐμοῦ ζῶντος, τὸ τέρας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς θίξῃ. Ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ ἔχει διαθέσει ἤδη ἕνα μέρος τοῦ πληρώματος γιὰ τὴν φύλαξι τῶν ἐπιβατῶν. Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, θὰ ἐπαγρυπνῶ κάθε βράδυ γιὰ τὴν ἀσφάλειά σας. Τὴν ἡμέρα θὰ μ' ἀναπληρώνῃ ὁ πατέρας σας. Ἀλήθεια μιλήσατε στὸν συνταγματάρχη γιὰ τοὺς φόβους σας;

—Δὲν τόλμησα. Ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ χθὲς μοῦ φέρνεται κάπως περίεργα. Κι' ὕστερα δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἀνησυχήσω.

Ἕνας ἀπότομος θόρυβος ἔκαμε τοὺς δυό τους ν' ἀναπηδήσουν. Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας ἄνοιξε μὲ πάταγο καὶ στὸ ἄνοιγμά της φάνηκε ὁ συνταγματάρχης Χάγκ, παρατηρῶντας τὸ ζευγάρι.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε τὴ στιγμή, ποὺ ὁ κ. Χάγκ, κρατούμενος ἀπὸ τὰ ἔπιπλα ἔμπαινε μέσα. Οἱ δυὸ ἄνδρες βρέθηκαν ἔτσι ἀντιμέτωποι.

—Συνταγματάρχα μου, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος κόρης σας, εἶπε ἐπίσημα καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Τσάρλ Ντέμορ.

—Θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὸ στὴν ξηρά, μούγκρισε ὁ συνταγματάρχης κουνῶντας τὰ πελώρια μουστάκια του ἀπ' τὸ θυμό του. Ἔλα, Γκλάντυς.

Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς τὴν συγκράτησε τὴ στιγμή, ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ ὑπακούσῃ στὴν πατρικὴ πρόσκλησι:

—Ἐπιτρέψατέ μου, συνταγματάρχα μου. Ἡ συνομιλία μας ἦταν πιὸ σοβαρή, ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε. Ἂν δὲν ἐρχόσαστε σεῖς, θἄρχόμουνα ὁ ἴδιος νὰ σᾶς δῶ.

Δύσπιστος καὶ σιωπηλὸς ὁ κ. Χάγκ, δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ.

—Πρόκειται γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς κόρης σας, συνέχισε ὁ γιατρὸς μὲ λύπη. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, πῆγε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

—Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθήσετε, τοῦ εἶπε, προσφέροντάς του ἕνα φωτέϊγ, καὶ ὁ συνταγματάρχης ἐπὶ τέλους κάθησε.

—Ἡ ζωὴ τῆς κόρης σας διατρέχει κίνδυνο.

—Καὶ ἡ τιμή της τὸ ἴδιο, γρύλλισε ὁ ἄλλος.

—Ἂς ἀσχοληθοῦμε πρῶτα μὲ τὴ ζωή της, ἔκαμε ξηρὰ ὁ γιατρός.

—Πιστεύετε ἀλήθεια, ὅτι παρὰ τὰς ληφθείσας προφυλάξεις, ὁ Βρυκόλακας θὰ μποροῦσε νὰ ἐμφανισθῇ πάλι, διαλέγοντας τὴν Γκλάντυς γιὰ θῦμα του;

—Πρέπει νὰ ὑπολογίζωμε τὴν τρελλὴ τόλμη τοῦ τέρατος, ἀπήντησε ὁ γιατρός. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, προφανῶς σαδιστής, δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῇ στὸ αἱμοβόρο πάθος του, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα.

Τέλος ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ Γκλάντυς μὴ μένῃ ἀφρούρητη: τὴν ἡμέρα θὰ τὴν φρουροῦσε ὁ πατέρας της καὶ τὴ νύχτα ὁ Ντέμορ θ' ἀγρυπνοῦσε σὲ μιὰ σκοτεινὴ καμπίνα δίπλα στὴν καμπίνα τῆς Γκλάντυς.

— Ἂς πᾶμε νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε, εἶπε ὁ γιατρός. Θέλω νὰ τὴν ἐξετάσω ἐκ τοῦ πλησίον, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρυφθῇ κανένας ἐκεῖ μέσα.

Βγῆκαν. Ἡ καμπίνα τῆς δεσποινίδος Χάγκ βρισκότανε στὴν ἴδια γέφυρα, ἀλλὰ πρὸς τὰ πίσω. Ἔφθασαν γρήγορα, χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα. Οἱ καλεσμένοι τοῦ Τζαίημς Κάουτ προτιμοῦσαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θαλασσοταραχῆς νὰ μένουν κλεισμένοι στὶς καμπίνες των.

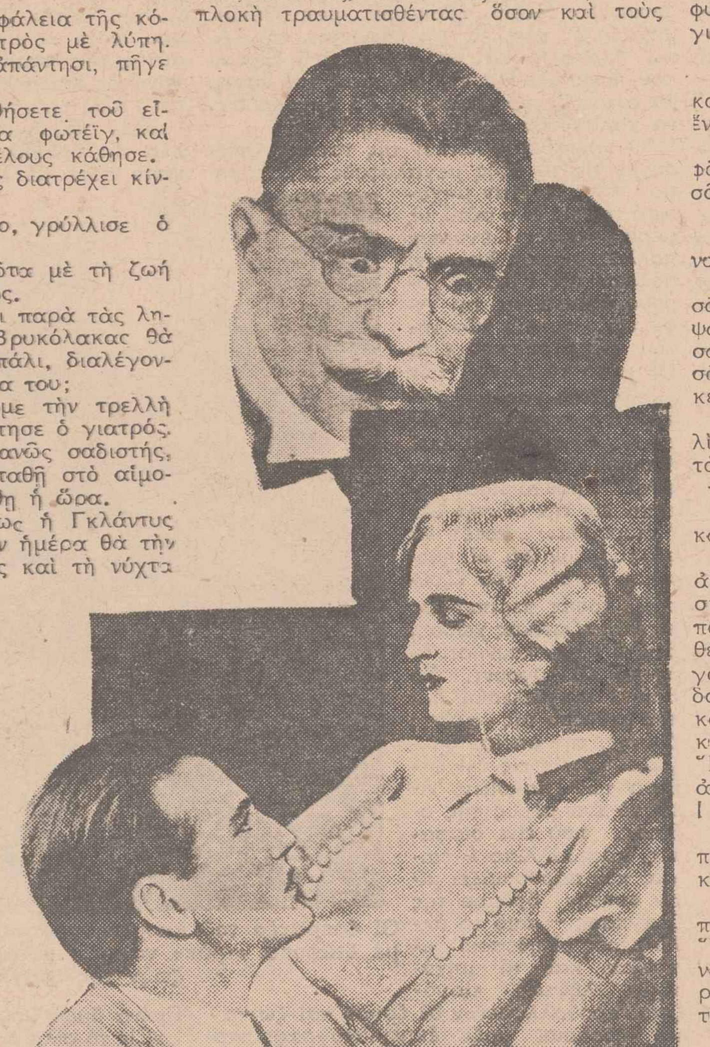
Ὁ συνταγματάρχης Χάγκ κύτταζε ἀπειλητικὰ τοὺς δύο ἐρωτευμένους.

Ὁ γιατρός, ὕστερα ἀπὸ ἐπιμελῆ ἐξέτασιν ἐπείσθη, ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦταν ἀδύνατο νὰ κρυφθῇ κανένας. Ὕστερα μπῆκε στὴν καμπίνα τῆς Γκλάντυς, ὅπου πάλιν ὁ γιατρὸς διεπίστωσε ὅτι καὶ ἐκεῖ ἦταν τελείως ἀδύνατο νὰ κρυφθῇ ἄνθρωπος.

—Ἐπιτρέπετε;

Ἄνοιξε ἕνα ἑρμάρι, ἀλλὰ ἐκεῖ εἶδε ὅτι ἦταν εὔκολο νὰ χωρέσῃ κάποιος.

—Θὰ ἐξετάζω κάθε βράδυ τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ ἐπίπλου, εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε πλησιάσει στὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε στὴ γέφυρα τοῦ περιπάτου.

—Θἄπρεπε νὰ μένῃ κλειστὸ αὐτὸ τὸ παράθυρο, εἶπε ὁ γιατρός.

Ἡ Γκλάντυς διεμαρτυρήθη:

—Ἆ! ὄχι. Προσπαθῶντας νὰ μὲ σώσετε ἀπ' τὸ θάνατο, ἀπὸ δολοφονία, θὰ μὲ καταδικάσετε νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀσφυξία.

Ὁ γιατρὸς σκεπτότανε:

—Ἂς μένῃ τὸ κρύσταλλο ἀνοιχτό, ἀλλὰ τὸ ἐξώφυλλο πρέπει νὰ εἶνε κλειστό. Θὰ σᾶς ζητήσω ἄλλο ἕνα πρᾶγμα ἀκόμη: νὰ μὴ κοιμᾶστε στὴν κουκέττα σας.

—Ἆ! καὶ γιατί;

—Γιατί, ἂν ὁ Βρυκόλακας μελετᾷ μιὰ ἀπόπειρα ἐναντίον σας, γνωρίζει βεβαίως τὸ μέρος, ποὺ θὰ κοιμᾶσθε. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τακτοποιήσωμε ἔτσι τὰ κλινοσκεπάσματα, ὥστε νὰ φαίνεται, ὅτι κάποιος κοιμᾶται στὴν κουκέττα σας, οὕτως ὥστε ἂν κανένας ἔμπαινε στὴν καμπίνα σας θὰ ἠπατᾶτο καὶ ὁ καιρός, ποὺ θὰ μεσολαβοῦσε ὅσο ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πλάνη του, θὰ ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ προφθάσω νὰ ἐπέμβω.

—Ἔξυπνο κόλπο, ὡμολόγησε ὁ κ. Χάγκ.

Ἡ Γλάντυς ἐπενέβη:

—Ἀλλὰ τότε ποῦ θὰ κοιμηθῶ;

—Ἐδῶ, στὸ βάθος τῆς καμπίνας. Ἴσως νὰ μὴ εἶσθε ἄνετα ἔτσι, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποκύψετε στὴν ἀνάγκη.

Ξαναβγῆκαν στὸν διάδρομο. Ὁ Ζὸε τοὺς εἶδε κι' ἔτρεξε πρὸς αὐτούς:

—Δόκτωρ, σᾶς ἀναζητοῦσα παντοῦ... Ἡ λαίδη Κλὰρ σᾶς ζητεῖ. Ἔχει ἀνάγκη τῶν συμβουλῶν σας γιὰ γιὰ τὸ παιδὶ τοῦ κ. Μπῆκον. Ὕστερα ἡ κ. Μπένθαμ ἔχει ἐπίσης τὴν ἀνάγκη σας, γιατὶ ἡ θάλασσα τὴν ἔχει πολὺ πειράξει.

—Καλά, ἔρχομαι ἀμέσως.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Χάγκ καὶ τὴν κόρη του:

—Μετὰ τὸ δεῖπνο θ' ἀναλάβω τὴ βάρδια μου.

Τὸ ἀπόγευμα πέρασε γρήγορα καὶ ὁ γιατρὸς ἠσχολήθη δραστηρίως μὲ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς, τόσον τοὺς κατὰ τὴν συμπλοκὴ τραυματισθέντας ὅσον καὶ τοὺς ἐπιβάτας, ποὺ ἡ κακοκαιρία ἔκαμε ἀδιάθετους. Στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ πῆρε τὸ ὀρεκτικὸ μὲ τὸν Τζὼν Ρώγγλ καὶ τὸν πλοίαρχο Ρῆντυ.

—Διάβολε, ἔχετε μιὰ αἰσιοδοξία! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πλοίαρχος στὸ γιατρό. Δὲν μοῦ δίνετε τὴ συνταγή της;

Ἕνα φευγαλέο μειδίαμα ἄνθισε γιὰ λίγο στὰ χείλη τοῦ ἀστυνομικοῦ.

—Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ παληὰ συνταγή, εἶπε.

Ὁ γιατρὸς εἰδοποίησε τοὺς δυὸ ἄνδρες για τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ποὺ ἔλαβε, πρὸς ἀσφάλεια τῆς δεσποινίδος Χάγκ. Ὕστερα τράβηξαν γιὰ τὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ.

Στὴν πόρτα βρισκότανε ὁ συνταγματάρχης ποὺ ἀμέσως ἔπιασε ἀπ' τὰ μπράτσα τὸ δόκτορα Ντέμορ καὶ τοῦ εἶπε, δειχνοντάς του τὴν κόρη του, ποὺ συζητοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὴν κ. Μύλλερ.

—Σᾶς τὴν ἐμπιστεύομαι.

—Δὲν θὰ δειπνήσετε;

—Νὰ δειπνήσω; Αὐτὴ καὶ μόνο ἡ ἰδέα μοῦ κάνει ἄνω-κάτω τὸ στομάχι. Καληνύχτα σας, κύριε.

Καὶ παγερώτατος ἔφυγε ἀφήνοντας τὸν γιατρὸ κάπως ἄναυδο.

—Τί σκληροτράχηλο πεθερὸ θὰ ἔχω, σκέφθηκε, μπαίνοντας στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ.

Ἀλλα τὸ χαμόγελο τῆς Γκλάντυς τὸν ἔκαμε νὰ ξεχάσῃ ἀμέσως τὴ συμπεριφορὰ τοῦ πατέρα της.

Μετὰ τὸ δεῖπνο οἱ δυὸ νέοι ἀνέβηκαν στὴ γέφυρα γιὰ ν' ἀναπνεύσουν λίγο καθαρὸ ἀέρα καὶ πρὸ πάντων νὰ βρεθοῦν μόνοι τους, ἀλλὰ ὁ ἄνεμος δὲν τοὺς ἄφησε κι' ἀναγκάστηκαν νὰ γυρίσουν πάλι κάτω.

— Ἐλάτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὴν καμπίνα σας, ἔκαμε ὁ γιατρός.

Ὁ γιατρός, ὅταν μπῆκαν, πῆρε τὰ ροῦχα τῆς Γκλάντυς, ἔκαμε μ' αὐτὰ ἕνα ἀνδρείκελο καὶ τὸ ξάπλωσε στὸ κρεββάτι. Μὲ σβυσμένο τὸ φῶς, ἡ ἀπάτη θὰ ἦταν πλήρης. Ὕστερα ἔψαξε στὸ ἑρμάρι:

—Τώρα εἶνε ὅλα ἐν τάξει, ἀλλὰ πρέπει καλλίτερα τὰ φῶτα νὰ μένουν σβυστά, γιατὶ θὰ μποροῦσε κυττάζοντας κανεὶς ἀπ' τὸ ἐξώφυλλο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπάτη.

—Πῶς θὰ ἐγκατασταθῆτε σεῖς δίπλα; ρώτησε ἡ Γκλάντυς.

—Περίφημα. Ὑπάρχει μιὰ ὡραία πολυθρόνα καὶ μιὰ κουκέττα, ἀλλὰ θ' ἀποφύγω νὰ χρησιμοποιήσω τὴν δεύτερη, γιὰ νὰ μὴ μὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος.

—Ἤθελα νὰ δῶ.

Βγῆκαν καὶ μπῆκαν στὴν γειτονικὴ καμπίνα. Ὁ γιατρὸς ἄναψε τὸ φῶς γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο.

—Καλλίτερα εἶνε νὰ μένουν κι' ἐδῶ τὰ φῶτα σβυστά γιατὶ θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς δοῦν. Καὶ δὲν πρέπει.

—Θεέ μου, τί φασαρίες!..

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἦσαν ὄρθιοι, ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ὁ Τσὰρλ Ντέμορ ἔσφιξε τὸ εὔκαμπτο σῶμα τῆς Γκλάντυς. Τὰ χείλη του ἔψαυαν τὰ ὑπέροχα μαλλιά της κι' ἔφθασαν στὸ αὐτί... Ἕνα ρῖγος διέτρεξε τὸ σῶμα τῆς νέας. Γυρίζοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι, τοὔδωσε τὸ ρόδινο στόμα της.

Μιὰ βαρειὰ ἔκστασις ξεμάκρυνε τὸ φιλὶ ἐκεῖνο. Ὕστερα ἡ νέα ἀπεσπάσθη ἀπ' τὰ χέρια, ποὺ τὴν ἔσφιγγαν:

—Ὄχι! εἶπε, φεύγοντας πρὸς τὴν πόρτα.

—Σταθῆτε. Πρέπει νὰ ξαναϊδῶ. Ἴσως κατὰ τὴν ἀπουσία μας..

Μπῆκε στὴν καμπίνα τῆς Γκλάντυς, ἀλλὰ ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἥσυχα καὶ σκοτεινα. Μιὰ φεγγαροαχτίδα πλανιόταν πάνω στὸ ἀνδρείκελλο. Ὁ Ντέμορ δὲν θέλησε ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὅπως καὶ προηγουμένως: γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὸ ἀνδρείκελλο ἀπ' τὸ παραθυράκι καὶ καταλάβουν. Πῆγε πρὸς τὸ ἑρμάρι καὶ τὸ ἠρεύνησε ψηλαφητά. Ἦταν κενό. Ἥσυχος ξαναπῆγε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἀντήλλαξε ἕνα τελευταῖο φιλὶ μὲ τὴν Γκλάντυς.

Ἀπ' τὸ διάδρομο ἄκουσε τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας τῆς καμπίνας της νὰ γυρίζῃ στὴν κλειδαριὰ καὶ μπῆκε στὴν σκοπιά του.

Ἔβγαλε τὸ σακκάκι του γιὰ νὰ εἶνε πιὸ ἐλεύθερος καὶ ἄναψε ἕνα σιγαρέττο. Ὕστερα ἐγκαταστάθηκε στὴν πολυθρόνα του καὶ παρεδόθη σὲ μιὰ γλυκειὰ ρέμβη. Ἡ γεῦσις τῶν φιλιῶν τῆς Γκλάντυς Χάγκ ἦταν ἀκόμη στὰ χείλη του.

Ὥρα πέρασε. Ὧρες, ἴσως. Δὲν ἤξερε καλά. Ἀπέφυγε ν' ἀνάψῃ κι' ἕνα σπίρτο ἀκόμη γιὰ νὰ δῇ τὴν ὥρα. Ξαφνικὰ κάτι σὰν βόμβος ἔφτασε ὥς τ' αὐτιά του, ποὺ προήρχετο ἀπ' τὴν καμπίνα τῆς Γκλάντυς.

—Δὲν θὰ μπορῇ νὰ κοιμηθῇ, σκέφθηκε ὁ γιατρός.

Τέντωσε τὸ αὐτί του. Ὁ βόμβος ἐξακολουθοῦσε. Συνωφρυώθη. Ἄκουσε ἕνα σιγανὸ κρότο: τὸν κρότο, ποὺ κάνει ἕνα σῶμα πέφτοντας σὲ πάτωμα μὲ ταπέτο. Ἀνησύχησε. Πήδησε ἔξω κι' ἔτρεξε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς καμπίνας τῆς ἐρωμένης του:

—Γκλάντυς! Γκλάντυς!... φώναξε. Ἀπαντῆστε μου.

Χτυποῦσε τὴν πόρτα. Στὴν ἀρχὴ μὲ τὰ δάχτυλα, ὕστερα μὲ τὴ γροθιά του. Ἀλλα τίποτε δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

Στήριξε τὴν πλάτη του κι' ἔσπρωξε τὴν πόρτα μὲ δύναμι. Ἡ πόρτα ὑπεχώρησε. Ἀμέσως ὁ Ντέμορ ἔστρεψε τὸν διακόπτη καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε παρὰ αὐτό: ἀπέναντί του τὸ φινιστρίνι ἦταν ὁλάνοιχτο καὶ ἡ κουκέττα, ποὺ ἦταν ἀπὸ κάτω του ἦταν ἄδειανή. Τὸ ἀνδρείκελλο ἔλειπε...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχὲς

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΦΛΥΑΡΟΝ

Ἀφοῦ ὅλους τοὺς πέθανε
μὲ τὴ φρικτή του λίμα,
στὸ τέλος σώπασε πεσὼν
βουβὸς σ' αὐτὸ τὸ μνῆμα.

ΕΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ

Πῶς γελάει μαζί του ἡ Θέμις,
λένε τὰ κακὰ τὰ χείλη!
Τί ψευτιά! Τὸ ἐναντίον:
Σὺ τὴν ἔκανες ρεζίλι.

ΕΙΣ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ἀφ' ὅτου πόζα κι' ὄνομα
ὡς εὐεργέτης πῆρες,
πῆρε ἡ ὀργὴ τὰ ὀρφανὰ
κι' ὁ διάβολος τὶς χῆρες.

ΕΙΣ ΣΥΖΥΓΟΝ ΖΗΛΟΤΥΠΟΝ

Κοιμήσου τώρα ξένοιαστος
κι' ἡ χήρα σου δὲ σὲ ξεχάνει.
κάθε βράδυ ἡ ξημέρωμα
κι' ἕνα μνημόσυνο σοῦ κάνει

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Τὰ παρασκήνια τῆς κατασκευῆς τῶν φίλμ

Ὁ κινηματογράφος, ἕνα ἀτελείωτο ψέμμα !

Ἄγριαι συμπλοκαὶ μὲ... νεκρὰ θηρία

Ἄνθρωποι ποὺ ριψοκινδυνεύουν τὴν ζωήν των διά... 25 δολλάρια !

Οἱ λάτραι τῆς ὀθόνης, ὅσοι θαυμάζουν καὶ ἐνθουσιάζονται μὲ τὸν φαντασμαγορικὸν κόσμον τῶν σκιῶν, μὲ τὰ ἡρωϊκά, μυθικὰ καὶ ἀπίθανα κατορθώματα τῶν διαφόρων ἀστέρων, ἂς σπεύσουν νὰ ἀπογοητευθοῦν.

Εἰς τὸ Παρίσι ἤνοιξε μία ἐξόχως ἀποκαλυπτικὴ καὶ ἀπογοητευτικὴ ἔκθεσις τοῦ κινηματογράφου ἀπὸ τὴν ὁποίαν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, πληροφορεῖται ὁ κατάπληκτος ἐπισκέπτης ὅτι τὰ πάντα εἶνε ψεῦδος, τρὺκ καὶ αὐταπάτη !

Πρόκειται μήπως περὶ πολεμικῆς ἐναντίον τῆς ἑβδόμης τέχνης, ἡ ὁποία ἐσημείωσε τελευταίως τόσας κατακτήσεις καὶ τόσας προόδους ;

— Ὄχι, οἱ ὀργανώσαντες τὴν πρωτότυπον αὐτὴν ἔκθεσιν, ἀρνοῦνται ὅτι εἶχαν παρομοίας δυσφημιστικὰς προθέσεις. Τοὐναντίον ἠθέλησαν νὰ καταστήσουν προσιτὴν εἰς τὸν κοινὸν τὴν τέχνην τοῦ κινηματογράφου. Ἠθέλησαν δὲ ἀκόμη νὰ μορφώσουν τὸν θεατὴν κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ δύναται νὰ κρίνῃ ἐπακριβῶς τὴν ἀξίαν μιᾶς ταινίας καὶ τὰς προσπαθείας ποὺ κατεβλήθησαν διὰ τὸ γύρισμά της.

Σήμερον, ἕνας θεατὴς δὲν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ τὰ μυστικὰ ἑνὸς φίλμ. Οὔτε πῶς γίνονται τὰ ντεκόρ, οὔτε πῶς ὀργανοῦνται τὰ διάφορα τρύκ, οὔτε πῶς διὰ τῆς λεγομένης «τεχνικῆς ἀπάτης», ἐπιτυγχάνονται ὅλαι ἐκεῖναι αἱ θαυμασταὶ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι δίδουν αὐτὸν τὸν ρυθμὸν τῆς κινήσεως καὶ τῆς φαντασίας εἰς ἕνα κινηματογραφικὸν ἔργον.

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Τελευταίως ἐδημοσιεύθη εἰς μίαν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα ἕνα ἀποκαλυπτικὸν καὶ διασκεδαστικὸν συνάμα ἄρθρον τοῦ ἠθοποιοῦ Νέϊλ Χάμιλτον, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὰ τρὺκ τοῦ κινηματογράφου.

Εἰς ἕνα φίλμ, λέγει ὁ ἴδιος, ἔπρεπε νὰ παίξω τὸν ρόλον πρωταγωνιστοῦ τοῦ πόλο. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, δὲν ὑπάρχει χειρότερος ἱππεὺς ἀπὸ ἐμένα, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρχῃ, δὲν τὸν συνήντησε ἀκόμη κανείς. Πάντως, ὁπωσδήποτε, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῶ ὡς νικητὴς τοῦ πόλο. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἕνα ρεκὸρ ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα !

Διεπίστωσα ἐπισήμως ὅτι ἦτο ἀδύνατον ὁ ἑαυτός μου καὶ τὸ ἄλογο νὰ μείνουν μαζὶ κάμποση ὥρα. Τὰ ἄλογα ἐπήγαιναν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Δὲν ἔπεφταν πάντοτε, ἐγὼ ὅπως ἔπεφτα πολὺ συχνά.

Ἀδιάφορον ὅμως, εἰς τὸ φίλμ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐνεργοῦσα ὡς ἕνας ἐξαίρετος ἱππεύς. Αἱ φωτογραφίαι ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν, ἦσαν...τέλειαι. Ἐκάλπαζα εἰς τὸ τερραὶν τοῦ πόλο, ἐστεκόμουν ἀπότομα. χτυποῦσα τὴν μπάλλα μὲ... ἐπιτηδειότητα. Ἤμουν πραγματικὰ ὑπέροχος, μὲ τὴν ἑξῆς μόνον διαφοράν, ἂν αὐτὸ τὸ λέτε διαφορά, ὅτι δὲν ἤμουν...ἐγώ !

Ὁ ἱππεύς μου ἔμοιαζε πολύ, καὶ δὲν τὸν ἐζήλευα καθόλου, διότι οἰκειοποιόνταν τὴν φήμην μου.

Ὅταν ὅμως τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ ἐπροχώρησε, καὶ ἦλθαν αἱ ἡμέρες τῶν φωτογραφιῶν ἀπὸ κοντά, ἔπρεπε νὰ παίξω πλέον ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὁ σκηνοθέτης μου ἔδωσε τὰς δεούσας ὁδηγίας. Μετά, ἔφεραν τὸ ἡμερώτερο ἄλογο τοῦ κόσμου. Καθ' ἕνας μποροῦσε νὰ τὸ καβαλικεύσῃ, καθ' ἕνας ἐκτὸς... ἀπὸ μένα !

Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἀναβῶ στὸ ἄλογο, ἐγὼ ὁ νικητὴς καὶ πρωταθλητὴς τοῦ πόλο! Ἐχρειάσθηκε νὰ μ' ἀνεβάσουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ μὲ βάλουν νὰ καθήσω στὴν σέλλα του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κρατήθηκα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογο. Ἔπρεπε τότε ὅμως νὰ μαζέψω τὰ χαλινὰ μὲ τὸ ἀριστερό μου χέρι. Τὸ ἔκαμα καὶ αὐτό. Κατόπιν ἔπρεπε νὰ πάρω ἕνα ὕφος ἀμέριμνο καὶ ἥσυχο. Προσπάθησα νὰ τὸ κάμω καὶ αὐτό. Τέλος ἔπρεπε νὰ μείνω στὴ θέσι αὐτή....ἀκίνητος δύο δευτερόλεπτα — γιὰ νὰ μὲ φωτογραφήσουν. Αὐτὸ πλέον ἦτο πολὺ δι' ἐμέ, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸ κάμω. Ἐτραβοῦσα τὰ ἡνία ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Τὸ ἄλογο ἀκολουθοῦσε τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη διαταγή, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι τοῦ ἔδιδε ὁ ἀναβάτης του, ἀλλὰ ποίαν διαταγήν; Μόνον αὐτὸ ἤξερε φαίνεται ὅτι ἀκολουθοῦσε μόνο του τὰ ἴχνη κάποιας φανταστικῆς μπάλλας. Πολὺ γρήγορα ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου, ἔπεσα κάτω καὶ μὲ ἐμάζεψαν μὲ σπασμένα τὰ πλευρά μου !

ΠΑΙΖΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ, ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ !

Τελευταίως ἐγεννήθη τὸ πρόβλημα τοῦ γυρίσματος τῶνσκηνῶν εἰς διαφόρους ἐξωτικὰς χώρας. Φυσικά, οἱ παραγωγοὶ τῆς περιπετειώδους ταινίας ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ μεταφορὰ τόσων ἠθοποιῶν, σκηνοθετῶν, μηχανικῶν κλπ. εἰς τὴν Ἀφρικήν, τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν καὶ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου ἐξειλίσσετο ἡ δρᾶσις τοῦ ἔργου θὰ ἐστοίχιζε ποσὰ ποὺ δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ καλυφθοῦν ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις.

Ὁ σκηνοθέτης λοιπὸν τῆς ταινίας κατέφυγεν εἰς τὸ ἑξῆς μεγαλοφυὲς στρατήγημα: ἔστειλε ἕναν μηχανικό του εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, αὐτὸς ἐγύρισε πολλὰς σκηνὰς δρόμων, πόλεων τῆς Κίνας, χορούς ἀγρίων εἰς τὴν Ἀφρικήν, τοπεῖα τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ κ. ἄ. Μὲ αὐτὸ τὸ ὑλικὸ τῶν γυρισμένων ταινιῶν, ὁ ὀπερατὲρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Χόλλυγουντ καὶ ἐκεῖ ἐγυρίσθη τὸ τελικὸν φίλμ. Ὅσοι τὸ εἶδαν κατόπιν εἰς τὴν ὀθόνην δὲν ἠμποροῦσαν ποτὲ νὰ φαντασθοῦν ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ αὐτοί, ποὺ ἔζουσαν τόσας περιπετείας εἰς τὰς ἐξωτικὰς χώρας, δὲν τὸ εἶχαν κουνήσει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Τὸ θαῦμα συνετελέσθη διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὑαλίνης ὀθόνης, τὴν ὁποίαν θαυμάζει κανεὶς εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Παρισίων. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τῆς ὀθόνης, ποὺ εἶνε διαφανές, προεβάλλετο ἡ ταινία, ποὺ παρουσιάζει μίαν σκηνὴν δρόμου τῆς Σαγκάης — ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν καὶ τὸ μηχάνημα λήψεως εἰργάζετο, προβαλλόμενον δὲ ἔργον καὶ ζωντανοὶ ἠθοποιοὶ μαζὶ ἐκινηματογραφοῦντο ταὐτοχρόνως, εἰς τρόπον ὥστε ὁ θεατὴς ὅταν ἔβλεπε τὴν ταινίαν ἐνόμιζε ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ εὑρίσκοντο ἐν μέσῳ τοῦ κινουμένου πλήθους τῶν Κινέζων εἶχαν παίξει πράγματι εἰς ἕναν δρόμον τῆς Σαγκάης !

Οἱ ὀπερατὲρ τοῦ κινηματογράφου κατορθώνουν πάντοτε μὲ διάφορα «τρὺκ» νὰ μᾶς μεταφέρουν εἰς τὴν ἀγρίαν ζωὴν τῆς ζούγκλας.

Τὸ εὐφυέστατον αὐτὸ τρύκ, σήμερον ἔχει πλέον γενικευθῆ. Τοιουτοτρόπως, βλέπομεν τὴν Γκρέτα Γκάρμπο νὰ περιπατῇ εἰς τὸ Παρίσι, ἐνῷ δὲν ἔχει ποτὲ της πάει ἐκεῖ, τὸν Κλάϊβ Μπροὺκ εἰς μίαν πλατεῖαν τῶν Βρυξελλῶν, τὴν Τζὶν Χάρλοου εἰς τὴν Νίκαιαν καὶ οὐδέποτε ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ καὶ τὸ ζωντανὸν περιβάλλον ὅπου κινοῦνται ἔχουν φωτογραφηθῆ χωριστά.

ΠΑΛΗ ΜΕ....ΝΕΚΡΑ ΘΗΡΙΑ !

Ὁ Νέϊλ Χάμιλτον διὰ τὸν ὁποῖον ὡμιλήσαμεν ἀνωτέρω, ἔπαιζε κάποτε εἰς τὴν ταινία : «Ὁ Ταρζὰν καὶ ὁ σύντροφός του». Εἰς κάποιαν σκηνὴν τῆς ταινίας αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ ὡς μέγας κυνηγός.... ἱπποποτάμων. «Ὅλος ὁ θίασος τῶν ὀπερατέρ, τῶν ἠθοποιῶν, τῶν φιγκυράν, ἐτέθη ἐπὶ ποδός, διὰ τὸ μέρος ὅπου θὰ εὑρίσκαμε τοὺς ἱπποποτάμους. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ κατεσκευάσθη μία εὐρεῖα σχεδία, ἡ ὁποία ἐτοποθετήθη κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἐπὶ τῆς ὄχθης. Ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης, εὑρίσκονται αἱ κινηματογραφικαὶ καὶ φωτογραφικαὶ μηχαναί. Στρατὸς ὁλόκληρος ἰθαγενῶν, ἐχρησιμοποιήθη διὰ νὰ κυνηγήσῃ τοὺς ἱπποποτάμους πρὸς τὴν σχεδίαν μας. Μοῦ ἔδωσαν ἕνα τεράστιον ὅπλον ποὺ ἐζύγιζε 15 τοὐλάχιστον κιλά. Εὑρισκόμουν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ μέρος τῆς σχεδίας, ὅταν ξαφνικὰ ἐπρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸ νερὸ ἕνα τεράστιο κεφάλι ποὺ σιγὰ σιγὰ διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος μου. Ἄκουσα πίσω μου τὸ παράγγελμα «Ἐμπρός ! Πυροβολήσατε !» καὶ ἐπυροβόλησα, δὲν ξέρω πάντως ἐὰν ἐχτύπησα τὸ ζῶον, γνωρίζω ὅμως ὅτι ἡ ἐκπυρσοκρότησις μὲ ἐτίναξε ὁλόκληρον πέρα. Τὸ ὅπλον μου ἔπεσεν εἰς τὴν σχεδίαν καὶ ἐγὼ βρέθηκα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ. Ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς μου ἦτο μεγάλος. Μετὰ δέκα δευτερόλεπτα ὑπῆρχε μιὰ ὑπέροχη σκηνὴ πρὸς κινηματογράφησιν. Ἀπὸ τὴν μιὰν πλευρὰν ἐπροσπαθοῦσα ἐγὼ ν' ἀνεβῶ εἰς τὴν σχεδίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁ ἱπποπόταμος ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸ ἴδιον. Εὐτυχῶς δι' ἐμέ, ἦτο κατὰ πολὺ βαρύτερός μου, κατὰ δύο ἢ τρεῖς τόννους, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διπλῆς αὐτῆς προσπαθείας ἦτο ὅτι ἐκινδύνευσε ν' ἀνατραπῇ ἡ σχεδία. Κατώρθωσα ἐν τούτοις ν' ἀνεβῶ πρῶτος ἐγὼ καὶ νὰ πάρω τὸ βαρὺ ὅπλον, ἐσκόπευσα ἐκ νέου τὸν ἱπποπόταμον, στηρίζων σχεδὸν τὸ στόμιον τῆς κάννης ἐπάνω του, αὐτὴν τὴν φορὰν ἔλαβα τὰ μέτρα μου, ὥστε νὰ μὴν πέσω, καὶ κατόπιν ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ἀνεκηρύχθην...μέγας κυνηγὸς ἱπποποτάμων ! Ποτὲ δὲν εἶχα παίξει καλλίτερα τὸν ρόλον μου.

»Δὲν σᾶς ὡμίλησα ἀκόμη διὰ τὸν βασιλέα τῆς ζούγκλας, τὸ λεοντάρι. Ἐπαλαίψατε ποτὲ μὲ λιοντάρι ; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἐμένα ὅμως μοῦ συνέβη καὶ αὐτό !

»Εἰς τὸ φίλμ ὁ «Ταρζὰν καὶ ὁ σύντροφός του» ἔπρεπε νὰ παίξω καὶ μίαν σκηνὴν λεοντομαχίας. Τὸ λεοντάρι ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ κοντά μου μ' ἕνα πήδημα, καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσω θαρραλέα, νὰ παλαίψω μαζί του καὶ φυσικὰ νὰ τὸ νικήσω. Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι τὸ λεοντάρι δὲν ἦτο ζωντανό, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ εὑρισκόμουν ἐγὼ εἰς τὴν ζωήν.

ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΑ ΣΥΡΜΑΤΑ ΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ

Τὰ ἀόρατα σύρματα, παίζουν καὶ αὐτὰ μεγάλον ρόλον στὴν λῆψιν τῶν ταινιῶν. Συχνὰ βλέπουμε στὸν κινηματογράφο τὰ ἔπιπλα ἑνὸς δωματίου, ν' ἀρχίζουν νὰ πηδοῦν ἢ νὰ μετατοπίζωνται, ἐνῷ οἱ ἠθοποιοι εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ προσποιοῦνται ὅτι καταλαμβάνονται ἀπὸ τρόμον. Τί νομίζετε λοιπὸν ὅτι συμβαίνει ; Ἁπλούστατα, ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ στούντιο ὑπάρχουν τοποθετημένοι διάφοροι ἐργάται, οἱ ὁποῖοι κινοῦν διάφορα σύρματα εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων ἔχουν δεθῆ τραπέζια καὶ καρέκλες, εἰς τρόπον ὥστε ὁ θεατὴς νομίζει ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔπιπλα κινοῦνται μονάχα τους.

Μὲ τὸ ἴδιο αὐτὸ τέχνασμα, κατορθώνονται περιεργότατα καὶ ἐκπληκτικώτατα πράγματα εἰς τὸν κινηματογράφο. Πρὸ ἐτῶν, εἶχε παιχθῆ μία ταινία ἡ ὁποία ἐτιτλοφορεῖτο: «Ὁ Μαγνητικὸς ἄνθρωπος». Ἀπὸ τὸν τίτλον καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐτραβοῦσε ὡσὰν μαγνήτης τὸ κάθε τι. Καὶ πράγματι, αὐτὸ συνέβαινε. Ὁ ἥρως τοῦ ἔργου, ἕνας Γάλλος ἐπαρχιώτης ποὺ ἔκαμε ἕνα ταξεῖδι εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ φόβο μὴν τὸν κλέψουν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξειδίου του, εἶχε φορέσει ἕνα σιδερένιο θώρακα κάτω ἀπὸ τὸ γιλέκο του. Ἀλλά, γιὰ κακή του τύχη ἐπερνοῦσε κοντὰ ἀπὸ μίαν πολὺ δυνατὴν ἠλεκτρικὴν μηχανήν, ἡ ὁποία μετέδιδε τάχα ἰσχυρὸν μαγνητισμὸν εἰς τὸν σιδερένιο θώρακά του. Τί ἐγίνετο λοιπὸν κατόπιν τούτου; Ὁ ταξειδιώτης ἐπερνοῦσε ἔμπροσθεν ἑνὸς τενεκετζίδικου, εὐθύς, τὰ πλησιέστερον εὑρισκόμενα σκεύη ἐξεκρεμῶντο ἀπότομα ἀπὸ τὰ καρφιὰ ὅπου ἦσαν κρεμασμένα, ἐχώρευαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκολλοῦσαν ἐπάνω εἰς τὰ ροῦχα του. Τὸ θέαμα ἦταν κωμικώτατο. Ὁ μαγνητικὸς ἄνθρωπος τὸ ἔβαζε στὰ πόδια,— φοβισμένος τάχα, ἐνῷ ὅλα τὰ ἀντικείμενα τὰ κολλημένα ἐπάνω του, ἔκαναν ἕναν δαιμονισμένον θόρυβον.

Παρακάτω ὁ ταξειδιώτης ἐπερνοῦσεἐπάνω ἀπὸ ἕνα στόμιον ὑπονόμου, τότε, ἡ σιδερένια πλάκα ἡ ἐνσφηνωμένη εἰς τὸ λιθόστρωμα ἐξεκολλοῦσε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ ἤρχιζε νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του στὸν δρόμον. Ὁ μαγνητικὸς ἄνθρωπος, ἐξακολουθοῦσε ὡστόσο τὸν δρόμον του, καὶ τότε συνέβησαν ἀκόμα πιὸ ἐξωφρενικὰ πράγματα. Τὴν στιγμὴν ποὺ περνοῦσε πλάϊ ἀπὸ ἕναν φανόν, ὁ μεγάλος σιδερένιος στύλος τοῦ φανοῦ ἔσπαζε σὲ δυὸ κομμάτια καὶ ἔπεφτε πάνω στοὺς ὤμους του.

Ὅλη αὐτὴ ἡ περιεργοτάτη σκηνὴ εἶχε γυρισθῆ μὲ τὴν βοήθειαν συρμάτων. Τὸ τενεκετζίδικο ἦταν πραγματικό. Ὁ καταστηματάρχης ὅμως, ἔναντι μιᾶς γενναίας ἀμοιβῆς, εἶχε κρεμάσει πολὺ ἐλαφρὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ σκεύη τοῦ καταστήματός του, καὶ τὰ εἶχε προσδέσει μὲ σύρματα σὲ στύλους τοποθετημένους εἰς τὴν ἄκρην τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ ἠθοποιός, ποὺ ἔπαιζε τὸν ρόλον τοῦ μαγνητικοῦ ἀνθρώπου προσέκρουε ἐπίτηδες σὲ ὅλα τὰ σύρματα ἐνῷ συγχρόνως μὲ μίαν κρυφὴν κίνησιν τοῦ χεριοῦ, εἰς τρόπον ὥστε τὰ σκεύη τὰ ὁποῖα ἦσαν προσδεδεμένα στὰ σύρματα ἤρχοντο κοντά του καὶ ἐσκάλωναν εἰς τὰ ροῦχα του. Φυσικά, ἐν τῷ μεταξὺ τὸ μηχάνημα τῆς λήψεως τῶν ταινιῶν, ἔπαυε νὰ γυρίζῃ διὰ νὰ δοθῇ καιρὸς εἰς τὸν ἠθοποιὸν νὰ προσδέσῃ εἰς τὰ ροῦχα του τὰ σκεύη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πλάκα τῆς ὑπονόμου τὴν δῆθεν σιδερένια, ἦτο πράγματι κατασκευασμένη ἀπὸ ξύλο ἐλαφρό. Τὴν στιγμὴν λοιπόν, ποὺ ἐπερνοῦσε ὁ μαγνητικὸς ἄνθρωπος, ἕνας τεχνίτης κρυμμένος ἐτραβοῦσε τὸ σύρμα καὶ ἀνεσήκωνε τὴν πλάκα. Καὶ ὁ στύλος τοῦ φανοῦ ἦτο καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης καμωμένος ἀπὸ ξύλο καὶ ἐβιδώνετο εἰς τὸ μέσον, οὕτως ὥστε τὸ ἐπάνω μέρος, καταλλήλως ξεβιδωνόμενον, ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πέφτει τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ μαγνητικὸς ἄνθρωπος προσέκρουε εἰς τὸν φανόν.

Ἀλλά, εἰς τὸν κινηματογράφον χρησιμοποιοῦνται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ταινίας καὶ διάφορα ἄλλα τεχνάσματα. Ἔξαφνα, πόσες φορὲς βλέπουμε εἰς τὸν κινηματογράφον μὲ φρίκην ἕναν ἄνθρωπον νὰ κρημνίζεται εἰς τὸ κενόν, ἀπὸ τὸ τέταρτο ἢ πέμπτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ, νὰ στριφογυρίζῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ πέφτῃ στὸ κεφάλι ἑνὸς δυστυχισμένου ἀστυφύλακος ποὺ κόβει ἀνύποπτος βόλτες στὸ πεζοδρόμιο.

Τὸ ἐκπληκτικώτερο στὲς σκηνὲς τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐγκρεμίστηκε ἀπὸ τέτοιο ὕψος μόλις βρεθῇ κατὰ γῆς, σηκώνεται σῶος καὶ ἀβλαβὴς καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια—ἐνῷ ὁ ἀστυνομικὸς ἀρχίζει νὰ τὸν καταδιώκῃ μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα.

Ἔ ! λοιπόν, ξεύρετε τί γίνεται ; Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ πρόκειται νὰ κρημνισθῇ ὁ ἠθοποιὸς ἀντικαθίσταται μὲ ἕνα ἀνδρείκελο ποὺ φορεῖ ἀπαράλλακτα ροῦχα μὲ τὰ τοῦ ἠθοποιοῦ. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἠθοποιοὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε προικισμένοι μὲ μεγάλην ἀκροβατικὴν ἱκανότητα. Αὐτοὶ σὲ πολλὲς ταινίες κάνουν ἐπικινδυνωδέστατα πηδήματα ποὺ ἠμποροῦν κάποτε νὰ τοὺς στοιχίσουν καὶ τὴν ζωήν των.

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Παρισίων, ἕνα μεγάλο τμῆμα εἶνε ἀφιερωμένο εἰς τοὺς «στὲντ-φάν». Εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀγνώστων αὐτῶν ἡρώων, ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ παίζουν τὸ δύσκολον σημεῖον ἑνὸς ρόλου ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ πρωταγωνιστοῦ. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐνοικιάζουν τὴν ζωήν των διὰ νὰ κρημνισθοῦν ἀπὸ ἕνα βράχον, διὰ νὰ σκαρφαλώσουν γρήγορα εἰς τὸν τοῖχον ἑνὸς πύργου, διὰ νὰ κρημνισθοῦν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα βάραθρον, ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ ἠθοποιοῦ.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΠΟΥ ΦΟΡΩ

Τὸ στεφάνι ποὺ φορῶ
γύρω στὰ μαλλιά μου
δὲν τὸ πλέξανε ἀνθοὶ
λεμονιᾶς δροσάτοι
οὔτε ἀπὸ δάφνινα
ἔγινε κλωνάρια
ποὺ στολίζουν τῆς Αὐγῆς
τὰ μαργαριτάρια...

Τὸ στεφάνι ποὺ φορῶ
γύρω στὰ μαλλιά μου
τὸ χλωμό μου μέτωπο
κάποτε ματώνει·
ξέρεις... θὰ στὸ πῶ κρυφὰ
μὴ κανεὶς τὸ μάθῃ...
τὸ στεφάνι ποὺ φορῶ
ἔγιν' ἀπ' ἀγκάθι !...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΚΑΙ ΕΞΩΤΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΚΕΦΑΛΩΝ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΒΟΡΝΕΟ. ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ νῆσος Βόρνεο, ἔρχεται τρίτη μετὰ τὴν Γροιλανδίαν καὶ τὴν Νέαν Γουϊνέαν εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεγαλειτέρων νήσων τοῦ Κόσμου.

Ἔχει ἔκτασιν 740.000 τετραγ. χιλιομέτρων καὶ κεῖται μεταξὺ Κίνας καὶ Αὐστραλίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰάβας. Τὸ Βόρνεο, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς ὀλιγώτερον ἐξερευνηθείσας χώρας τοῦ κόσμου, αὐτὸ δὲ ὀφείλεται εἰς τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ διείσδυσις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἰς τὴν ἀγριότητα τῶν κατοίκων. Πολλοὶ Γερμανοί, Ἄγγλοι, Γάλλοι καὶ Ὁλλανδοὶ ἐπεχείρησαν ἐπανειλημμένας ἐξερευνήσεις, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσουν νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν των. Ἄλλοι μὲν ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν, ἄλλοι κατεσπαράχθησαν ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας καὶ ἄλλοι ἀπέθανον προσβληθέντες ἐξ ἐπιδημικῶν νόσων.

Εἰς τὸ Βόρνεο ἡ βλάστησις εἶνε πλουσιωτάτη καὶ μεγαλειώδης. Ἕνεκα τοῦ μικροῦ σχετικῶς ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων καὶ τῆς μὴ ἐγκαταστάσεως πολυαρίθμων Εὐρωπαίων, τὰ δάση, μὴ ὑφιστάμενα ἐντατικὴν ἐκμετάλλευσιν, εἶνε τεράστια καὶ καταλαμβάνουν τὸ μεγαλείτερον τμῆμα τῆς νήσου. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἄφθονες ζοῦγκλες μὲ ἐλέφαντας, ρινοκέρους, λεοπαρδάλεις, ἄρκτους, τατήρους κ.λ.π. Εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου, ἁλιεύονται φάλαιναι καὶ φῶκαι, καθὼς καὶ μαργαριτοφόρα στρείδια.

Καίτοι τὸ Βόρνεο διασχίζεται ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἡ θερμοκρασία δὲν εἶνε πολὺ ὑψηλή, κυμαινομένη μεταξὺ 25 καὶ 35ο. Τὸ κλίμα ὅμως εἰς τὰ παράλια εἶνε ὑγρότατον καὶ ἕνεκα τῶν ἀπεράντων τελμάτων ἐξαιρετικῶς ἀνθυγιεινότατον, ἰδίως διὰ τοὺς Εὐρωπαίους, οἵτινες σπανίως κατορθώνουν νὰ ἀποφύγουν τὴν δυσεντερίαν, τοὺς πυρετοὺς καὶ τὴν χολέραν.

Τὸ ἔδαφος εἶνε πλουσιώτατον εἰς μέταλλα καὶ ἀδάμαντας. Εἰς τὸ Βόρνεο ἔχει εὑρεθῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀδάμαντας τοῦ κόσμου, βάρους 370 γραμμαρίων, ἀνήκων εἰς τὸν ἰθαγενῆ ἡγεμόνα τοῦ Σουλτανάτου τοῦ Μάζαν. Ἡ νῆσος ἔχει ἐπίσης πολυάριθμα χρυσορυχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ φλέβες τοῦ χρυσοῦ εὑρίσκονται σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Ἐπειδὴ ὅμως καθὼς εἴπαμε καὶ ἀνωτέρω, αἱ ὑγιειναὶ συνθῆκαι τῆς χώρας δὲν εἶνε εὐνοϊκαὶ καὶ εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐκμετάλλευσις τοῦ φυσικοῦ πλούτου τοῦ Βόρνεο ἐνεργεῖται εἰς μικρὰν μόνον κλίμακα, πλὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ πετρελαίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαγωγὴ ηὐξήθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἓξ ἔτη ἁλματωδῶς. Μεγάλην ἐπίσης πρόοδον ἐσημείωσε καὶ ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ καουτσούκ, καθὼς καὶ ἡ κατεργασία τῶν ἀδαμάντων ἀπὸ εἰδικοὺς τεχνίτας.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ, ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀπεράντου αὐτῆς νήσου, ποὺ εἶνε τρεῖς φορὰς μεγαλειτέρα τῆς Ἀγγλίας, κατοικεῖται ἀπὸ διάφορες φυλές, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πολυπληθεστέρα εἶνε ἡ φυλὴ τῶν Ντάϊακ. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Πούνανς, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Οἱ Ντάϊακ εἶνε μᾶλλον πολιτισμένοι καὶ εὐφυεῖς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Πούνανς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μόνον μίαν πρωτόγονον εὐφυΐαν.

Οἱ Πούνανς εἶνε ἄνθρωποι τοῦ δάσους, ποὺ σπανιώτατα ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐγκαταστάσεις. Ὡς κυνηγοὶ καὶ ὡς τεχνῖται εἶνε ἐμπειρότατοι, ἀγνοοῦν ὅμως ἐντελῶς τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος.

Ὅταν κάποτε, κάποιος ἐξερευνητὴς ἔδωσε εἰς ἕναν Πούνανς μερικὰ νομίσματα, καὶ τὸν ἠρώτησε τί θὰ ἀγοράσῃ, τὸν ἐκύτταξε ἔκπληκτος, καὶ τοῦ ἀπήντησε:

—Θὰ τὰ χρησιμοποιήσω ὡς ζύγια διὰ τὰ ψάρια μου.

Οἱ Πούνανς περιφέρονται μέσα εἰς τὰ δάση ἀπὸ τὰς πλέον ἑλώδεις ἐκτάσεις μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν μὲ μεγάλην εὐκολίαν καὶ ταχύτητα.

Ὅταν κουρασθοῦν ἀπὸ τὴν μακρυνὴν περιπλάνησιν, ἢ ὅταν βραδυάσῃ, σταθμεύουν ὅπου εὑρεθοῦν, σχηματίζουν προχείρους καλύβας εἰς τὰς ρίζας καὶ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων καὶ κοιμοῦνται. Αἱ ἄτεχνοι αὐταὶ καλύβαι, τὰς ὁποίας συναντᾷ κανεὶς μέσα στὰ δάση τοῦ Βόρνεο, κατασκευάζονται κατὰ τὸν προχειρότερον τρόπον μὲ μερικοὺς χονδροὺς κλάδους δένδρων, οἱ ὁποῖοι μπήγονται εἰς τὸ ἔδαφος καὶ κατόπιν σκεπάζονται μὲ κλαδιὰ καὶ φύλλα. Ἐλάχιστα διαφέρουν ἀπὸ τὰς φωλεὰς ποὺ κατασκευάζουν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, οὐραγκουτάγκοι τῶν δασῶν, ὅταν γυρίζουν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα ἀναζητῶντες φρέσκους καρπούς. Ἄλλως τε γενικῶς ἐλάχιστα διαφέρει ἡ ζωὴ τῶν ἀγριανθρώπων αὐτῶν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν οὐραγκουτάγκων, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πόδια των, ὁμοιάζουν περισσότερον πρὸς τὰ πόδια πιθήκου.

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΝΤΑ·Ι·ΑΚ

Εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ντάϊακ, τὸ κανὸ παίζει σπουδαιότατον ρόλον. Ἐπειδὴ τὰ χωριά των περιβάλλονται ἀπὸ ποτάμια καὶ ἔχουν τεράστιες ριζοφυτεῖες, κυκλοφοροῦν σχεδὸν πάντοτε μέσα εἰς τὸ νερό, δι' αὐτὸ δὲ χρησιμοποιοῦν πολὺ τὸ κανό. Εἶνε ἐπιδεξιώτατοι κατασκευασταὶ κανὸ καὶ ἐπιδεξιώτατοι ἐπίσης ψαράδες. Συχνὰ κωπηλατοῦν καθιστοί, ὅταν ὅμως θέλουν νὰ ἀναπτύξουν μεγάλας ταχύτητας, τότε ἵστανται ὄρθιοι· ἡ ἀντίληψίς των περὶ ἰσορροπίας καὶ ἡ ἱκανότης των ὥστε νὰ μὴ ἀνατρέπουν ποτὲ τὰ ἐπιμήκη μονόξυλά των, εἶνε καταπληκτική. Οἱ ἴδιοι, ὅπως καὶ αἱ γυναῖκες των καὶ τὰ παιδιά των, εἶνε ἐπιδέξιοι καὶ ἰσχυρότατοι κολυμβηταί, δύνανται νὰ κολυμβοῦν ἐπὶ ὥρας καὶ πολλάκις ἀντίθετα πρὸς ἰσχυρὰ ποτάμια ρεύματα.

Ἄγριοι κυνηγοὶ κεφαλῶν

Οἱ Ντάϊακ δὲν ὑπερτεροῦν τοὺς Πούνανς κατὰ τὰ ἀνωτέρω μόνον, τοὺς ὑπερτεροῦν καὶ εἰς τὴν οἰκοδομικήν. Κτίζουν τὰ σπίτια τους ἐπάνω εἰς στερεοὺς στύλους τριῶν μέτρων ὕψους καὶ πλέον διὰ πολλοὺς λόγους, ὁ κυριώτερος τῶν ὁποίων εἶνε διὰ νὰ ἀποφεύγουν τοὺς ἀνθυγιεινοὺς ἀτμοὺς τῆς ζούγκλας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, οἵτινες προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν καὶ θερμότητα. Εἰς τὸ Βόρνεο, τὰ τρία τέταρτα τῆς διαρκείας τοῦ ἔτους βρέχει συνεχῶς ἡμέρα καὶ βράδυ. Αἱ βροχαὶ εἰς τὰ μέρη αὐτὰ εἶνε καταρρακτώδεις καὶ συχνὰ οἱ ποταμοὶ ὑψώνονται καὶ δέκα μέτρα πολλάκις παρασύροντες ὁτιδήποτε ἤθελον συναντήσει εἰς τὸν δρόμον των.

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ

Ἡ κατασκευὴ τῶν οἰκιῶν τῶν Ντάϊακ, συνοδεύεται ἀπὸ ποικίλας ἑορτάς, κατὰ τὰς ὁποίας εὐλογοῦν αὐτὰς τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας οἱ ἰθαγενεῖς ἱερεῖς. Τὰ σπίτια αὐτὰ κτίζονται γιὰ δέκα τρεῖς οἰκογενείας πάντα καὶ κτίζονται ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγενεῖς εἰς διάστημα τὸ πολὺ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτήν, ἕνα ταμποῦρλο ἠχεῖ ἀδιαλείπτως, ὥστε νὰ μὴν ἀκούγωνται τὰ κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ἁρπακτικῶν, ποὺ θεωροῦνται κακοὶ οἰωνοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατασκευῆς τοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ ἔπιπλά των εἶνε ψάθες πλεγμένες ἀπὸ φλοιοὺς δένδρων, μαγειρικὰ σκεύη ἀπὸ πηλὸν καὶ ἕνας ὁρμαθὸς σανίδων τοποθετημένων γύρω-γύρω καὶ χρησιμοποιουμένων διὰ νὰ ὑποβαστάζουν τὰ καυσόξυλα, τὰ ὁποῖα ἔχουν πάντα μέσα εἰς τὸ σπίτι των, διὰ νὰ διατηροῦνται ξηρά.

Εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ των πολλὲς φορὲς οἱ Ντάϊακ τοποθετοῦν ἕναν χλωρὸν κλάδον δένδρου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ εἴσοδος ἀπαγορεύεται, διότι οἱ ἔνοικοι ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰ πνεύματα. Οἱ Ντάϊακ πιστεύουν εἰς ἀναριθμήτους θεοὺς καὶ πνεύματα, αὐτὸ δὲ γίνεται ἀφορμὴ καθημερινῶν θυσιῶν ζώων, κατὰ τὰς ὁποίας μόνον τὸ κεφάλι τοῦ ζώου προορίζεται διὰ τὸν θεόν, τὸ ὑπόλοιπον δὲ μέρος, ἀφοῦ ψηθῇ, καταλαμβάνει θέσιν εἰς τοὺς στομάχους τῶν πολυαρίθμων ἱερέων τῶν Ντάϊακ.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιέργων ἑορτῶν των, οἱ Ντάϊακ, ἔχουν καὶ μίαν ἑορτὴν νεκρομαντείας κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἱερεῖς των καταλαμβάνονται ἀπὸ ἕνα εἶδος καταληψίας καὶ συνομιλοῦν μὲ τοὺς θεοὺς καὶ τὰ πνεύματα.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ γίνεται ὡς ἑξῆς:

Γύρω ἀπὸ ἕναν ἱερέα συγκεντρώνεται πλῆθος ἰθαγενῶν. Δύο κιθαρῳδοὶ ἀρχίζουν τότε νὰ παίζουν κάτι μονότονους σκοποὺς καὶ ὁ ἱερεὺς ἐν πλήρει πολεμικῇ περιβολῇ, φέρων ξίφος καὶ ἀσπίδα, ἀρχίζει νὰ χορεύῃ, χορεύει ἐπὶ ὥρας ἀδιαλείπτως καὶ ἐν τέλει καταλαμβάνεται ἀπὸ ἕνα εἶδος παροξυσμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ μὲ τοὺς θεοὺς καὶ μὲ τὰ πνεύματα.

Πολλάκις ὁ ἱερεὺς πίπτει συνέπεια τῆς κουράσεως ἀναίσθητος. Αὐτὸ εἶνε κακὸς οἰωνὸς καὶ σημαίνει, ὅτι κάποιο τρομερὸ γεγονὸς θὰ λάβῃ χώραν. Οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ κοινοὶ ἀπατεῶνες διὰ τὴν νῆσον των, κάμνουν καὶ διάφορα ἄλλα παιγνίδια. ταχυδακτυλουργικά, τὰ ὁποῖα οἱ ἀφελεῖς Ντάϊακ νομίζουν θαύματα. Ἔτσι δὲ κατορθώνουν καὶ ἐπιβάλλονται.

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ

Οἱ Ντάϊακ, ὅμως, ὅπως καὶ οἱ Πούνανς, εἶχον καὶ ἔχουν ἀκόμη τὸ τρομερὸν ἔθιμον νὰ παίρνουν τὰ κεφάλια τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων. Ὅσο περισσότερα κεφάλια ζωντανῶν ἔκοβε ἕνας ἰθαγενής, τόσα περισσότερα δικαιώματα εἶχε νὰ νυμφευθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς οἰκογενείας. Τὸ ἔθιμον αὐτό, ποὺ ἐκόστιζε εἰς χιλιάδας τὸν θάνατον τείνει νὰ ἐξαλειφθῇ σχεδὸν κατόπιν τῶν αὐστηρῶν μέτρων, ποὺ ἐλήφθησαν καὶ τὰ ὁποῖα οἱ ἰθαγενεῖς ἐσεβάσθησαν ἀπὸ ἔμφυτον σεβασμὸν πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἰδέαν τῆς τιμῆς.

Πρὸ πενταετίας ἀκόμη, ἐνῷ περπατοῦσες κάπου ἀνύποπτος, ἐδέχεσο αἴφνης ἕνα δηλητηριασμένο βέλος, ποὺ προήρχετο πάντοτε ἀπὸ ἕνα διώκτην κεφαλῶν. Σήμερον, τὸ κακὸ αὐτὸ ἐξέλιπε σχεδόν, χάρις εἰς ἕνα σωρὸ τεχνάσματα καὶ ἔξυπνα μέτρα ποὺ ἔλαβεν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βόρνεο. Ὁ πολεμικὸς ἐξοπλισμός των ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν ἀσπίδα, ἕνα ξίφος καὶ ἕναν σωλῆνα ἐκτοξεύσεως δηλητηριασμένων βελῶν. Οἱ Ντάϊακ ὅμως, ἐκτὸς τῆς ἐποχῆς ποὺ γίνονται διῶκται ἀνθρωπίνων κεφαλῶν, οὐδέποτε ἄλλοτε κτυποῦν ἀνθρώπους, ἐὰν δὲν ἐνοχληθοῦν.

Τὸ δηλητήριον εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαπτίζουν τὰ βέλη των, τὸ παρασκευάζουν ἐπιμελῶς, ὁ τρόπος δὲ τῆς κατασκευῆς του ἀποτελεῖ μυστικὸν οἰκογενειακόν. Τὸ δηλητήριον αὐτό, πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι δὲν ἔχει ἐπίδρασιν εἰς τὸ αἷμα, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς μῦς, τοὺς ὁποίους μετ' ὀλίγον παραλύει, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον τοῦ πληγέντος ,ἀλλὰ μόνον τὴν παράλυσίν των.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Εἰς τὰ ἀπρόσιτα μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν βουνὰ τοῦ Βόρνεο, μὲ τὰς βαθείας κοιλάδας, κατοικοῦν οἱ ἰθαγενεῖς, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Ἰγκορό. Ὀλίγα ἔτη μᾶς χωρίζουν ἀφ' ὅτου αἱ φυλαὶ αὐταὶ ἔζων χωριστὰ ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον καὶ δὲν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν μικρὰν περιοχήν των παρὰ διὰ νὰ ἐκστρατεύουν ἐναντίον ἑνὸς γειτονικοῦ χωριοῦ. Πολλάκις, αἱ ἐκστρατεῖαι αὐταὶ δὲν ἦσαν παρὰ μία κοινὴ βεντέττα, κληρονομηθεῖσα ἀπὸ τοὺς προγόνους. Ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ νικητοῦ δὲν ἦτο τὰ λάφυρα, ἀλλὰ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐχθρῶν του, τὰς ὁποίας ἀπέκοπτον μὲ πέλεκυν ἢ μακρὰν μάχαιραν, τὴν ὁποίαν φέρουν ἀκόμη οἱ Ἰγκορό.

Ἡ ἄφιξις τῶν μακαβρίων αὐτῶν τροπαίων εἰς τὸ χωρίον ἐχαιρετᾶτο μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς, τὰ ἐξέθετον δὲ ἐπὶ πασσάλων ἔμπροσθεν τοῦ «κοινοῦ οἴκου» τῶν ἀνδρῶν. Οἱ μεμονωμένοι κυνηγοὶ κεφαλῶν τὰς ἐκάρφωναν ἔξωθεν τῶν καλυβῶν των. Ὅσον δὲ περισσότερα κρανία εὑρίσκοντο εἰς τὸν τοῖχον των, τόσον ὁ ἔνοικος ἦτο περισσότερον σεβάσμιος. Παρ' ὅλα τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνονται, παρ' ὅλους τοὺς δρόμους οἱ ὁποῖοι κατεσκευάσθησαν, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τέλος εἰς τὴν ἀπομόνωσιν τῶν ὀρεσιβίων φυλῶν καὶ μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα κατώρθωσαν νὰ τὰς συμφιλιώσουν μεταξύ των, ἐν τούτοις ἀνακαλύπτεται ἀκόμη κανένα ἀποκεφαλισμένον πτῶμα, ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει σπανίως καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν κυνηγῶν κεφαλῶν ἔχει λήξει ὁριστικῶς.

Οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν ὅτι μέσα εἰς τὰ κρανία μένει τὸ «Πνεῦμα» τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι τὸ πνεῦμα αὐτὸ φέρει χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Δι' αὐτὸ καὶ ἐπιδεικνύουν βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὰ κρανία. Τοὺς ἀπευθύνουν τοὺς καλλιτέρους λόγους καὶ τὰ παρακαλοῦν νὰ πείσουν τοὺς συγγενεῖς των νὰ ἔλθουν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Φυλῆς διὰ νὰ κόψουν καὶ αὐτῶν τὰ κεφάλια καὶ αὐξήσῃ τοιουτοτρόπως ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐτυχία τῆς φυλῆς. Προσφέρουν εἰς αὐτὰ τὰ καλλίτερα φαγητὰ καὶ φροντίζουν νὰ τὰ περιποιοῦνται καὶ νὰ τὰ τιμοῦν εἰς κάθε εὐκαιρίαν.

Πιστεύουν ἐπίσης οἱ ἰθαγενεῖς ὅτι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, θὰ ἔχουν δούλους καὶ ὑπηρέτας ἐκείνους τῶν ὁποίων ἐκυνήγησαν καὶ κρατοῦν τὰς κεφαλάς.

Τὸ κυνήγι τῶν κεφαλῶν τὸ ἐξασκοῦν καὶ ἄλλαι ἄγριαι φυλαί, εἰς καμμίαν ὅμως χώραν δὲν ἔχει τόσην σημασίαν ὅσην ἔχει εἰς τὸ Βόρνεο καὶ ἰδίως εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ντάϊακ.

ΛΙΟΝΕΛ ΔΕΠΟΛ

Ἀνέκδοτα καὶ περίεργα

Η ΜΙΚΡΟΠΑΝΤΡΕΜΕΝΕΣ

Ἕνας εἰκοσαετὴς Ἀμερικανὸς ἐνυμφεύθη πρὸ ἡμερῶν μιὰ μικρούλα... ἕνδεκα ἐτῶν.

Μεγάλος θόρυβος ἔγινε γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν γάμο καὶ ἡ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου συνώδευαν τὴν πληροφορίαν μὲ πολλὲς φωτογραφίες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ παρουσίαζε τὴ νεαρὴ σύζυγο νὰ παίζῃ μὲ τὴν κούκλα της, δῶρο, ποὺ τῆς πρόσφεραν στὸ γάμο της.

Αὐτοὶ οἱ γάμοι εἶνε συχνότατοι εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὑπενθυμίζομεν τὸ ζήτημα τοῦ νεαροῦ ἐργάτου Κρὲμ Ὄρσαντ, ποὺ παντρεύτηκε ἕνα κοριτσάκι 11 ἐτῶν, στὶς 8 Δεκεμβρίου 1935. Λοιπόν, ἡ νεαρωτάτη κυρία Ὄρσαντ ἔτεκε πρό τινος αἰσίως κόρην. Θὰ ἀκολουθήσῃ ἆρά γε καὶ αὐτὴ τὴν τύχην τῆς μητέρας της ;

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΝΘΟΣ

Πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν εἰς τὰς Ἰνδίας, παρὰ τὴν Καλκούταν, ἕνα εἶδος γιγαντιαίας τολύπης, χρώματος μαύρου, μὲ θαυμασίας ἀποχρώσεις, προὐξένησε μεγάλη ἔκπληξι στοὺς ἰθαγενεῖς. Ἤρκει, δηλαδή, νὰ πλησιάσῃ κανεὶς τὸ μυστηριῶδες φυτό, γιὰ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Ἡ παράδοσις ἐπίσης ἔλεγε, ὅτι ὅταν τὸ φυτὸ αὐτὸ δὲν θ' ἄνθιζε, μιὰ μεγάλη καταστροφὴ θὰ συνέβαινε.

Αὐτὸ τὸν χρόνο ἡ τολύπη δὲν ἄνθισε καὶ ἕνα βραχὺ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πρακτορείου πληροφοροῦσε τὴν Καλκούτα, ὅτι τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωριὸ καὶ οἱ κάτοικοί του εἶχαν ἐξαφανισθῆ κατόπιν ἑνὸς σεισμοῦ.

Δεισιδαιμονία, προφητεία, τύχη ; Τὸ μαῦρο λουλούδι, πάντως, ἐδικαίωσε τὴν παράδοσιν.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σ' ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο στὸν Μεγάλο Πόλεμο ὑπηρετοῦσεν ὡς νοσοκόμος μιὰ καλόγρηα ἐξαιρετικῆς ὠμορφιᾶς.

Μιὰ μέρα ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο ἕναν νεαρὸ ἀνθυπολοχαγὸ πολὺ ἐλαφρὰ τραυματισμένο. Τὸν ξάπλωσαν στὸ κρεββάτι καὶ ἡ καλόγρηα τοῦ ἄλλαξε τὴν πληγή. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ τραυματίας, ποὺ ἦταν πολὺ ἥσυχος προηγουμένως, δὲν ἔπαυσε νὰ ἀναστενάζῃ καὶ νὰ ἐπικαλῆται τὸν Θεό:

— Ἄχ! Θεέ μου! Ἄχ! Θεέ μου! φώναζεν ἀδιακόπως.

Ἡ ὡραία καλόγρηα τὸν πλησιάζει καὶ σκύβοντας ἐπάνω του τὸν ρωτᾷ γλυκά:

— Γιὰ νὰ δοῦμε τί τὸν θέλετε τὸν Θεό... Πέστε το σὲ μένα. Εἶμαι κόρη του.

Καὶ ὁ τραυματίας ψιθυρίζει ἱκετευτικά :

— Ἄχ... ἤθελα νὰ γίνω... γαμπρός του!

ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ! ΘΑ ΖΩΜΕΝ ΕΚΑΤΟΝ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ;

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Θὰ εἶνε ποτὲ δυνατὸν εἰς τὴν ἐπιστήμην νὰ παρουσιάσῃ τὸ θαῦμα, ποὺ παρουσιάζει ἡ εἰκών μας (ἄνω)˙; Δηλαδὴ μία γρηὰ νὰ γίνεται νέα; Κάτω: Οἱ πίθηκοι, ποὺ προσφέρουν τοὺς ἀδένας των διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε ἆρά γε χρήσιμοι;

Ἕνα ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον ὁλόκληρον καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτυχία θὰ ἤλλασσε κυριολεκτικῶς τὴν ζωήν μας, εἶνε ἡ ἀκαταμάχητος προσπάθεια ἐξευρέσεως τοῦ τρόπου παρατάσεως τῆς ζωῆς. Αὐτὸ εἶνε τὸ μέγα ὄνειρον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν αἰώνων. Πρόκειται, ἐξ ἄλλου, περὶ ἑνὸς ἐνστίκτου ἀπὸ τὰ πλέον βαθειὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀντλεῖται ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν ἀγῶνα περὶ ὑπάρξεως καὶ διατηρήσεώς του.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐσημείωσεν ἤδη μίαν βασικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Καταπολεμοῦσα τὰς μολυσματικὰς νόσους, κατώρθωσε νὰ μειώσῃ σημαντικῶς τὴν θνησιμότητα, ἡ ὁποία τώρα ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσοστὸν τῶν δέκα τοῖς χιλίοις, ἐνῷ ἄλλοτε, κατὰ τὸν παρελθόντα, παραδείγματος χάριν, αἰῶνα, ἦτο εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ θὰ φέρῃ καὶ τὸ ὀνειρευόμενον ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς. Καὶ σύμφωνα μὲ ὡρισμένας μελέτας καὶ ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶς ἀσχολουμένων μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐπιστημόνων, ἴσως νὰ δυνάμεθα νὰ ζῶμεν πέραν τῶν ἑκατὸν ἐτῶν καὶ ἴσως μέχρι τῶν ἑκατὸν εἴκοσι.

Δὲν εἶνε ὅμως ἡ περίπτωσις νὰ εὐχηθῇ κανεὶς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτήν. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν εἴκοσι χρόνων θὰ εἶνε πραγματικῶς ἐρείπιον. Ἂν σκεφθῶμεν μάλιστα μόνον τὰ ἐπακολουθήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα εἰς τὸν ὀργανισμόν, ποὺ θὰ ἔχουν δημιουργήσει τὰ διάφορα δυστυχήματα ἢ αἱ οἰκογενειακαὶ συμφοραὶ ἢ αἱ ἀποτυχίαι εἰς τὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀτελευτήτου αὐτῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου τῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν, θὰ βλέπωμεν ἕναν συγγενῆ μας ἢ πρόγονόν μας εἰς κατάστασιν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς κάνῃ νὰ λυπούμεθα περισσότερον παρὰ νὰ εἴμεθα χαρούμενοι ὅτι ἔχομεν ἀκόμη τοὺς προγόνους μας εἰς τὴν οἰκογενειακήν μας ἑστίαν.

Σύμφωνα μὲ τοὺς κατὰ προσέγγισιν ὑπολογισμούς, ἕνας ἄνθρωπος ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν θα ἔχῃ περάσει τόσα πολλα εἰς τὴν ζωήν του, ψυχικὰ τραντάγματα καὶ ἀρκετὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἀσθενείας, ποὺ ὅλα μαζὶ θὰ ἀποτελοῦν ὄχι πλέον ἕναν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἕνα... ζωντανὸν μουσεῖον φρικαλεοτήτων!

Πόσας φορὰς ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν θὰ ἔχῃ ὑποστῆ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν διαφόρων παθογόνων μικροβίων! Καὶ κάθε μία ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς αὐτὰς θὰ ἔχῃ ἀφήσει καταφανῆ ἴχνη τῆς διαβάσεώς της, ὁρατὰ μὲ γυμνὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἀπὸ ἱκανὴν ἀπόστασιν.

Οἱ παθογόνοι αὐτοὶ ὀργανισμοὶ προσβάλλουν ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ ὀργανισμοῦ μας, κι' ἂν ἀκόμη ἀπομακρυνθοῦν μὲ διάφορα μέσα, ἀφήνουν πάντα ἴχνη βλαβερὰ εἰς τὴν ζωήν.

Εἶνε γνωστὸν ποίαν ἐνδιαφέρουσαν λειτουργίαν ἐκτελοῦν οἱ νεφροὶ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν διαφόρων τοξινῶν ἀπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ προσβάλλονται ἀπὸ ὡρισμένους παθογόνους μικροοργανισμούς, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δυσχεραίνουν τὴν λειτουργίαν των, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἀπομακρυνθοῦν, ἐν τούτοις ἀφήνουν σημαντικὰς βλάβας. Ἄλλα δηλητήρια, καθὼς ἡ κακὴ δίαιτα ἢ ἡ κατάχρησις τροφῆς καὶ πόσεως, δύνανται νὰ μετασχηματίσουν τὸ ἧπαρ εἰς μίαν μᾶζαν ξηρὰν καὶ διάτρητον.

Καὶ ἰδοὺ ἀκόμη οἱ παθογόνοι μικροοργανισμοί, οἱ ὁποῖοι προσβάλλουν τὸν μηχανισμόν, ποὺ δημιουργεῖ καὶ ἀναδημιουργεῖ τὸ αἷμα.

Κάθε δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες ὁ ὀργανισμός μας ἔχει ἀνάγκην ἀναδημιουργίας του αἵματος καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ προνοητικὴ Φύσις μᾶς ἐπροίκισε μ' ἕναν εἰδικὸν ὀργανισμὸν διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτήν. Ὁ μυελὸς τῶν ὀστῶν εἶνε ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν λειτουργίαν αὐτήν, διότι παράγει τὰ βασικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ αἷμα, δηλαδὴ τὰ ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια.

Οἱ μικροοργανισμοὶ αὐτοὶ ἀριθμοῦνται κατὰ δισεκατομμύρια, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ καθένα ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχει ζωὴν μεγαλειτέραν τῶν ἓξ περίπου ἑβδομάδων, μετὰ τὴν πάροδον τῶν ὁποίων καταντᾷ πλέον ἄχρηστον. Χρειάζονται λοιπὸν νέα ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια διὰ νὰ τροφοδοτήσουν τὸ αἷμα, ἐνῷ τὰ παλαιὰ καταλήγουν εἰς τὴν σπλῆνα.

Ἂν ὅμως ὁ μυελὸς τῶν ὀστῶν εἶνε δηλητηριασμένος — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ εὐκόλως ἐξ αἰτίας ὡρισμένων φαρμάκων ἢ τροφῶν — ἡ δημιουργία τῶν νέων ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων σταματᾷ.

Φυσικά, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἕνα μέσον τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ νὰ δηλητηριάζεται, νὰ προσβάλλεται ἢ νὰ καταστρέφεται ὁ μυελὸς τῶν ὀστῶν, θὰ ὑπῆρχον πολλαὶ πιθανότητες παρατάσεως τῆς ζωῆς μέχρι τοῦ 120οῦ ἔτους. Δὲν εἶνε μόνον ὅμως τ' ἀνωτέρω ἐμπόδια.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι μερικοὶ βάκιλλοι, ὡς ἐκεῖνος τῆς σκαρλατίνας ἢ τῆς πνευμονίας, προκαλοῦν μίαν πάθησιν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «παραλήρημα», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι τὸ μυαλὸ ἢ τὰ νεῦρα του ἐδηλητηριάσθησαν καὶ συνεπῶς δὲν εἶνε πλέον εἰς θέσιν νὰ ἐργασθοῦν κανονικῶς.

Καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι βάκιλλοι, ὡς ἐκεῖνοι τῆς παιδικῆς παραλύσεως, οἱ ὁποῖοι προσβάλλουν σημαντικῶς καὶ ἀνιάτως τὸ νευρικὸν σύστημα.

Ἐπίσης ἐξωτερικοὶ ἐρεθισμοὶ προσβάλλουν τὸ ψυχικὸν κέντρον καὶ συνεπῶς κλονίζουν τὸ νευρικὸν σύστημα. Καὶ αὐτοὶ εἶνε συνήθως ὁ φόβος, ἡ ἀγωνία, ὁ κόπος καὶ ὅλαι αἱ δυσχέρειαι μὲ τὰς ὁποίας εἶνε φορτωμένη ἡ ζωή μας.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἐπιστήμονας, μεταξὺ τῶν δεδομένων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς, εἶνε καὶ ὁ χαρακτήρ. Οἱ λυμφατικοὶ τύποι, οἱ ὀξύθυμοι καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παίρνουν τὸ κάθε τι «κατάκαρδα», πεθαίνουν γρήγορα. Γιατὶ ὁ χαρακτὴρ των αὐτὸς προσβάλλει τὸ νευρικὸν σύστημα, μειώνει τὴν λειτουργίαν τῶν ἀδένων καὶ συνεπῶς σιγὰ-σιγὰ φέρνουν τὸν θάνατον.

Ὁ Δρ Σέργιος Βορονὼφ κατὰ τὴν μεταμόσχευσιν τῶν ἀδένων.

Καθὼς λοιπὸν φαίνεται, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ζῶμεν 120 χρόνια. Διὰ νὰ μὴν εἴμεθα ὅμως ἕνα περιπλανώμενον Μουσεῖον... φρικαλεοτήτων, θὰ ἔπρεπε ν' ἀποφεύγωμεν ὄχι μόνον τὰ δυστυχήματα μένοντες διαρκῶς εἰς τὸ σπίτι καὶ στὸ κρεββάτι, ἀλλὰ καὶ κάθε λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου, μὴ σκεπτόμενοι ποτὲ τίποτε. Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσῃ ἕνας ἄνθρωπος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

ΔΡ ΤΖΙΝΟ ΒΕΝΕΤΖΙΑΝΙ

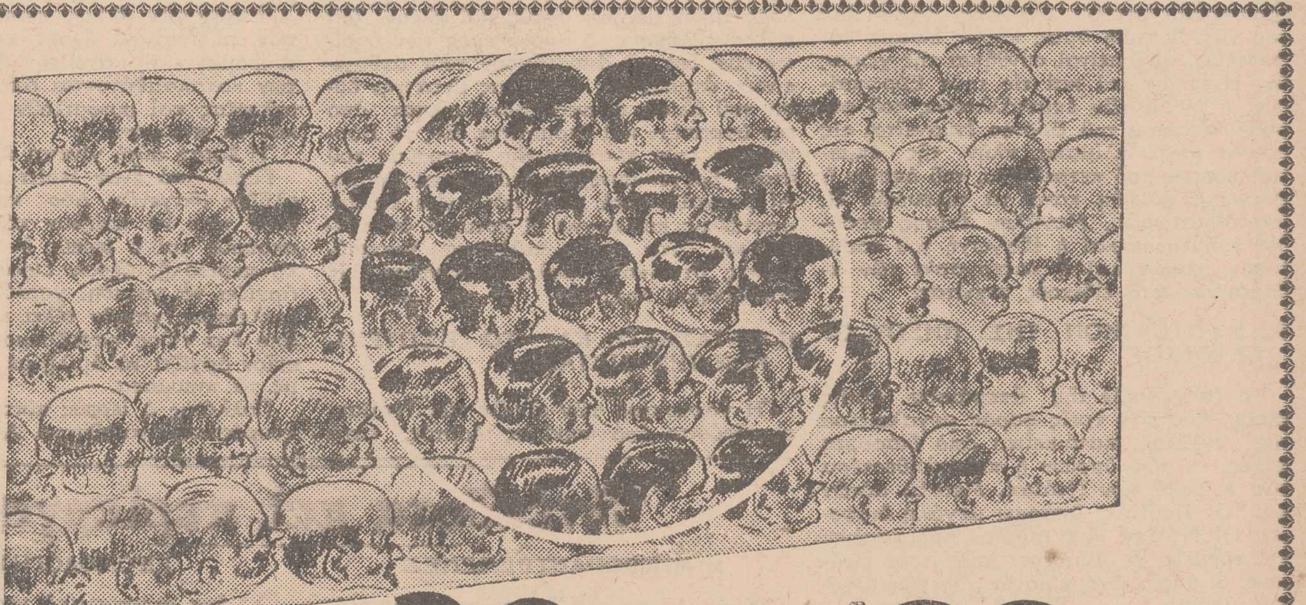

20 ΤΟΙΣ 100

Στοὺς 100 ἄνδρας οἱ 20 μόνον ἔχουν κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των τὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔδωκεν ἡ φύσις. Τί θλιβερὰ παρατήρησις, ἡ ὁποία ὅμως δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τῶν εὐφυῶν ἐπιχειρηματιῶν, ποὺ διαφημίζουν σκανδαλωδῶς διάφορα ἀντιεπιστημονικὰ παρασκευάσματα κατὰ τῆς πιτυρίδος καὶ τῆς τριχοπτώσεως. Προσέξατε μὴν ἀπατηθῆτε καὶ Σεῖς! Διότι τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν καμμίαν ἀποτελεσματικότητα, ἐπειδὴ ἁπλούστατα δὲν ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ΑΙΤΙΑΣ ποὺ προκαλεῖ τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν πιτυρίδα. Ἀντιθέτως τὸ Γερμανικὸν βιολογικὸν προϊὸν ἡ ΤΡΙΛΥΖΙΝ, περιέχουσα κατὰ βάσιν χολεστερίνην (ἤτοι τὴν οὐσίαν ποὺ λόγῳ ἐλλείψεως ἀρκετῆς ποσότητος ἀπὸ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μας προκαλεῖ κατ' ἀρχὰς τὴν πιτυρίδα καὶ κατόπιν τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν φαλάκραν), στηρίζεται ἐπὶ δεδομένων ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ καὶ εἶνε κατὰ συνέπειαν θετικῶς ἀποτελεσματική. Μὲ καθημερινὴν χρῆσιν τῆς ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
Ἡ τριχόπτωσις σταματᾷ
Νέα μαλλιὰ ξαναφυτρώνουν

TRILYSIN

Ὁ Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος κ. ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ, Ἀλκαίου 1, Ἀθῆναι, ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς ΤΡΙΛΥΖΙΝ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΑΓΑΠΕΣ

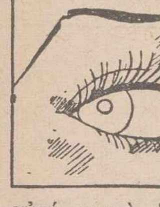

«Εἶσθε ἡ παρηγοριὰ τῶν νέων—μοῦ γράφει ἕνας ἀναγνώστης μου (ἀπ' τὴ Μεσσήνη) ποὺ ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμο «Δυστυχισμένη ὕπαρξις» — ποὺ σὲ κάθε ἀποτυχία τῆς ζωῆς των σὲ σᾶς ἀποτείνονται νὰ τοὺς συμβουλέψετε τί νὰ κάμουν καὶ πῶς νὰ φερθοῦν. Εἶμαι τριάντα ἐτῶν, ἀπὸ ἔτους κάθομαι στὸ σπίτι μιᾶς γνωστῆς μου οἰκογενείας. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἀγάπησα τὴ μεγαλείτερη κόρη, τόσο πολὺ ποὺ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴν λησμονήσω. Δὲν ξαίρω ἂν μ' ἀγάπησε κι' αὐτή, γιατὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος καὶ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Γι' αὐτὸ τῆς ἔβαλα μιὰ μέρα στὴν τσέπη τοῦ πανωφοριοῦ της ἕνα σημείωμα στὸ ὁποῖο τῆς ἔγραφα πῶς τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴν θέλω γιὰ γυναίκα μου καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἂν μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτή, ἀλλοιῶς νὰ κάψῃ τὸ σημείωμα καὶ νὰ τὸ βαστήξῃ μυστικὸ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Πέρασαν ὅμως μερικὲς μέρες καὶ δὲν μοῦ ἀπήντησε. Προτοῦ νὰ τῆς γράψω τὸ σημείωμα, ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου διάφορα μικροαντικείμενα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ τὰ διάβαζε καὶ δὲν μοῦ τὰ ἐπέστρεφε. Ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα νὰ τὰ παίρνῃ. Μέσα σ' ἕνα περιοδικὸ ἔβαλα μερικὰ σημειώματα, στὰ ὁποῖα τῆς ἔγραφα ὅτι ἀπὸ κείνην ἐξαρτᾶται ἡ ὕπαρξίς μου. Τὸ πῆρε κι' αὐτὸ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Γι' αὐτὸ ντρέπομαι νὰ τὴν δῶ, πηγαίνω ἀργὰ στὸ σπίτι. Πρὸ ἡμερῶν ἔστειλα στὸν πατέρα της καὶ τὴν ἐζήτησα εἰς γάμον. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν τὴν παντρεύει γιατὶ δὲν ἔχει τὴν προῖκα της ἕτοιμη. Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, γιατὶ δὲν μοῦ δείχνει νὰ καταλάβω ἂν μ' ἀγαπᾷ ἢ ὄχι; Τί πρέπει νὰ κάμω; Νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι της ἢ νὰ μείνω; Καὶ πῶς νὰ φερθῶ; Ἀπὸ σᾶς περιμένω, κυρία Μαίρη, νὰ μὲ συμβουλέψετε τί νὰ κάνω, γιατὶ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ἀγάπησα...»

Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἐπιστολογράφος μου ἀγάπησε γιὰ καλά. Γιατί βλέπω ὅτι παρασύρεται ἀπὸ τὸ πάθος του σὲ ἐνέργειες ποὺ θὰ τὶς ἀπέκλειε ἡ λογική. Ἐφ' ὅσον ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀγάπη της, πῶς τὴν ἐζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα της, προτοῦ τοῦ ἀπαντήσει ἂν τὸν ἀγαπᾷ ἢ ὄχι; Μιὰ τέτοια ἐνέργεια θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἂν ἐπρόκειτο γιὰ «προξενιὸ» καὶ ὄχι γιὰ αἴσθημα. Δὲν ξέρω τὸ χαρακτῆρα τῆς νέας καὶ συνεπῶς δὲν μπορῶ νὰ ἐκφέρω γνώμη. Ὡς τόσο, ἡ στάσις της καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ πατέρα της μὲ κάνουν νὰ πιστεύω ὅτι ἴσως οἱ δικοί της νὰ ἔχουν λάβει γνῶσι τῶν ἐπιστολῶν του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ βρίσκουν προφάσεις γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ πάθος του καὶ νὰ τοῦ τὴν δώσουν χωρὶς προῖκα. Θὰ τοῦ συνιστοῦσα, προτοῦ προβῇ σὲ καμμιὰ ἐνέργεια, νὰ ἐπιδιώξῃ μιὰ συνάντησι μὲ τὴ νέα καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ μίαν ὁριστικὴν ἀπάντησι στὴν πρότασί του.

Μιὰ ἀναγνώστριά μου (ἀπὸ τὴν Φλώρινα) ποὺ ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμον «Πονεμένη καρδιὰ» μοῦ γράφει:

«Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, καλή μου κυρία, νὰ μὲ βγάλετε κι' ἐμένα ἀπὸ μιὰ μεγάλη στενοχώρια, ποὺ μὲ βασανίζει ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Περιμένω μὲ λαχτάρα τὴ συμβουλή σας καὶ νὰ εἶσθε βεβαία πὼς θὰ τὴν ἀκολουθήσω πιστά. Εἶμαι 19 χρονῶν. Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια γνώρισα κάποιον νέον καὶ δημιουργήθηκε μεταξύ μας μιὰ φιλία. Στὸ τέλος ἡ φιλία μας αὐτὴ κατέληξε σὲ σφοδρὸ ἔρωτα ἐκ μέρους μου. Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω πὼς κι' αὐτὸς βρισκότανε στὴν ἴδια θέσι, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνεται. Οἱ γονεῖς του πολὺ γρήγορα κατάλαβαν τὶς σχέσεις μας αὐτές, ἀλλὰ δὲν τὶς ἀπεδοκίμασαν. Σὲ λίγο ὅμως τὰ χαλάσαμε. Ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο. Ἔτσι πέρασε ἕνας ὁλόκληρος χρόνος, χωρὶς καμμιὰν ἀλληλογραφία. Εἴχαμε σχεδὸν ξεχαστῆ. Τὰ Χριστούγεννα κατέβηκε στὴ Φλώρινα. Τότε μοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ τὸν συναντήσω καὶ κάπως νὰ τὰ ξαναφτιάσουμε. Μοῦδωσε μερικὲς ἐλπίδες ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοῦ εἶπε πὼς μ' ἀγαπᾷ. Ἐγὼ τί νὰ κάνω ὅμως; Νὰ πιστέψω σ' αὐτά; Σᾶς παρακαλῶ, καλή μου κυρία, ἀπαλλάξατέ με ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη, ποὺ μὲ τυραννάει μέρα καὶ νύχτα. Θὰ σᾶς εἶμαι πάντα εὐγνώμων».

Μὲ συγκινεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ δείχνει ἡ ἐπιστολογράφος μου. Τί νὰ τῆς πῶ ὅμως; Πῶς μπορῶ νὰ...μαντέψω τί σκέπτεται γι' αὐτὴν ὁ νέος γιὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρεται; Ἀπὸ τὸ γράμμα της καταλαβαίνω μόνο ἕνα πρᾶγμα: Πώς, ἐφ' ὅσον ἀπέφυγε νὰ τῆς πῆ—ὅταν τὰ ξανάφτιαξαν—ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, αὐτὸ δείχνει μίαν εἰλικρίνειαν ἐκ μέρους του. Ἴσως νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴ θέλει νὰ τῆς πουλήσῃ ψεύτικα αἰσθήματα. Ἴσως ὅμως πάλι νὰ διστάζῃ νὰ τῆς ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπη του, φοβούμενος καμμιὰν ἀπογοήτευσι. Ἡ ἐπιστολογράφος μου, ποὺ θὰ ξέρῃ τὸν χαρακτῆρα του, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ καλλίτερα ἀπὸ μένα τί ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ συμβαίνει.

«Κάποιος, ποὺ ἐλπίζει», μοῦ γράφει ὅτι ἀγαπᾷ μιὰ νέα μιᾶς κάπως συγγενικῆς του οἰκογενείας, ἡ ὁποία τὸν ἐκτιμᾷ πολύ. Ἀπὸ τὰ γραφόμενά του, καταλαβαίνω ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶνε λιγάκι ἐπιπόλαιος, γιατί, ἀφοῦ ἀγαπᾷ, ἀνταγαπᾶται καὶ δὲν συναντᾷ δυσχερείας ἀπὸ μέρους τῶν γονέων, τί περιμένει καὶ δὲν προβαίνει στὸ γνωστὸ διάβημα, ποὺ λέγεται: αἴτησις εἰς γάμον; Τί συμβουλὴ ζητεῖ;

Ἕνας Χῖος ἀναγνώστης μου, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιὰ ἄτυχη ἀγάπη ἑνὸς πτωχοῦ νέου» μοῦ ἐκθέτει σὲ ἕνα ἀρκετὰ ἐκτενὲς γράμμα του τὴν ἱστορία του μὲ μιὰ κοπέλλα, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἔπαιξε λίγο μαζί του, τώρα τὸν ἀγνοεῖ τελείως. Ἐν τούτοις ὁ ἐπιστολογράφος μου μένει πιστὸς στὸν ἔρωτά του. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συμπαθήσῃ ἄλλη γυναῖκα. Τὸν συμβουλεύω νὰ σφίξῃ τὴν καρδιά του καὶ νὰ ξεχάσῃ τὴν ἄπιστη καὶ ἄστατη ἀγάπη του, γιατὶ ὅπως φαίνεται ἐκείνη δὲν εἶχε ποτὲ ἁγνοὺς σκοπούς. Εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πολλές, ποὺ στὴν ἀρχὴ παίζουν—παίζουν κι' ἔπειτα μετανοοῦν τόσο πικρά. Ἂς τὴν ξεχάσῃ. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο...

Τὸν ἐπιστολογράφο μου τῶν Ἀθηνῶν Κ. Γ. Α. παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃ ἐκθέτοντας πιὸ σαφῶς τὴν περίπτωσί του, γιατὶ ἀπ' τὸ γράμμα του δὲν βγάζω κανένα συμπέρασμα.

ΜΑΙΡΗ

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα

Η ΜΟΔΑ

Μεταβατικὴ περίοδος

Ἀνοικτόχρωμα καστόρια σὲ διάφορα σχήματα εἶνε οἱ πρόαγγελοι τῆς ψάθας ποὺ διστάζει ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισί της. Τὰ καστόρια αὐτὰ εἶνε πολὺ λεπτὰ καὶ γαρνίρονται μὲ ἕνα πτεράκι, μὲ λίγη κορδέλλα γκρὸ γκραὶν, μὲ ἐνκρουστασιὸν ἢ μὲ ἕνα μοτὶφ καμωμένο ἀπὸ κορδέλλα ἢ πτερό. Ὅσο γιὰ τὰ σχήματα αὐτὰ εἶνε μᾶλλον χαμηλὲς καλόττες γιὰ νὰ μᾶς προετοιμάσουν στὰ ἐντελῶς «πλὰ» ποὺ θὰ φορεθοῦν τὸ καλοκαῖρι.

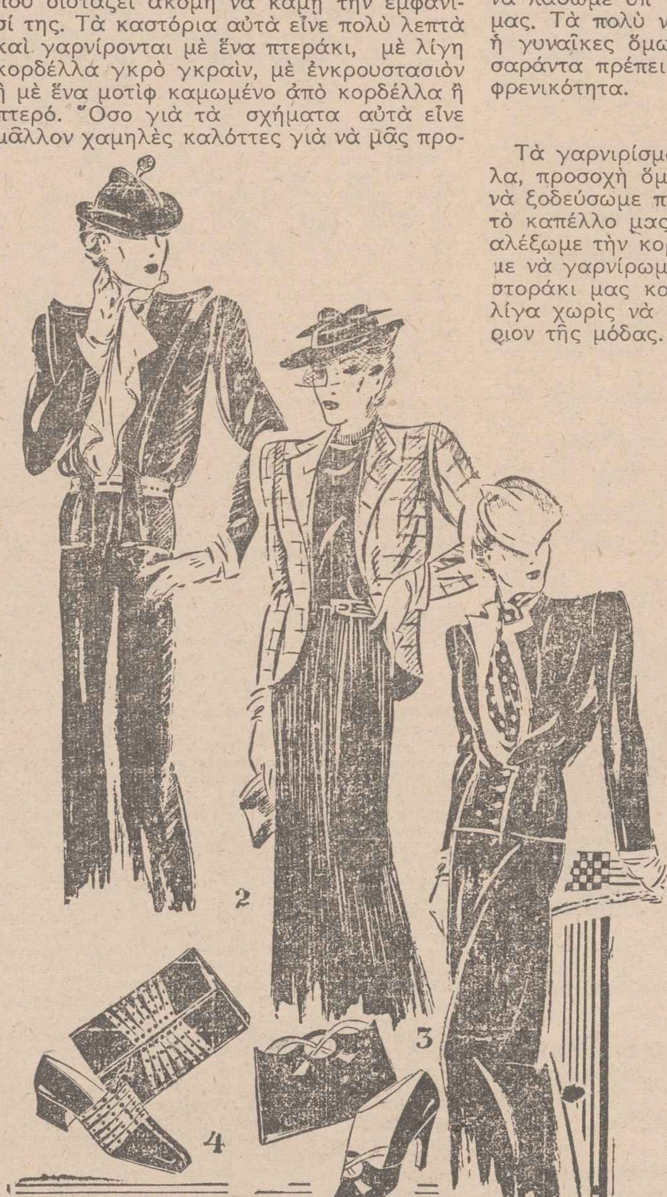

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ: 1) Ταγιὲρ πλεκτὸ μπλὲ ἐν συνδυασμῷ μὲ μπλούζαν ἀπὸ «ὀργκάντσα» φανταιζί. Ζώνη ἀπὸ δέρμα κόκκινο. (Κουρτό). 2) Μοντέλλο τοῦ Ζὰκ Μαγιὲ μὲ ζακέττα ἀπὸ σκωτικὸ ὕφασμα, τῆς ὁποίας ἡ φούστα εἶνε ἀπὸ μάλλινο μαρὲν μὲ πλισσὲ (Σανελ). 3) Ταγιὲρ μάλλινο μαρὲν μὲ ρεβὲρ μώβ, μπλούζα μεταξωτή, μπλὲ-φούστα. Μπερὲ γκρὸ-γκραίν (Κρήντ). 4) Ἕνα σύνολο σπόρ, σακάκι καὶ παπούτσια «Σαντιγύ» ἀπὸ δέρμα ἀντιλόπης διάτρητον. Ἕνα σύνολον «Μανταρὲν» ἀντιλόπης καὶ σεβρῶ, τελευταίας μόδας.

Φυσικὰ δὲν ἀποκλείονται γιὰ ὅσες ἀγαποῦν τὴν λιγώτερη ἰδιορυθμία τὰ κανοτιὲ, τὰ κλὸς καὶ ἡ τόκες.

Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τοῦ φετεινοῦ καπέλλου, διότι μὲ λίγη ἀπροσεξία μπορεῖ κάθε γυναίκα νὰ γελοιοποιηθῇ ἢ νὰ ἀδικηθῇ. Θὰ ἰδοῦμε καλόττες πολὺ περίεργες, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ διαλέξωμε χωρὶς νὰ λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας καὶ τὴν ἡλικίαν μας. Τὰ πολὺ νειᾶτα τὰ συγχωροῦν ὅλα, ἡ γυναῖκες ὅμως ποὺ ἔχουν περάσει τὰ σαράντα πρέπει ν' ἀποφεύγουν κάθε ἐξωφρενικότητα.

Γαρνιρίσματα διάφορα

Τὰ γαρνιρίσματα εἶνε πολλὰ καὶ ποικίλα, προσοχὴ ὅμως διότι ἂν δὲν μποροῦμε νὰ ξοδεύσωμε πολλὰ γιὰ νὰ γαρνίρωμε τὸ καπέλλο μας, προτιμότερον εἶνε νὰ διαλέξωμε τὴν κορδέλλα. Μὲ αὐτὴν μποροῦμε νὰ γαρνίρωμε τὴν ψάθα μας ἢ τὸ καστοράκι μας καὶ νὰ ξοδεύσωμε σχετικῶς λίγα χωρὶς νὰ εἴμεθα καὶ εἰς τὸ περιθώριον τῆς μόδας.

Τὰ πτερὰ στοιχίζουν κάπως περισσότερο ἂν θέλωμε νὰ διαλέξωμε καλὸ πτερὸ καὶ νὰ μὴ δίδωμε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ξεκολλήσαμε ἕνα πτερὸ ἀπὸ μιὰ κόττα ἢ ἕνα κόκκορα ποὺ εἴχαμε στὸ κοτέτσι μας.

Μερικὰ κανοτιὲ καὶ τόκες ποὺ θὰ ἔχουν λίγο σηκωμένα ρεβὲρ, θὰ μποροῦν νὰ γαρνιρισθοῦν θαυμάσια μὲ κορδέλλα γκρὸ-γκαρὶν καὶ μὲ τὴν ἴδια αὐτὴ κορδέλλα σχηματίζουμε μιὰ κοκάρδα ἢ ἕνα μοτὶφ ποὺ τοποθετεῖται στὸ σήκωμα.

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Γιὰ νὰ μὴν ἔχετε κόκκινη μύτη

Ἡ κόκκινη μύτη εἶνε κάτι ποὺ ἀσχημίζει τὸ ὡραιότερο πρόσωπο γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάμνετε ὅτι μπορεῖτε γιὰ νὰ ἐλευθερώνεσθε ἀπ' αὐτὸ τὸ δυσάρεστο.

Ἡ κόκκινη μύτη εἶνε ἔνδειξις κακῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγωμε λοιπὸν πρέπει νὰ ἐπαναφέρωμε τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ποὺ εἶνε δουλειὰ τοῦ γιατροῦ, ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅμως συγχρόνως ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοροῦμε οὔτε σφικτὸ κορσὲ, οὔτε σφικτὰ ὑποδήματα, διότι ὅλα αὐτὰ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἑπομένως προξενοῦν τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ τὸ γυναικεῖο ντύσιμο ἔγινε πολὺ πιὸ ἐλεύθερο, δὲν βλέπουμε τόσες κόκκινες μύτες σὰν ἄλλοτε, ἂς ποῦμε ἐν τούτοις κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς προφυλάττῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ δυσάρεστο. Εἶνε μιὰ ἁπλουστάτη ἐπάλειψις τῶν ρωθώνων ἐσωτερικῶς μὲ αὐτὴ τὴν πομάδα: Βορικὸ 4 γρμ., βαζελίνη 30 γρμ. λάδι βαζελίνης 10 γρμ.

Τὰ ὡραῖα μαλλιὰ

Ἡ τωρινὴ μόδα μᾶς παρουσιάζει πολλὰ παράξενα πράγματα, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ μαλλιὰ σὲ χρώματα βιολέ, μπλὲ λαβάντ, κοκκινωπά, κλπ. Ὅσο δὲ καὶ ἂν φαίνεται παράξενο αὐτό, βλέπομε τὴ μόδα αὐτὴ νὰ λαμβάνῃ καθημερινῶς νέας διαστάσεις καὶ ὅταν δὲν παρουσιάζεται σὲ ὑπερβολικὴ μορφή, δὲν εἶνε διόλου ἄσχημη. Ἔχει δὲ τὸ καλὸ ἡ μόδα αὐτὴ ὅτι μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα ἂν θέλωμε ν' ἀλλάξωμε, διότι τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν γίνεται μὲ κάτι ποὺ μοιάζει μὲ τὸ λουλάκι καὶ τὸ βρίσκουμε σὲ διάφορα χρώματα, ἔχει δὲ τὸ καλὸ νὰ φεύγῃ μὲ τὸ πρῶτο λούσιμο.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Τὸ ζήτημα τῶν ἐπιστολῶν

Ἡ γυναίκα ποὺ εἶνε λεπτὴ δὲν προσέχει μόνον πῶς θὰ φερθῇ μέσα σ' ἕνα σαλόνι, ἀλλὰ ἔχει ὑπ' ὄψιν της ὅτι καὶ ἡ παραμικρὴ της ἐκδήλωσις πρέπει νὰ εἶνε κομψὴ καὶ λεπτή. Ἔτσι τὸ ζήτημα τῶν ἐπιστολῶν πρέπει νὰ τὴν ἀπασχολῇ ὅσο καὶ κάθε ἄλλο ζήτημα ἐμφανίσεως. Θὰ φροντίζῃ νὰ χρησιμοποιῇ πάντοτε γιὰ τὶς ἐπιστολές της χαρτὶ καλὸ σὲ χρῶμα κατὰ προτίμησιν λευκὸ ἢ σὲ πολὺ ἁπαλὸ τόνο.

Θὰ προσέχῃ τὸ γράψιμό της νὰ εἶνε εὐανάγνωστο καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ ἐκφράζεται μὲ σαφήνεια καὶ συγχρόνως μὲ συντομία. Ἡ ἐκφράσεις της θὰ εἶνε ἐπιμελημένες καὶ τὰ λόγια της πιὸ εὐγενικὰ ἀκόμη ἀπ' ὅτι εἶνε ὅταν μιλεῖ, διότι τὰ «γραφόμενα μένουν» λέγει ἕνα παληὸ ρητό.

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

Εἶνε πάντοτε κακὲς ἡ ἀπομιμήσεις, γιατὶ μὲ τὸ νὰ θέλῃ νὰ μιμηθῇ κανεὶς τοὺς ἄλλους, κινδυνεύει νὰ παρασυρθῇ σὲ ἔξοδα ποὺ δὲν εἶνε ἀνάλογα μὲ τὰ ἔσοδά του καὶ ἀπ' αὐτὸ προέρχονται χίλια δυσάρεστα καὶ κάποτε ἡ καταστροφὴ μιᾶς οἰκογενείας.

Ὁ ὑπάλληλος προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τὸν διευθυντήν του, ἔμπορος τὸν βιομήχανον καὶ γενικῶς ὁ πτωχὸς τὸν πλούσιον, ἔτσι ἐπέρχεται ἡ καταστροφή. Τὰ χρήματα δὲν ἐπαρκοῦν, ἀρχίζουν τὰ χρέη καὶ πολὺ συχνὰ ἕπονται ἡ καταχρήσεις.

Αὐτὸ πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ τὸ προλαμβάνῃ μία γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της καὶ ἀγρυπνεῖ στὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας της. Δὲν θὰ προσπαθῇ νὰ ντύνεται ὅπως μία φίλη της πλουσιωτέρα, οὔτε θὰ ἐπιδιώκῃ νὰ ζῇ στὸ σπίτι της ξοδεύοντας ὅσο ξοδεύει ἐκείνη.

Ἂς μὴ λησμονῇ ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ κοινωνικὴ διαφορὰ ποὺ παίζει σπουδαῖον ρόλον, ἔτσι ὅσο καὶ ἂν προσπαθήσῃ ὁ κατώτερος νὰ μιμηθῇ τὸν ἀνώτερόν του δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ. Κάτι θὰ τοῦ ξεφύγῃ ποὺ θ' ἀποτελέσῃ παραφωνίαν καὶ θὰ τὸν κάμῃ νὰ γελοιοποιηθῇ, γι' αὐτὸ ἂς μὴ μιμούμεθα κανένα καὶ κάθε νοικοκυρὰ ἂς ἔχῃ ὑπ' ὄψιν της ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ ζῇ μὲ τὰ εἰσοδήματα ποὺ ἔχει χωρὶς νὰ τὰ ὑπερβαίνῃ ποτέ.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Πιλάφι Ἰμὰμ Μπαϊλντὶ

150 δρ. ρίζι, 300 δρ. ζουμὶ κρέατος, βούτυρο, ἁλάτι, πιπέρι καὶ γιὰ τὴ σάλτσα: 150 δρ. κρεμμύδια, 100 δρ. ντομάτα, 50 δρ. κρασὶ ἄσπρο, 50 δρ. βούτυρο, 2 κουταλιὲς, μαϊντανὸ ψιλό, ἁλάτι, πιπέρι καὶ 1 κουταλιὰ ζάχαρη.

Ἀφοῦ κάμωμε τὸ πιλάφι ὅπως συνήθως, ἑτοιμάζομε τὴ σάλτσα ὡς ἑξῆς:

Κόβουμε τὰ κρεμμύδια ψιλὰ καὶ τὰ τσιγαρίζομε μὲ λίγο βούτυρο, ἔπειτα ρίχνομε τὸ κρασί, τὴν ντομάτα, τὸν μαϊντανό, τὸ πιπέρι, τὸ ἁλάτι καὶ τὴ ζάχαρη. Ἀφοῦ πάρουν βράσι, ἀφήνομε νὰ σιγοβράζῃ ὥσπου νὰ λιώσουν τὰ κρεμμύδια.

Μὲ τὴ σάλτσα αὐτὴ περιχύνομε τὸ πιλάφι ὅταν τὸ σερβίρωμε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Μὴν λησμονῆτε...

...Ὅτι στὸ «Ἔταμ» βρίσκετε τὶς ὡραιότερες μπλοῦζες καὶ σὲ τιμὲς πολὺ προσιτὲς εἰς ὅλους

...Ὅτι τὸ ἐργοστάσιο «Μέλισσα» τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους, παρουσιάζει θαυμάσια ζέρσεϊ στοὺς ὡραιότερους χρωματισμοὺς καὶ ἀσφαλῶς ἁμιλλῶνται τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκὰ εἰς στερεότητα.

...Ὅτι τὰ ἑλληνικὰ λαινὰζ ποὺ θὰ λανσάρουν ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι οἱ μεγάλοι μας βιομήχανοι, θὰ παρουσιάσουν τὶς μεγαλείτερες ἐκπλήξεις.

...Ὅτι στο κατάστημα Κανελλοπούλου βρίσκετε κάθε Σάββατο «Σόλντ» καὶ μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε περίφημα ὑφάσματα εἰς τιμὰς πραγματικῆς εὐκαιρίας.

...Ὅτι τὸ Πετρὸλ Κανὰ εἶνε τὸ καλλίτερον τονωτικὸν τῶν μαλλιῶν καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν ἐξάλειψιν τῆς πιτυρίδος.

...Ὅτι στὸ φαρμακεῖον Λήτου, βρίσκετε πάντοτε κολώνιες καὶ λοσιὸν ἐκλεκτές.

...Ὅτι ἡ πούδρα καὶ τὰ κραγιὸν Ρέα εἶνε τὰ καλλίτερα καλλυντικά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ναυτικο ρομάντσο

Οἱ ναυτικοί, ποὺ συζητοῦσαν
μέσ' στὴν ταβέρνα τὴ μικρή,
κι' ἐβλαστημοῦσαν, κι' ἐμεθοῦσαν
πίνοντας οὐΐσκι καὶ ρακή,

κ' οἱ ἄλλοι ποὺ σώπαιναν — στὸ στόμα
μιὰ πίπα ξύλινη, στ' αὐτὶ
ἕνα γαρύφαλλο, κι' ἀκόμα
βλέμμα γεμᾶτο συλλογὴ —
ὅλοι ἐκεῖ μέσα, ξάφνου, σάμπως
Μάης νὰ λουλούδισε, πουλιὰ
νὰ κελαϊδῆσαν, ἕνα θάμπος
νοιώσανε στὴ βαρειὰ καρδιά,

ὅταν ἐκείνη μπῆκε μέσα
— μάτι πυρό, κορμὶ χυτὸ —
καὶ κόπηκε ὅλων ἡ ἀνέσα
καθὼς τοὺς κέρασε πιοτό...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΤΣΑΡΛ ΧΟΥΑ'Ι'Τ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ μικρὸς μάγκας σκεπτότανε μὲ τρόμο μιὰ ἐπίθεσι ἐκ μέρους τῶν ἀνθρωποφάγων. Σκεπτότανε ἀκόμη τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του, τὰ πιὸ ἀγαπημένα ὄντα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Ἐν τούτοις ἡ νύχτα προχωροῦσε. Οἱ δυὸ φρουροὶ εἶχαν τὴν ἀκοή τους προσηλωμένη, γιατὶ γιὰ τὴν ὅρασι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ λόγος, ἀφοῦ τὸ σκοτάδι, ποὺ ἐπικρατοῦσε ἦταν ἀδιαπέραστο.

Ὧρες πέρασαν...

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀντήλλασσαν μερικὲς λέξεις, ἀλλὰ τὸ ἀπέφευγαν ὅσο μποροῦσαν γιὰ νὰ μὴν παραμελοῦν τὴ δουλειά τους.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄκουσαν ἕνα μικρὸ θόρυβο, ποὺ ἀμέσως ἔπαυσε.

Νόμισαν στὴν ἀρχή, ὅτι ἀπατήθηκαν, ἀλλὰ ἀμέσως ὕστερα ἄκουσαν τὴν ἀπεγνωσμένη φωνὴ τοῦ Φρανσοῦ:

—Βοήθεια!

Ὁ Λαβὰλ καὶ ὁ κ. Πατυρὲλ ἔτρεξαν πρὸς τὸ ἀεροπλάνο. Ὁ κ. Μπωκαὶρ καὶ ὁ Ταβερνιὲ εἶχαν ἤδη πηδήσει κάτω.

— Τί συμβαίνει;

— Δὲν καταλάβαμε τίποτε.

— Φρανσού! Φρανσού! φώναξε ὁ Λαβὰλ δυνατά.

Μιὰ μακρινὴ φωνὴ τοῦ ἀπήντησε:

— Βοήθεια, βοήθεια!

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ νεαρὸς Γάλλος ἔτρεξε πρὸς τὸ δάσος. Εἶχε ἀρχίσει νὰ φωτίζῃ.

Σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων μπροστά του εἶδε ἕνα ἄγριο νὰ κρατάῃ σφιχτὰ τὸν μικρὸ Φρανσὺ καὶ νὰ κυττάζῃ ἔντρομος τὸν Λαβάλ.

Ὥρμησε ἐναντίον του καὶ μὲ μιὰ γροθιὰ σώριασε λιπόθυμο κάτω τὸν ἄγριο, ἅρπαξε τὸν Φρανσὺ κι' ἔτρεξε πάλι πρὸς τὸ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ καθὼς ἔτρεχε κατάλαβε νὰ τὸν πιάνουν ἀπὸ τὰ πόδια. Ἔπεσε, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε ἕναν ἄλλο ἄγριο νὰ γλιστρᾷ πίσω του. Μιὰ πιστολιὰ τὸν ἄφησε κάτω νεκρό.

Ὅταν γύρισε πίσω στὸ ἀεροπλάνο καὶ ἐκάθησε κάτω τὸν Φρανσύ, ὁ δυστυχισμένος μικρὸς ἦταν ἀναίσθητος.

Μὲ λίγες ἐντριβὲς συνῆλθε.

— Μὲ ἔσωσες, εἶπε πρὸς τὸν Λαβάλ. Σ' εὐχαριστῶ καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια του.

— Μὴν κλαῖς, μικρούλη μου, τοῦ εἶπε τρυφερὰ ὁ Λαβάλ, χαϊδεύοντάς τον. Πάντα θὰ στέκωμαι κοντά σου γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίζω ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Οἱ τρεῖς ἄλλοι εἶχαν συγκινηθῆ κατάβαθα ἀπ' τὶς τρυφερὲς ἐκδηλώσεις τῶν δυὸ φτωχῶν Παριζιάνων.

— Ἐμπρός, εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ κ. Μπωκαίρ, πρεπει νὰ φεύγωμε τὸ γρηγορώτερο, γιατὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν, φαίνεται, σκοπὸ νὰ μᾶς ἀφήσουν ἡσύχους, ἐφ' ὅσον θὰ βρισκόμαστε ἐδῶ.

Καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὸν μοτέρ, ἀλλ' ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἄγριες φωνὲς ἀκούστηκαν ἀπὸ πέρα καὶ περὶ τοὺς ἕξη-ἑπτὰ ἄγριοι κραδαίνοντες μακρυὰ κοντάρια ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἡ κατάστασις γίνεται σοβαρή, εἶπε ὁ Ταβερνιὲ καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ στήσωμε τακτικὴ μάχη μαζί τους.

Σημάδεψε καὶ ἐπυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα του δὲν πῆγε χαμένη κι' ἕνας ἄγριος δάγκωσε τὸ χῶμα οὐρλιάζοντας.

Οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ στάθηκαν μιὰ στιγμή, ξαναώρμησαν βγάζοντες ἀγριώτερες κραυγές.

Τέσσερες ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ ἰσάριθμοι ἄγριοι ἀχρηστεύθηκαν.

Οἱ δυὸ ποὺ ἔμειναν δὲν δείλιασαν καὶ κοντὰ τώρα στὸ ἀεροπλάνο οὔρλιαζαν μὲ μανία κραδαίνοντες ἀπειλητικὰ τὰ κοντάριά των.

Ὁ Λαβὰλ καὶ ὁ Ταβερνιὲ ὕψωσαν πάλι ψύχραιμα τὰ ὅπλα των καὶ πυροβόλησαν.

Αὐτὸ ἦταν. Οἱ δύο τελευταῖοι διῶκται των σωριάστηκαν κάτω.

— Δὲν τὸ θέλαμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ἐσεῖς, εἶπε σὰν ἐπικήδειο ὁ Λαβάλ.

Σὲ λίγο ἡ ἕλιξ τοῦ ἀεροπλάνου γυρνοῦσε μὲ μιὰ διαβολεμένη ταχύτητα κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ πετοῦσαν στὰ ὕψη.

Ὅλη τὴν ἡμέρα πετοῦσαν κανονικὰ καὶ τὴ μισὴ νύχτα.

Κι' ἐνῷ νόμιζαν πὼς αὐτὸ θὰ κρατοῦσε γιὰ πολύ, ξαφνικὰ ὁ μοτὲρ ἄρχισε πάλι τὰ συνηθισμένα του.

Ἦσαν χαμένοι. Ποῦ θὰ προσγειώνονταν; Ἦταν ξηρὰ ἢ θάλασσα κάτω;

Οἱ τελευταῖοι διῶκται των σωριάστηκαν κάτω οὐρλιάζοντας.

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ.

Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ πέρα μακρυὰ ἀντίκρυσαν τὰ φῶτα ἑνὸς πλοίου, ποὺ προχωροῦσε. Κατάλαβαν ὅτι βρίσκονταν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ὁ κ. Μπωκαὶρ ἔθεσε εἰς κίνησι τὸν μηχανισμὸ ἐφαρμογῆς τῶν πλωτήρων καὶ καθὼς κατέβαιναν, πλησίαζαν πρὸς τὸ πλοῖο.

Πραγματικὰ τὸ ἀεροπλάνο σὲ μερικὰ λεπτὰ κάθησε ἁπαλὰ στὸ νερό.

Ἐκείνη τὴν ὥρα περνοῦσε σχεδὸν δίπλα του τὸ πλοῖο.

Ἀπ' τὶς φωνὲς ποὺ ἄκουγαν κατάλαβαν ὅτι ἦταν τὸ γαλλικὸ ὑπερωκεάνειο «Φρὰνς» τῆς γραμμῆς τῆς Αὐστραλίας.

Ὥστε βρίσκονταν, λοιπόν, κοντὰ στὴν πέμπτη ἤπειρο;

Μὴ ἔχοντας νί νὰ κάμουν, ἀπεφάσισαν νὰ προχωρήσουν μὲ τὸν βοηθητικὸ μοτὲρ καὶ τὴν αὐγὴ θὰ φρόντιζαν νὰ ἐπισκευάσουν τὴ μηχανή.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ θάλασσα, ποὺ ἦταν ἀπολύτως γαλήνια, τοὺς χάριζε ἕνα εὐχάριστο λίκνισμα, στὸν πειρασμὸ τοῦ ὁποίου ὁ Λαβάλ, ὁ Φρανσὺ καὶ ὁ κ. Πατυρὲλ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν καὶ παραδόθηκαν σ' ἕνα γλυκὸ ὕπνο, ἀπ' τὸν ὁποῖο σὲ μερικὲς ὧρες τοὺς ξύπνησε ἡ φωνὴ τοῦ Γαβερνιέ.

— Αἴ, ξυπνᾶτε, ξημέρωσε.

Ἄνοιξαν τὰ μάτια τους

Μπροστά τους ἁπλωνόταν τὸ ὑπέροχο θέαμα τῆς γαλανῆς θάλασσας καὶ στὸ βάθος ὁ ἥλιος ἀνέβαινε μεγαλοπρεπής. Ἀμέσως ὁ Φρανσὺ ἐπεδόθη στὴν ἐπισκευὴ καὶ σὲ λίγη ὥρα ὅλα ἦσαν ἕτοιμα.

Ἀποθαλασσώθηκαν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ἀεροπλάνο ἔτρεχε μὲ μιὰ θαυμαστὴ ταχύτητα. Ὁ μοτὲρ λειτουργοῦσε μὲ ἀπαράμιλλη κανονικότητα.

Ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα ποὺ ἦρθε πετοῦσαν. Ἡ ἄλλη μέρα τοὺς βρῆκε να πετοῦν πάνω ἀπ' τὰ παρθένα δάση τῆς Αὐστραλίας.

Πρὸς τὸ βράδυ ἔφτασαν πάνω ἀπὸ μιὰ πόλι, ποὺ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. Πατυρὲλ καὶ τοῦ Ταβερνιὲ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ Μελβούρνη.

Ἀπεφάσισαν νὰ προσγειωθοῦν καὶ ν' ἀναπαυθοῦν δυὸ-τρεῖς ἡμέρας.

Ὅσο γιὰ τοὺς Ἄγγλους συναγωνιστάς των, εἶχαν καιρὸ νὰ τοὺς φτάσουν καὶ νὰ τοὺς προσπεράσουν. Εἶχαν τόση πεποίθησι στὸ ἀεροπλάνο τους καὶ στὸν λιλιπούτειο μηχανικό του.

Προσγειώθησαν στὸ ἀπέραντο ἀεροδρόμιο τῆς πόλεως, ὅπου ἕνα πλῆθος τοὺς ὑπεδέχθη.

Εἶχαν πληροφορηθῆ ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὴν ἱστορία τους καὶ τοὺς περίμεναν ἀνυπομόνως.

Ὅταν ρώτησαν ἂν τὸ ἀγγλικὸ πέρασε ἀπ' ἐκεῖ, τοὺς ἀπήντησαν ἀρνητικά.

— Φαίνεται ἔρχονται πίσω μας γιὰ νὰ μαζεύουν τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἀεροπλάνου μας, εἶπε γελῶντας ὁ Λαβάλ.

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Νέαι περιπέτειαι τοῦ «Δεκαπενταετοῦς ἀεροπόρου».

ΕΡΓΑ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (σελίδες 1342), τόμοι 1—5. Νέα λογοτεχνικὴ μετάφρασις Γ. Τσουκαλᾶ. Τὸ ὅλον ἔργον χρυσόδετον δρχ 100.
Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (σελίδες 544). Νέα μετάφρασις Γ. Τσουκαλᾶ, δρχ. 30.
Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἀνεξαρτήτου (Πανεπιστημίου 36). Ταχ)κὰ ἐπαρχιῶν 15 %.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΡΟΥΦΙΝΟΣ

Σοῦ στέλνω τὸ στεφάνι μου, Ροδόκλεια καλή μου,
πλεγμένο ἀπὸ τὰ χέρια μου μὲ λούλουδα δροσᾶτα.
Κρίνο, μπουμποῦκι θενὰ βρῇς, ὁλόδροση ἀνεμώνη
καὶ τὸν ὑγρὸ τὸν νάρκισσο, τὸ γαλαζὶ ζουμποῦλι.
Κι' ὅταν μ' αὐτὰ στεφανωθῇς, μὴ μοῦσαι καυχησιάρα:
—Ἀνθίζεις καὶ μαραίνεσαι καὶ σὺ σὰν τὸ στεφάνι.

Μεταφραστὴς Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Οἱ ξένοι διανοούμενοι

Ἕνας Γάλλος φιλέλλην

Ὁ συγγραφεὺς Ἐμὶλ Μουσσά

Φαντάζομαι πὼς ἐλάχιστοι θἆνε οἱ ἀναγνῶστες ποὺ θἄχουν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Γάλλο διανοούμενο Ἐμὶλ Μουσσά. Τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς θερμοτέρους φιλέλληνας τῆς ἐποχῆς μας εἶνε σχεδὸν ἐντελῶς ἄγνωστο στὴν πατρίδα μας. Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς ἐκπληρώνω ἕνα στοιχειῶδες ἐθνικὸ καθῆκον παρουσιάζοντας τον στὸ Ἑλληνικὸ κοινό. Κι' εἶμαι πραγματικὰ εὐτυχὴς ποὺ τυχαίνει σὲ μένα μιὰ τέτοια τιμή.

Ὁ Μουσσὰ γεννήθηκε στὸ Ἀλγέριο τὸ 1885 ἀπὸ πατέρα παριζιάνο καὶ μητέρα Ἰταλικῆς καταγωγῆς. Παιδὶ ἀκόμα, σὲ ἡλικία δώδεκα μόλις ἐτῶν, ἄρχισε νὰ καταγίνεται μὲ τὴν φιλολογία. Ὁ πατέρας του Γεὼργ Μουσσά, συγγραφεύς, ποιητής, μὰ ἰδίως δημοσιογράφος, ἐνεθάρρυνε τὴν πρώϊμη λογοτεχνικὴ κλίσι τοῦ γυιοῦ του, δημοσιεύοντας διάφορα ἄρθρα του καὶ κριτικὲς μελέτες στὸν «Τηλέγραφο τοῦ Ἀλγερίου» τὴν ἐφημερίδα ποὺ διηύθυνε. Μαθητὴς στὴ δευτέρα τάξι τοῦ Λυκείου, ὁ Ἐμὶλ Μουσσά, ἵδρυε μὲ μερικοὺς ἄλλους συμμαθητάς του τὸ περιοδικὸ «Ἐλευθέρα Σκέψις, ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ ἐκδίδεται στὸ Ἀλγέριο. Ἐκεῖ μέσα ἄρχισε γιὰ πρώτην φορὰ νὰ δημοσιεύσῃ στίχους του ποὺ φανέρωσαν ἀμέσως τὸ βαθὺ ποιητικό του ταλέντο.

Ἡ φιλολογικὴ ὅμως προσωπικότης του ἐκδηλώθηκε σ' ὅλη της τὴ δύναμι μετὰ τὴν πανεπιστημιακὴ σπουδὴ στὸ Παρίσι. Ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ κορυφαῖοι τῆς δυτικῆς διανοήσεως ἐζήτησε κι' αὐτὸς τὴν πηγὴ τῆς σοφίας του στὸν κλασσικὸ μας πολιτισμό. Δυὸ χρόνια μελέτης στὴν Σορβώνη κι' ἄλλα τέσσερα στὴν περίφημη Ἐκὸλ Νορμάλ, ἔδωσαν στὸν Γάλλο φιλόλογο τὶς βάσεις γιὰ νὰ στηρίξῃ τὸ διανοητικό του οἰκοδόμημα. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ δημιουργία. Δημιουργία ἐπιστημονικὴ καὶ καλλιτεχνική. Δύο κλάδοι ξεχωριστοί, μὰ ποὺ τελειοποιοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο συμπληρώνοντας τὶς ἀμοιβαῖες τους ἐλλείψεις. Ὁ καλλιτέχνης προσφέρει στὸν ἐπιστήμονα τὸ αἴσθημα, τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ σχολαστικισμοῦ. Κι' ὁ ἐπιστήμων πάλι προσφέρει σὲ ἀντάλλαγμα τὶς γνώσεις του, εὐρύνει τὸ πεδίο τῆς σκέψεως καὶ ἐπιβάλλει στὸν καλλιτέχνη τὴν πειθαρχία τῆς λογικῆς.

Διδάκτωρ τῆς φιλολογίας τὸ 1908, ὑφηγητὴς τὸν ἑπόμενο χρόνο ὁ Μουσσὰ διορίζεται καθηγητὴς στὸ Ἀλλαί, κι' ἀπὸ 'κεῖ, τὸ 1913 στὸ Μπορντώ. Στὸ τέλος τῆς σχολικῆς περιόδου, τὴν ἡμέρα τῆς τελετῆς γιὰ τὴ διανομὴ τῶν βραβείων, ὁ Μουσσὰ ἐκφωνεῖ ἕνα περίφημον λόγον. Ὁ συγγραφεύς, μόνος μέσα σ' ὅλο τὸ ἀνύποπτο περιβάλλον του, αἰσθάνεται τὸν κίνδυνο τοῦ πολέμου ἀναπόφευκτο καὶ προβλέπει τὴν ἀπάνθρωπη σφαγή. Ἡ θλιβερὴ προφητεία δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκπληρωθῇ. Στὶς 4 Αὐγούστου 1914, ὁ Μουσσὰ καλεῖται στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Στὶς 24 Αὐγούστου πληγώνεται βαρειὰ καὶ πιάνεται αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἡ ἡρωϊκή του διαγωγὴ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μάχης ἀναφέρεται στὴν ἡμερησία διαταγὴ τοῦ συντάγματος, ἀλλὰ τώρα αὐτὸς εἶνε ἀναγκασμένος νὰ ὑποστῇ τὴ θλιβερὴ μοῖρα τῶν αἰχμαλώτων τοῦ πολέμου. Καὶ αἰχμάλωτος ὅμως βρίσκει τρόπο νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του. Μὲ τὸ κῦρος ποὺ τοῦ δῶσαν οἱ τίτλοι του προσπαθεῖ νὰ καλλιτερέψῃ τὴν ζωὴ τῶν συναδέλφων του, τοὺς προστατεύῃ ἀπὸ τὶς βαρβαρότητες τῶν φυλάκων τους, τοὺς ἐμψυχώνει καὶ στὸ τέλος τοὺς βοηθεῖ νὰ δραπετεύσουν. Ἑτοιμάζεται κι' ὁ ἴδιος νὰ δραπετεύσῃ, ὅταν ἔξαφνα λαμβάνει διαταγὴ ἀπὸ τὴ Γαλλία νὰ μείνῃ στὴ θέσι του, ὅπου θὰ προσφέρῃ ἐθνικὰς ὑπηρεσίας.

Ἐγκαταλείπει λοιπὸν τὸ σχέδιον τῆς ἀποδράσεως καὶ περνάει καὶ τὰ τέσσερα χρόνια τοῦ πολέμου στὴν αἰχμαλωσία. Ἡ Γαλλία ἀνταμείβοντας τὶς ὑπηρεσίες του τοῦ ἀπονέμει μετὰ τὴν ἀνακωχὴ του πολεμικὸ σταυρὸ τοῦ φοίνικος καὶ τὸ παράσημο τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας. Ὁ Ἐθνικὸς Σύλλογος τῶν Γάλλων «Στρατιωτικὰ Μετάλλια» τὸν ἐκλέγει πρόεδρό του.

Ἡ δραματικὴ αὐτὴ περίοδος τοῦ πολέμου ἴσως ἄφισε τραύματα ἀνεπούλωτα μέσα στὴ συνείδησι τοῦ Γάλλου συγγραφέως, ἴσως νὰ τοῦ ἀφαίρεσε τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς νεανικῆς του ὁρμητικότητος καὶ χαρᾶς, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως, συγκλονίζοντας τὴν ψυχή του μὲ τὴν ἄγρια ὠμότητά της, τοῦ ἐνέπνευσε τὰ δύο μεγάλα ἔργα τῆς ζωῆς του, τὸ «Ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν τῆς Γερμανίας», καὶ «Ἡ Ψυχὴ τῶν στρατοπέδων αἰχμαλώτων». Τὸ πρῶτο εἶνε μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ποιήματα γεμᾶτα νοσταλγία καὶ αἴσθημα ποὺ τὰ ἐνεπνεύσθη καὶ τἄγραψε τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν αἰχμάλωτος. Ἡ συλλογὴ αὐτὴ πῆρε τὸ βραβεῖο Σουλλὺ Προυντὸμ τοῦ 1920. Τὸ δεύτερο ἔργο, βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία, εἶνε τ' ἀπομνημονεύματα τῶν τεσσάρων αὐτῶν χρόνων τῆς αἰχμαλωσίας. Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ φιλολογία, εἶνε τὸ δρᾶμα μιᾶς ζωῆς ἀληθινῆς.

Λυπᾶμαι ποὺ ὁ περιωρισμένος χῶρος αὐτῆς τῆς στήλης δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ δώσω μιὰ σύντομη ἀνάλυσι καὶ τῶν ἄλλων ἔργων τοῦ Ἐμ. Μουσσὰ ποὺ βραβεύθηκαν κατὰ καιροὺς ἀπὸ διάφορες φιλολογικὲς Ἀκαδημίες. Ἐλπίζω νὰ μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσω γι' αὐτὰ σὲ μιὰ ἀνταπόκρισι.

Τελειώνοντας τὸ ἄρθρον μου θέλω νὰ ἐκφράσω μὲ λίγα λόγια τὴ συγκίνησι ποὺ μοῦ προκάλεσε ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας ποὺ ὅταν ζοῦμε μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο μας αἰσθανόμαστε μιὰν ἀδιάκοπη νοσταλγία, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς μας, εἶνε μιὰ πραγματικὴ εὐτυχία νὰ συναντοῦμε ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν καὶ θαυμάζουν σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅταν βρισκόμαστε μαζί τους ξεχνᾶμε πὼς εἴμαστε ξένοι στὸν τόπο τους. Ὁ Ἐμ. Μουσσὰ μὲ τὴ θρησκευτικὴ σχεδὸν λατρεία ποὺ αἰσθάνεται γιὰ τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ πνεῦμα, μὲ τὴ θερμὴ καὶ εἰλικρινῆ συμπάθεια ποὺ ἐκδηλώνει γιὰ τοὺς συγχρόνους Ἕλληνες, ὑφαίνει τοὺς ἱερώτερους δεσμοὺς ἀνάμεσα στὶς δυό μας πατρίδες καὶ τῆς ἑνώνει μὲς στὴν ψυχή μας σὲ μιά.

Παρίσι, Μάρτιος 1937.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Λ. ΜΠΕΛΛΟΣ

ΣΥΝΤΑΓΗ

Νο 2

ΚΕ'Ι'Κ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

ΔΟΣΕΙΣ
100 δράμια ἀλεῦρι, 50 δράμια ζάχαρι, 50 δράμια σταφίδες μαῦρες, 30 δράμια λάδι, 10 δράμια κονιάκ, 25 δράμια νερό, ἕνα κουταλάκι σόδα, ὁ χυμὸς δύο πορτοκαλλιῶν, μία κουταλιὰ κανελλογαρύφαλα σκόνη καὶ φλοιὸς ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ ἑνὸς πορτοκαλλιοῦ ξυμένων.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ
Βάζομε τὸ ἀλεῦρι εἰς μίαν λεκάνην καί, προσθέτοντες σιγά-σιγὰ ὅλα τὰ ἀναφερόμενα ὑλικά, τὰ δουλεύουμε κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε, νὰ γίνουν μία μᾶζα. Παίρνομε τότε μίαν φόρμαν, τὴν λαδώνομε καὶ τὴν ἀλευρώνομε ἐσωτερικῶς καὶ τὴν γεμίζομε μὲ τὴν ἀνωτέρω μᾶζαν. Κατόπιν τὴν στέλλομεν εἰς τὸν φοῦρνον νὰ ψηθῇ.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΔΑ ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΛΙΑΝΙΚΩΣ ΔΡ. 9 Η ΟΚΑ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ 7.20

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Ο.
ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΣΤΑΦΥΛΟΣΑΚΧΑΡΟΥ: ΚΟΝΩΝΟΣ 21
ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΑΦΙΔΩΝ· ΚΟΝΩΝΟΣ 21α

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: ΑΛΙΠΕΔΟΥ 21
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27

ΜΗΝΥΤΩΡ

✻ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ✻

Σταυρόλεξον

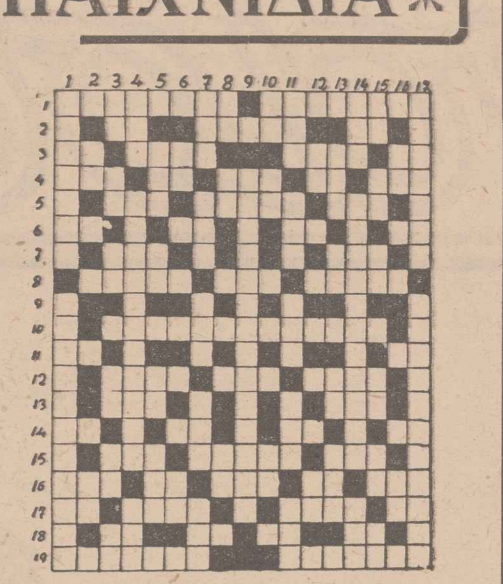

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ναυτικὸν ἀξίωμα.— Λεοντόθυμος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. 2) Ἀντωνυμία.— Ὁ μὴ γνήσιος.— Σύνδεσμος. 3) Νότα.— Τὸ φορεῖ ὁ ἱερεύς.— Τὸ μιαρὸν ἔργον.— Μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως. 4) Σύνδεσμος.— Μετεμορφώθη εἰς βοῦν.— Ἐπίρρημα.— Δίφθογγος.— Τρία γράμματα ἀπὸ τὸ κέρδος. 5) Πόλις τῆς Συρίας.—Χρωματισμός. 6) Εὔωσμα ἄνθη.— Ἀντωνυμία.— Σύνδεσμος.— Ἀρνητικὸν μόριον. 7) Ἄρθρον— Ὄργανον αἰσθήσεως. 8) Ἑρπετόν.— Ζῶον τρωκτικόν.— Εἰς αὐτὴν στηρίζεταί τις. 10) Εἶδος πηθίκων. 11) Νότα.— Ὄχι εἰς ξένας γλώσσας. 12) Μετά. (Ἀρχ.)— Νῆσος Αἰγαίου πελάγους.— Ὁ πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. 13) Ψάλλω.— Ἀριθμητικὸν ἀπόλυτον. 14) Ἐπίρρημα.— Νότα.— Μετοχὴ τοῦ εἰμί.— Μονὰς μετρήσεως. 15) Ἀντωνυμία.— Κάτοικος χώρας Εὐρώπης.—Ἀντωνυμία. 16) Καθείς.— Σύνδεσμος.— Σῆμα κινδύνου.— Χρονικὸν διάστημα δίχως τέλος.— Συντροφία. 17) Βυζαντινὴ νότα.— Μικρὰ ὁμὰς ἀνθρώπων.— Σῆμα σταθμεύσεως.— Σύνδεσμος. 18) Ἐάν.— Ζῶον. Νότα.— Ἄρθρον. 19) Μέγας Ἕλλην γεωγράφος.— Μέγας ρήτωρ Ρωμαῖος.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Θεὰ τῆς τύχης καὶ τῆς Ἐκδικήσεως.— Μέγας ποιητὴς ἐκ Κασάνδρας. 2) Ἄνθη.— Ἄρθρον. 3) Ζῶον.— Σχηματίζει τὴν ὑποτακτικήν.— Ἄρθρον.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὸ καφές.— Ἀντωνυμία.— Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 4) Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.—Μέγας Ἕλλην ἱστορικός. —Πρόθεσις. 5) Ζῶον. —Δύο γράμματα ἀπὸ τὸ νερό.— Ἄρθρον.— Φυσᾷ. 6) Ἡ ἀρχὴ τοῦ σώματος. —Τὸ μεταχειριζόμεθα ὅταν προστάζωμεν. 7) Ὄνος χωρὶς οὐρά.— Πτηνόν.— Ὁδηγῶ.— Ἀρχαῖος κάτοικος Μ. Ἀσίας.—Σὺν (Ἀρχ.). 8) Ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας.— Ἄρθρον.— Σύνδεσμος. 9) Βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας. 10) Ἡ ἀρχὴ τῆς Ρόδου.— Ἐπιφώνημα.— Ἀντωνυμία. 11) Ὄχι ἄνισα.— Ἀτμόσφαιρα.— Γράμμα ἀλφαβήτου.— Μᾶς κάμνει νὰ βλέπωμεν. — Κομψότης. 12) Μᾶς δίδει ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὰ ὦτα. 13) Εὑρίσκεται εἰς τὸ πρόσωπον.— Αἰγύπτιος Θεός.— Σύνδεσμος.— Βουνὸ δίχως κορυφή. 14) Μεγάλη θάλασσα εἰς τὸν Νότιον Πόλον.— Ἀρχαῖος Ἕλλην συγγραφεύς.— Μέγας συγγραφεὺς τρομακτικῶν μυθιστορημάτων. 15) Ἀρχικὰ αὐτοκινήτων πρεσβειῶν.— Ἀριθμός.— Νότα.— Ἀντωνυμία (Γαλ.). —Ὁποίας.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὸ ἱερόν. 16) Ποταμὸς τῆς Ν. Γαλλίας.— Δηλητήριον (κληκτική). 17) Ἑβραῖος προφήτης.— Νέα Ὑόρκη, ἀρχαϊστί.

ΣΤ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ προηγούμενον 14ον φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ»:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ἔρως. Ἡμέρα. Μέλη. 2) Σής. 3) Μάζα. Ἀδάμ. 4) Ἀνά. Ἠώς. 5) Μέκκα. 6) Εὔα. Ἡρώ. 7) Στήν. Σάαρ. 8) Ἥρα. 9) Ἡδύς. Ρήτρα. Συκῆ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Ἑστία. Ἑκάτη. 2) Μάχας. 3) Σῶμα. Τέως. 4) Ἄκμων. 5) Μῦς. Ἤδη. 6) Ρίς. Ἀήρ. 7) Ἀδαής. 8) Μαῖα. Ἅδης. 9) Μήτηρ. 10) Ἥλιος. Ὠρυγή.

Η ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

ΚΕΡΚΥΡΑ, (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Εἰς τὴν αἴθουσαν «Ποικιλιῶν» ἐδόθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ χορὸς τοῦ συνδέσμου ἀποστράτων ἀξιωματικῶν τῆς πόλεώς μας, στεφθεὶς ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς αὐτὸν παρευρέθησαν ὁ νομάρχης κ. Θεοφανόπουλος, οἱ πρόξενοι Γερμανίας, Ὀλλανδίας, Σερβίας, Ἀλβανίας καὶ Βελγίου, ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, ὁ κ. Λιμενάρχης, ὁ κ. Οἰκονομικὸς Ἔφορος, πλεῖστοι ἀξιωματικοὶ τῆς ἐνταῦθα φρουρᾶς, οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι κ. κ. Λ. Δέντας, Χ. Καλάτης καὶ Π. Μάνεσης, ὁ κ. Οἰκονομόπουλος μηχανικός, ὁ κ. Ν. Μουλαγιάννης εἰρηνοδίκης, ὁ κ. Ν. Βάρθης ἀντιστράτηγος ἐν ἀ., ὁ κ. Μουζακίτης καὶ ἄλλοι πολλοί.

Εἶνε ἀξία πολλῶν συγχαρητηρίων ἡ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ χοροῦ διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τούτου, τάξιν καὶ εὐπρέπειαν καὶ ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κυριῶν Κούλας Ἰωάννου ἀντισυνταγματάρχου, Μανουσάκη ἀντιπλοιάρχου, κυρίας Λιμενάρχου, Ἀναγνωστοπούλου καὶ Πάγκα καὶ τῶν κ. κ. Ν. Παΐζη ὑποστρατήγου ἐν ἀ., Τ. Κουτσουβέλη πλοιάρχου ἐ. ἀ., Α. Φλάμπουρα ἀντισυνταγματάρχου ἐν ἀ., Ι. Ζαφειροπούλου λοχαγοῦ ἐν ἀ., Κ. Βουσονίκου λοχαγοῦ ἐν ἀ., Ι. Ρορποτῆ ὑπομοιράρχου ἐν ἀ., καὶ Ρομποτῆ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐν ἀ.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΡΙΚΚΑΛΑ

ΤΡΙΚΚΑΛΑ, (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). —Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ δοθεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Τιτάνια» χορὸς ὑπὲρ τοῦ Γυμναστικοῦ μας συλλόγου. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων σημειοῦμεν τὸν κ. Δήμαρχον, τὸν εἰσαγγελέα κ. Παπαγιάννην, τὸν κ. Παπαβασιλείου διευθυντὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, τὸν εἰσαγγελέα Καρδίτσης κ. Τριανταφυλλίδην μετὰ τῆς κυρίας του. Παρευρέθησαν ἐπίσης ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Σαράντη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαστεργίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Βούλγαρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Ἰακωβάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Κλαπανάρα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Τεγοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Λίτσου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Χατζηγάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Χατζηγάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Πελάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρακλῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαναστασοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωαννίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Καταρτζῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σιάνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσιτούρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βασιλείου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀμβράζη, ὁ κ. καὶ ἡ κ.Πρασουλίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σολομὼν Ἰσ. Σολομών, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Χριστοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θανασάρα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μεταξᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σακελλαρίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κουτσουβέλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Ρίζου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πούλιου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Οἰκονομίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καλοτύχου γυμνασιάρχου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀκριβοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χιώτη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χ. Πελεκούδα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Ντάκου, ὁ κ καὶ ἡ κ. Βαΐτση, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καμπόση, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χ. Νικολάου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαποστόλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κέμου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Σταμουλάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαστεφάνου, ὁ κ. καὶ η κ. Β. Τεγοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Μουχτάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βλιτσάκη, αἱ κυρίαι Περγαντῆ, Λουΐζα Γιαννούση, Ἑλένη Γιαννούση, Κ. Χατζηγάκη, Φροντιστῆ, Στραπατσάκη, αἱ δίδες Μουχτάρη, Μάχη καὶ Μπούλα Βλιτσάκη, Μπαταγιάννη, Νίτσα καὶ Τούλα Σταμουλάκη, Ζύγρα Κοετζοπούλου, Βαλκανιώτου, Τέγου, Βαύρου, Καβελλάρη, Θανασάρα, Ἀντωνίου, Ἀλίκη Χατζηγάκη, Δ. Γιαννούση, Χασιώτου, Στεργουνιώτου, Βούλγαρη καὶ οἱ κ. κ. Καλδῆς νομίατρος, Σέτας προϊστάμενος τοῦ ἐνταῦθα Γεωργικοῦ Γραφείου, Θεράπος πρωτοδίκης, Γ. Δρόσος, Α. Ἀντωνίου, Φροντιστής, Μαῦρος, Γ. Τέγος, Τσακίρης, Κοτρώνης καθηγητής, Ν. Κλαπανάρας, Βλαχοκώστας, Α. Κωτίκας, Ι. Σιάχος, Μ. Πίσπας, Α. Τσιπώρης, Α. Παπαστεφάνου, ἀδελφοὶ Χατζηστεργίου, Γ. Πετρόπουλος, Δ. Χαιρόπουλος, Τ. Τσάτσος, Ν. Ντουλόπουλος, Θ. Κατσάμπας, Ζ. Κατσαρός, Σ. Μάτζαρης, ἀδελφοὶ Γιαννούση, Ἀρβανίτης, Σ. Παπαστεφάνου, Μ. Τσουρέκης, Μ. Ἀποστόλου, Η. Ρέτος, Α. Πυτιρίγκας, Μούτζας ἰατρός, Κοπάδης καθηγητής, Τσιγάρας, Λίβας, Ἀναστασιάδης, Α. καὶ Σ. Κλειδωνᾶς, Σεισόπουλος μηχανικός, Ι. Παπᾶς, Μπάρδας, Στελιόπουλος, Κατσίκης κλπ.

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Ἡ πλέον πολύτιμος βιβλιοθήκη διὰ τὸν ἑαυτόν σας καὶ διὰ τὰ παιδιά σας.

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΕΚΔΟΣΙΣ «ΠΑΠΥΡΟΥ»

Μεταφράσεις μὲ εἰσαγωγὴν καὶ σημειώσεις.

Ἐγγράφονται συνδρομηταὶ διὰ σειρὰν δέκα τόμων (συνολικῶς ἐκ 1000 περίπου σελίδων) ἀντὶ δρχ. 250 (ταχ-κὰ τῶν 10 τόμων δρχ. 40). Ἡ συνδρομὴ δύναται νὰ πληρωθῇ καὶ εἰς δόσεις:
Προκαταβολὴ δρχ. 100.
β' δόσις μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ 3ου τόμου δρχ. 100.
γ' δόσις τοῦ ὑπολοίπου μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ 6ου τόμου.

Ὅταν συμπληρωθῇ ἡ παραλαβὴ τῶν 10 τόμων, οἱ συνδρομηταὶ ἀνανεώνουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὴν ἑπομένην δεκάδα ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

«ΠΑΠΥΡΟΣ»
Ἑλληνικὸς Ἐκδοτικὸς Ὀργανισμὸς
Ἀθῆναι — Πανεπιστημίου 36—Στοὰ Ἰντεάλ. Τηλ. 30-232.

ΡΕΞ

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
Ὁ παγκόσμιος ἐφετεινὸς θρίαμβος.— Τὸ πολύκροτο Μουσικὸ — Δραματικὸ ἀριστούργημα

Η ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ
(SAN FRANCISCO)

Μὲ πρωταγωνιστὰς γιὰ πρώτη φορὰ μαζὶ
ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛ
ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΗΜΠΛ

Ἕνα ἄφθαστο δρᾶμα ἐκτυλισσόμενο κατὰ τὸν φοβερὸν σεισμὸν τοῦ ΣΑΝ ΦΡΑΝΤΣΙΣΚΟ τοῦ 1906 μὲ τὴν πιὸ μεγαλειώδη ἀναπαράστασι ὅλης τῆς φρίκης τῆς συνταρακτικῆς τότε καταστροφῆς!

Σκηνοθεσία: ΒΑΝ ΝΤΑ'Ι'Κ
Μουσική: ΒΕΡΝΤΙ — ΓΚΟΥΝΩ— ΠΟΥΤΣΙΝΙ
Ὁλόκληρες σκηνές ἀπὸ τὶς ἀθάνατες ὄπερες
ΦΑΟΥΣΤ — ΤΡΑΒΙΑΤΑ κλπ.

ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΟΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΡΟΣ ΣΠΕΡΛΙΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ	ΑΓΓΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΑΛΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΙΤΑΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ
προσεκτικὸς	attentive	ἀτέντιβ	attentif	ἀταντὶφ	aufmerksam	ἀουφμέρκσαμ	attento	ἀτέντο
ἀπρόσεκτος	inattentive	ἰνατέντιβ	inattentif	ἰναταντὶφ	unaufmerksam	οὐναουφμέρκσαμ	disattento	ντιζατέντο
δυνατὸς	strong	στρὸγκ	fort	φὸρ	stark	στὰρκ	forte	φόρτε
ἀδύνατος	weak	γουῖκ	faible	φὲμπλ	schwach	σβὰχ	debole	ντέμπολε
ὥριμος	mature	μέτσουαρ	mûr	μὺρ	reif	ράϊφ	maturo	ματούρο
ἄωρος	sour	σάουερ	vert (pas mûr)	βὲρ (πὰ μὺρ)	unreif	οὐνράϊφ	immaturo	ἰματούρο
εὔκολος	easy	ἴζι	facile	φασὶλ	leicht	λάϊχτ	facile	φάτσιλε
δύσκολος	difficult	ντίφικελτ	difficile	ντιφισὶλ	schwer	σβὲρ	difficile	ντιφίτσιλε
εὐτυχὴς	happy	χαίππυ	heureux	ἐρὲ	gluecklich	γκλύκλιχ	felice	φελίτσε
δυστυχὴς	unfortunate	ἀνφόρτσινεῖτ	malheureux	μαλερὲ	ungluecklicl	οὐνγκλύκλιχ	infelice	ἰνφελίτσε
πρῶτος	first	φὲρστ	premier	πρεμιὲ	erste	ἔρστε	primo	πρίμο
τελευταῖος	last	λὰστ	dernier	ντερνιὲ	letzte	λέτστε	ultimo	οὔλτιμο
ὠφέλιμος	useful	γιούσφουλ	utile	ὑτὶλ	nuetzlich	νύτσλιχ	utile	οὔτιλε
ἀνωφελὴς	useless	γιούσλες	inutile	ἰνυτὶλ	unnuetz	οὐνύτσλιχ	inutile	ἰνούτιλε
πλούσιος	rich	ρὶτς	riche	ρὶς	reich	ράϊχ	ricco	ρίκο
πτωχὸς	poor	πούαρ	pauvre	πῶβρ	arm	ἄρμ	povero	πόβερο
καλὸς	good	γκοὺντ	bon	μπὸν	gut	γκοὺτ	buono	μπουόνο
κακὸς	bad	μπὰντ	mauvais	μωβαὶ	schlecht	σλὲχτ	cattivo	κατίβο
ὡραῖος	beautiful	μπιούτιφουλ	beau	μπῶ	shoen	σὲν	bello	μπέλο
ἄσχημος	ugly	ἔγκλυ	laid	λαὶ	haesslich	χέσλιχ	laido	λέντο
νέος	young	γιὰνγκ	jeune	ζὲν	jung	γιοὺγκ	giovane	τζιόβανε
φιλόπονος	laborious	λέημποριες	appliqué	ἀπλικὲ	fleissig	φλάϊσιχ	laborioso	λαμποριόζο
εὔθυμος	gay	γκαίη	gai	γκαὶ	froehlich	φρέλιχ	lieto	λιέτο
μικρὸς	little	λὶτλ	petit	π'τὶ	klein	κλάϊν	piccolo	πίκολο
μεγάλος	great	γκρέητ	grand	γκρὰν	gross	γκρὸς	grande	γκράντε
ἄσπρος	white	χουάϊτ	blanc	μπλὰν	weiss	βάϊς	bianco	μπιάνκο
μαῦρος	black	μπλὰκ	noir	νουὰρ	schwarz	σβὰρτς	nero	νέρο
κόκκινος	red	ρὲντ	rouge	ροὺζ	rot	ρὸτ	rosso	ρόσο
πράσινος	green	γκρὴν	vert	βὲρ	grün	γκρὺν	verde	βέρντε
μελαχροινὸς	brown	μπράουν	brun	μπρὲν	braun	μπράουν	bruno	μπρούνο

Ἡ συνέχεια (τὸ 15 μάθημα) τοῦ Πολυγλώσσου τοῦ καθηγητοῦ Δρος Σπέρλιτς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ»